NR 1 feb 2003

Sverige: 60:–
Norge & Danmark: 68:–
Finland: EUR 8,5

Flugfiske i Norden

Borstmaskar Havsöring på Åland Fjällröding
Tsiu River Ytgående laxflugor Gräshoppor

INTERPRESS 0493-01
7 388049 306004 01 14
RETURVECKA

Välkommen till

Svenska Flugfiskemässan

Stockholm 28-30/3 2003

För femte året arrangerar medieföretaget Mountain Media Europas största renodlade flugfiskemässa med mängder av aktiviteter för såväl nybörjare som entusiaster.

Utställningar, försäljning, flugbindning och tävlingar varvas med föreläsningar, seminarier och filmvisningar. I våra vattenfyllda kastbanor kan du prova ut din favoritutrustning. Antalet besökare ökar varje år och nu flyttar vi till ännu bättre lokaler - **Sätrahallen i Stockholm!**

Alla ledande grossister/tillverkare, många butiker, flugbindare, hantverkare, researrangörer, utbildningsanordnare, förlag, föreningar m fl finns representerade.

Vi samarbetar med Sportfiskeakademin i Forshaga, kring mässarrangemanget. Mässans huvudsponsorer är Pure Fishing/ABU och Vision.

Föreläsningar!

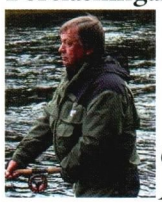

Göran Andersson

Välkänd kastinstruktör och flugfiskeprofil. Utvecklare av modern kastteknik och utrustning i form av spön och linor.

"Flugspöt-Kastet-Fisken"
Fr 15.00
Lö 12.00
Sö 11.00, 14.00

Leif Milling

Prisbelönt naturfotograf med bildspel som specialitet. Författare och skribent, aktuell med ny bok.

"Stunder av lycka"
Fr 13.00, 16.00
Lö 13.00
Sö 15.00

Henrik Larsson

Fiskeguide, skribent och fotograf med mångårig erfarenhet av spännande fisken runt om i världen.

"Med flugspö i Mexiko"
Fr 17.00
Lö 11.00, 14.00
Sö 12.00

Hans van Klinken

Internationell flugbindare med kläckare och fallskärmsflugor, som specialitet. Skribent och fotograf med lång erfarenhet.

"Fiskeäventyr nära och fjärran"
Fr 14.00
Lö 15.00
Sö 13.00

Seminarier! Varje dag genomförs ett antal flugbindningsseminarier, där du kan följa arbetet på storbildsskärm och ställa frågor.
Medverkande bl a Hans van Klinken, Ulf Sill och Anders Isberg.

Filmvisningar! Varje timme börjar en ny spännande flugfiskefilm i vår filmsal.

Fritt inträde till alla föreläsningar/seminarier/filmvisningar.

Tävlingar! Varje dag genomförs kasttävlingar och det finns en tipspromenad. Här kan du vinna fina flugspön, rullar & linor. (Totalt värde ca 25 000:-) Vinsterna är skänkta av **Vision.**

Plats:

Sätrahallen, Stockholm
(E4 - Trafikplats Bredäng)

Öppettider:

Fredag 28/3 12.00-19.00
Lördag 29/3 10.00-17.00
Söndag 30/3 10.00-17.00

Entré:

Vuxna 100:-/dag, Tjejer 50:-/dag
Ungdomar 12-15 år 50:-/dag
Barn under 12 år, fri entré

Vinn på entrébiljetten! Varje dag kl 16.00 lottar vi ut mängder av fina flugspön, rullar & linor (Totalt värde ca 25 000:-) Vinsterna är skänkta av **Pure Fishing/ABU.**

Ytterligare information: **www.flyfishingfair.com**

Flugfiske i Norden

NR 1 feb 2003

Innehåll i detta nummer: *Sid*

Ledaren: En trend i taget	5
Havsöring på Åland	6
Det norske laksefluefisket 2002	11
Myten om det snabba spöet	13
Nytt fra Norge	16
Flugbindarhörnan: Borstmask och attraktorfluga	17
Lax på ytgående fluga	20
Vänner vid vinterån	23
Hvem har hørt om Hofreistæåna?	24
Över älven upp på fjället	28
Coho laks i Tsiu River	32
Bokbiten	38
Kroppar av fjäderpennor	40
Nytt från Sverige	42
Marknadsnytt	44
Fiske med Torstens flugor	49
Nyt fra Danmark	50
Fäst kniven i fleecetröjan	52
Köp, sälj & byt	56
Irske rekefluer	58

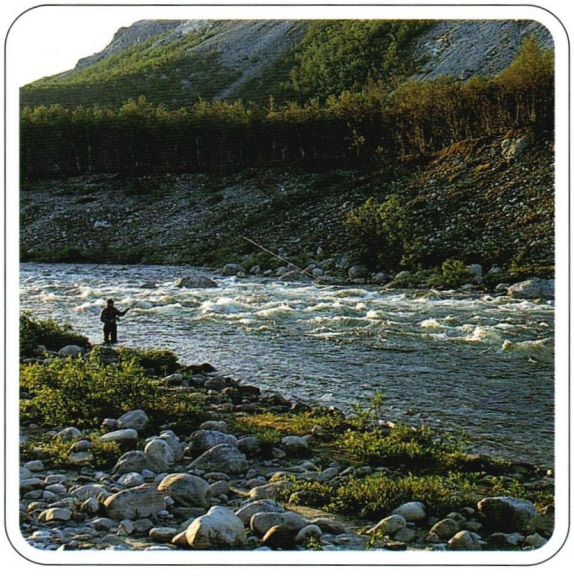

Omslagsbilden:
Foto: Göran Claréus

Visste du om att

flugfiske prylar och 4- hjulsdrivna SUV bilar

är det senaste

av **status symboler**

Inte vi heller...

Nu introducerar vi det senaste tillskottet till St Croix´s flugspöfamilj - Legend Elite®. Det här är det första flugspöet i vilket man använder sig av St. Croix's revolutionerande *Integrated Poly Curve* teknologi, IPC®. Resultatet är en dramatisk förbättring över den traditionella, så kallade "compound-taper"-tekniken, den som används av de flesta andra exklusiva flugspötillverkare. IPC® tillverkade spön är byggda med en kontinuerlig tapering, vilket eliminerar de svaga punkter i klingan som man annars kan få vid traditionell tillverkning. Man får härigenom en längsgående obruten kraft genom hela spöet som är obeskrivbar. Legend Elite® flugspön kännetecknas av snabbhet, styvhet och lyhördhet (känslig för kastarens intentioner). **Aktionen kan beskrivas som "snabb, men med känsla". De här spöna är rent av farligt bra** (i alla fall för våra konkurrenter).

©2003 ST CROIX ROD – WWW.STCROIXRODS.COM

"Du kommer att märka skillnaden vid första kastet. "De kastar lika bra med kort lina som vid längre kast, en mycket ovanlig karaktär på ett snabbaktions spö. Aktionen är mycket jämn, och reservkraften i spöet så stor att det är svårt att tro det innan man provat".

LEGEND ELITE®

- Finns i fjorton 4-delade och tre 5-delade enhandsmodeller. Från #4 till #10.
- Tillverkade med ST. CROIX´s revolutionerande IPC® teknologi.
- Avancerad högmodulus, högstyrke SC^{V} grafit med 100% carbonbelagd väv.
- Fenomenalt lätt, stark och kraftfull klinga med en "Snabb+ med känsla" - aktion.
- Slimmad holkprofil.
- Flora-grade korkhandtag.
- REC rullfästen av nickelsilver med inlägg av svart ask på sötvattens modellerna.
- REC rullfästen av hårdanodiserad aluminium på de tyngre spömodellerna.
- Fuji® SiC linförare med titanpläterade stativ.
- Titanpläterade enbenta spöringar på modellerna upp till #6.
- Titanpläterade tvåbenta snakeringar på #7 modellerna och över.
- Levereras med en exklusiv spötub i aluminium och ett delat spöfodral i tyg.
- Livstids garanti med oöverträffad St. Croix service.
- Handbyggt i USA.

Pris från 6795 SEK (4-delad 8'6" #4) till 7545 SEK (4-delad 9' #10) Klingor ca. 50%.

ST.CROIX ROD

Försäljning Sverige, CAPRICORN.se - Bomsarvet/Borlänge
Tel. 0243-23 23 70, 070-555 55 48
mail: elite@capricorn.se web: www.capricorn.se/stcroix

En trend i taget

I sin artikel "Hvem har hørt om Hofreistæåna" i detta nummer av FiN konstaterar Terje Bomann-Larsen att många flugfiskare tenderar att trängas vid välkända "måste-vatten" istället för att gå på upptäcktsfärd längs mindre namnkunniga strömmar på egen hand, och bara genom att vända blad till efterföljande uppslag kan vi läsa Josef Davidssons berättelse om reaktionerna då han övergav den välordnade fiskecampens goda harrfiske för ett mer osäkert "kanske-fiske" efter röding uppe på fjället.

Fenomenet är välkänt; vissa platser blir plötsligt omåttligt populära för några år för att sedan ersättas av nya drömvatten – de må sedan ligga i Norden eller på andra sidan de stora haven. För inte särskilt många år sedan låg ett fiske i Alaska eller Montana högst upp på önskelistan – idag är det Nya Zeeland eller Kolahalvön som ger de största rubrikerna. Även här hemma har preferenserna varierat. För ett trettiotal år sedan kunde man nästan fiska ensam i Kaitum, samtidigt som vattnen i Jämtland och Härjedalen per definition var liktydiga med svenskt flugfiske. Några decennier senare var de båda landskapen närmast vita fläckar på den svenska flugfiskekartan – för att under senare år ha nyupptäckts igen. Och Kaitum är populärare än någonsin...

Trenderna gäller också flugor och flugval; för drygt tjugo år sedan var "Svenska Flugan" serien en självklarhet i varje seriös flugfiskares ask. En period toppade Rackelhanen alla fångstrapporter, för att ersättas av Superpuppan, som i sin tur följdes av diverse varianter av Klinkhamer. Alla är mycket bra flugor; men varför väljer vi inte fluga efter fiskesituationen – istället för efter vilka som för stunden är mest omskrivna – samtidigt som tidigare välfiskande dunkrokar mer eller mindre sorteras bort? Har de plötsligt blivit så mycket sämre, eller...?

Som redaktör märker jag tydligt hur trenderna avlöser varandra i en till synes allt snabbare takt – medan öringen är densamma sedan tusentals år!

Det finns därför anledning att fundera både över vårt val av fiskevatten och vilka flugor vi väljer att knyta på tafsen. Vill vi trängas vid de mest populära poolerna eller vill vi kasta på ostörd fisk i mindre frekventerade vatten? Och vilken fluga fiskar bäst? Den som imiterar den insekt fisken just vakar efter – eller den som för närvarande toppar popularitetslistan?

Vi får naturligtvis svar som vi frågar. Med andra ord får vi bara fisk på den fluga vi fiskar med i det vatten vi sökt oss till. Och väljer vi hela tiden att följa den rådande trenden, så visar sig också fisken att prioritera det valet. Vi står där med facit i hand redan innan vi påbörjat fisket, eftersom vi väljer att inte ställa mer än en fråga i taget.

FiN går med detta nummer in på sin tjugofemte årgång. Det har blivit både åtskilliga fiskevattensreportage och presentationer av olika flugmönster under de gångna åren. Kanske kan en "bläddderkväll" i gamla årgångar ge inspiration inför säsongen. Gamla flugmönster blir som nya, om man dammar av dem, och chansen är god att du också finner "nygamla" vatten, där du slipper fiska med armbågs lucka.

Eller varför inte ännu hellre gå på egen upptäcktsfärd längs vatten som aldrig presenterats för någon sportfiskepublik. Vid en flugtur över Sverige frapperas man av hur oändligt rikt vårt land är på både sjöar och strömmar. Nog borde där ännu finnas oupptäckta pärlor för den som är nyfiken nog att vilja prova på egen hand.

Gunnar Johnson

Havsöring på Åland

Flugfiske efter havsöring i Ålands vackra skärgård i mars månad kan vara ett blåsigt äventyr – men också mycket givande

forts på nästa uppslag

Text & foto: Pelle Klippinge

ÅLANDSFÄRJAN

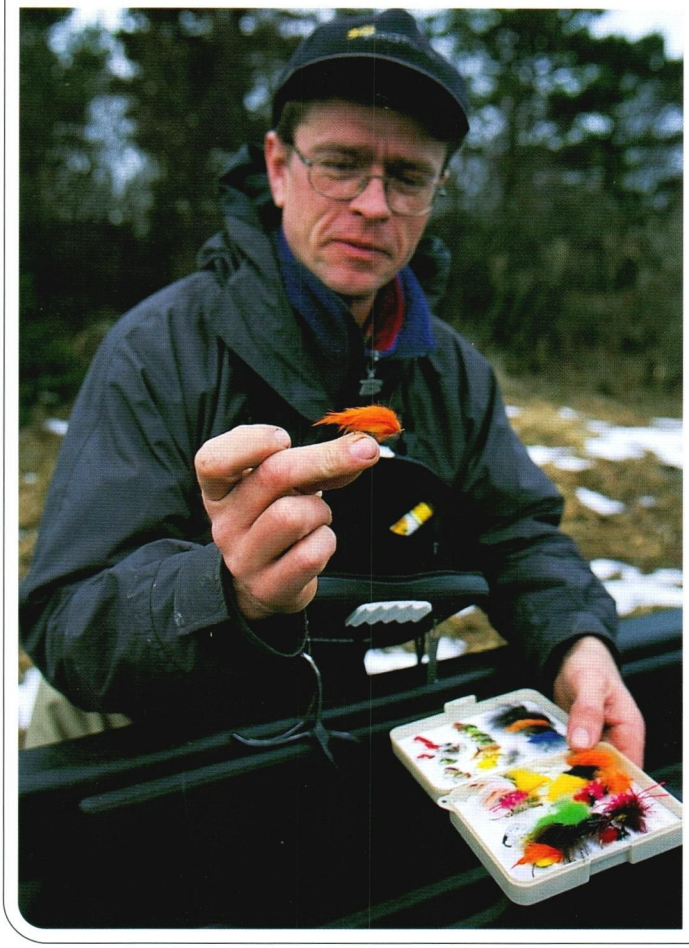

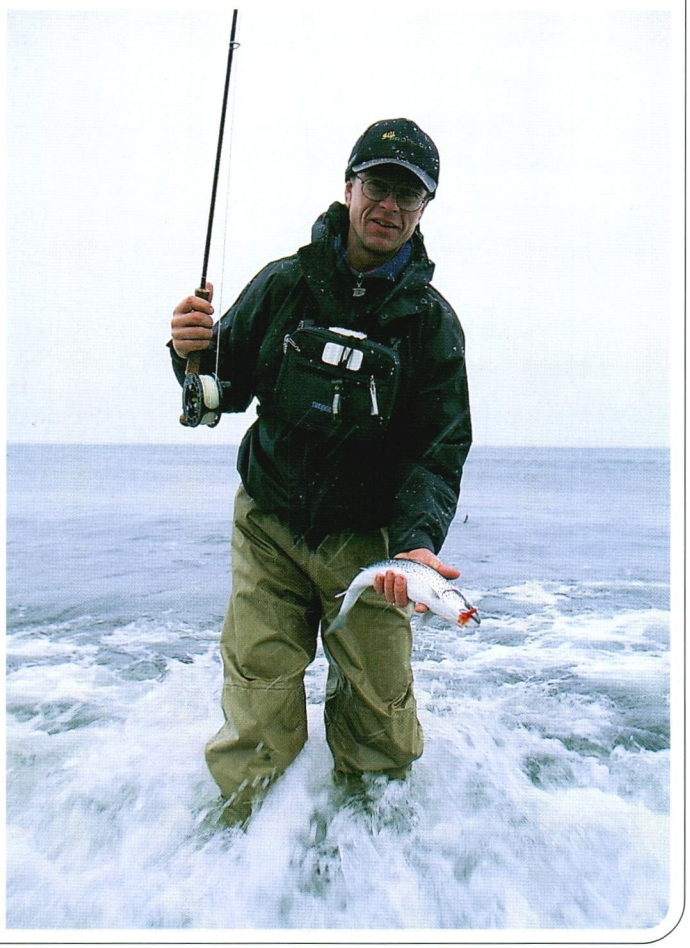

Fräsande dyningar och vågtoppar som rivs upp i vita gäss. Tokfiske i mars månad kan tyckas – men Ingmar berättar hur han en vårdag landat sammanlagt tretton havsöringar

Jag trycker till kastet så gott det bara går. Vågtopparna rivs upp som ilskna vita gäss. En fräsande dyning slår till i skrevet så jag nästan tappar andan samtidigt som glasögonen blir fulla av vattendroppar. Inte nog med det. Just då flugan ska till att landa kommer en kastby som får linan att först ställa sig rakt upp i luften innan den kommer tillbaka mot mig! Det hela ser lite komiskt ut, och eftersom samma grej hänt ett flertal gånger under förmiddagen, undrar man nästan vad man håller på med. Tokfiske eller dårskap i mars skulle man kunna kalla det. Men vi vet att havsöringen finns där någonstans i det uppgrumsade vattnet och får den bara korn på flugan så...

Ola Sundberg och jag kryper upp i lä en stund medan Ingmar Eriksson sakta fiskar av en uddspets. Bägge är fastboende och känner öns alla havsöringslokaler och några till. Ålands hav är i uppror ordentligt och vattnet skyhögt mot normalt. Står långt upp i skogen! Dyningen rullar in med kraft och längst ut på revet formligen exploderar det kalla havsvattnet i vita kaskader då det bromsas upp mot grundklacken. Oroliga svanar och vassnäbbade skarvar flyger hit och dit för att försöka hitta lämpliga näringsplatser då vinden friskar i än värre. Säkert mot stormstyrka i byarna.

Ola bläddrar och pillar i flugasken. Väljer och vrakar bland sina kreationer som alla är mycket välbundna och fina. Han sticker till mig en spiggliknande skapelse som gett tidig våröring förr, nickar ut mot udden och uppmanar mig att göra ett försök. Jag tvekar lite grand, kikar på Ingmar som ihärdigt försöker pressa ut linan i det oroliga vattnet, men slår sedan en ny knut runt spiggen. Vadar ut ett stycke. Halkar runt på rundstenar och försöker på nytt pressa linan mot bättre vetande och kustens obarmhärtiga makt. Tänk om jag bara kunde få linan att gå snabbare än vinden...

Plötsligt tittar solen fram och allt känns genast lättare. Vi fiskar och knatar med våra packningar mot nya mål. Möter nya inbjudande uddar och vikar där havsöringen ibland kan gå till i stora stim. Ingmar berättar med en drömmande blick om rent fantastiska flugfisken med en toppdag som han aldrig glömmer. Den gången var det dock snällare vind och havsöringen gick nära land. På minsta spiggimitationen landade han då flera fina havsöringar som högg hårt och bestämt.

"Till och med från bryggan där borta högg det", berättar Ingmar och pekar mot en mindre sommarstuga. "Havsöringen var som tokig och när jag summerade dagen hade jag förutom den enda matfisk jag behöll, landat sammanlagt tretton havsöringar"!

Så är det på Åland. När havsöringen går till så kan det snabbt bli fångster så man hisnar.

Skruvars

Med hjälp av en rank plastbåt ror vi över ett sund och ut till en liten ö. Vandringen går sedan vidare genom risig skog där spöna fastnar ideligen bland giriga grenar. Rådjursstämplarna står tätt i snön och faktiskt ser vi även spår efter en mårdhund. Väl framme, där det står "Skruvars" på en liten skylt, har vi en vacker vik som ser mycket inbjudande ut. Vinden kommer inte åt på samma sätt som tidigare och nu kan vi fiska på mer ordinärt vis och lina och fluga landar som det ska. Nästan i alla fall. Det hela känns bra och mellan de välpolerade kobbarna strömmar det fantastiskt fint. På ett ställe är det faktiskt som att fiska i sakta strömmande vatten. På ett annat ser det nästan ut som om en av de stora färjorna ska köra på Ingmar som vadat upp i position på en större sten.

Inget napp här heller, men då vi kommer tillbaka till båtlänningen dyker Bo Thölix upp. Enligt Ingmar är han i särklass Ålands ivrigaste spösvingare och en riktig fångstman. Då vi berättar om vår uteblivna fångst ser han märkvärdigt snopen ut. Med glimten i ögat ber han oss följa med till Jeepen. Där halar han fram två vackra havsöringar samt en "gröning", det vill säga en gädda. Han berättar att samtliga är fångade i en liten vik längre bort och att han även haft kontakt med flera andra fiskar. Han väger öringarna noggrant till exakt 4,5 samt 2,3 kilo och vi gratulerar naturligtvis öns storfiskare.

Nästa morgon har vinden stillnat. Ett behagligt lugn vilar över Mariehamn. Vi drar mot Eckerölandet där Ingmar har några av sina favoritkast efter den åländska havsöringen. Med oss denna gång, förutom Ola, är äppelodlaren och flugfiskaren Vidar Häggblom. Han berättar lite om sin odling samtidigt som Ola konstaterar att han glömt sina vadarskor! Nåväl, gore-tex kängorna får duga istället. Vädret är mulet och dyningen rullar sakta in mot en vacker havsöringsstrand. På land ligger det tång och drivor av musselskal. Det riktigt knastar om vadarna då vi traskar fram längs stranden och just då vi anlänt till den lilla viken kommer det en yster snöby.

Första kastet går och bortom udden seglar en havsörn. Bottnen är helt perfekt med en skön blandning av rödaktig granitsten, sand och tång. En biotop som kan ge havsöringen en mycket vacker teckning. Flugan riktigt lyser med sin gula vinge och nu längtar jag efter ett ordentligt havsöringshugg. Tänk att dra på en stark "ålänning" vid denna vackra plats! Plötsligt kommer vinden och det blir betydligt kyligare i luften. Snön övergår i ilsket hagel samtidigt som Ingmar konstaterar att vinden nu blivit nordlig. Förbaskat också, linhandens blöta fingrar blir allt stelare och snart nog är det kört. Det blir alltför kallt varför vi tvingas retirera mot bilarna på nytt.

Orange fluga

Efter kaffeslurk och matsäcksmacka väljer Vidar sin favorit ur asken. En orange skapelse som ser giftig ut i det lite dunkla ljuset.

"Jag tror jag ska prova några kast i alla fall. Det ser ju fint ut där borta", konstaterar Vidar med sitt behagliga lugn och tassar iväg ett stycke.

Jag följer efter på musseltäckt strand och ser hur Vidar med nöd och näppe parerar ett par ordentligt höga dyningar då han vadar ut. Sedan sträcker han ut långa kast där den orangefärgade flugan riktigt lyser i luften. Dårskap i mars kan det kanske vara, men det som är så fascinerande med just havs-

forts på nästa sida

Ovan: *Just då vi anländer till havsöringsviken börjar det snöa och blir rejält mörkt utmed Eckerölandet.*
Nedan: *Vidar väljer sin favoritfluga – en orange skapelse – och landar också en liten gnistrande skönhet.*

forts från föreg sida
öringen är ju att man alltid har chansen. Hugget kan komma, och kommer ofta, då man minst anar.

Under tiden berättar Ingmar Eriksson, som jobbar med sportfisket på ön, en del intressant om havsöringens framtid på Åland. Man satsar numera hårt och ambitiöst på att få igång reproduktion i några av de mindre vattendrag som finns på Åland. De är sannerligen inte många, men Ingmar tror att det ska kunna lyckas med lite tur och hårt arbete. Lekgrus har lagts ut, rom, yngel och lekmogen fisk har satts ut och det är med stor förväntan och spänning som man ser fram mot kommande elfisken. Ingmar, Vidar, Ola och andra i Ålands Sportfiskeklubb har en härlig vision om att det ska kunna bli vildfisk även här – kosta vad det kosta vill i arbete!

Jag anar på Vidars hållning att han har fisk på. En mindre havsöring har fallit för flugan och Vidar drillar lugnt in den bland vågtopparna. Den hoppar ett par gånger och försöker på alla sätt slå sig fri. Flugan lossas så småningom försiktigt och den silvergnistrande öringen får återgå till sina uppväxtbestyr. Vi känner oss dock alla väldigt nöjda över fångsten som inspirerar och ger kraft till nya försök. Ola är redan långt ner i viken, där ett gäng måsar dyker och fiskar efter något, medan Ingemar pratar i telefonen med Thölix som efter vad jag kan höra avlägger intressant rapport.

Det är havsöring på gång!

Fisket i Ålands skärgård

Fiskekort
För att fiska på Åland måste man lösa fiskekort. Olika skärgårdar har olika kort och inkomsterna från fiskekorten går direkt tillbaka till fiskevården. Man sätter varje år ut 200.000–300.000 (!) havsöringar längs kusten. Därtill biotopvårdar man några vattendrag.

Minimimått
Minimimåttet för havsöring är 50 centimeter och för gädda 42 centimeter.

Fiskeförbud
Vi fiskade i mars månad. Under tiden 15 april – 15 juni är det förbjudet att fiska från stranden. Detta för att skydda häckande fågel. Fiske från båt eller flytring är däremot tillåtet.

Fiskepaket
Flera olika fiskepaket, med eller utan guide, kan bokas. Eckerölinjen har till exempel prisvärda paket där det mesta ingår: Färja, boende, fiske och bastu kan bokas från 580 kronor / spö.

Bokning och information
Ålands Turistförbund
Stora gatan 8, 221 00 Mariehamn, Åland
Tel +358 (0)18-240 00, 242 68
E-mail: sportfiske@turist.aland.fi
www.GoAland.net

Eckerölinjen, 760 40 Grisslehamn
0175-258 00
www.eckerolinjen.fi

Scandic hotel, Nygatan 12, 221 00 Mariehamn
Tel +358 (0)18-154 00

Sensommer i Orkla – Norges beste lakseelv sesongen 2002.

Det norske laksefluefisket 2002

Etter de lysende sesonger i 2000 og 2001 har det vært Klondyke stemning langs mange norske lakseelver. Og ikke alle hadde fått sine kort utdelt da sesongen kom i gang i forsommerens lune varme. Det ville vise seg at de snart kom til å angre på det...

Text & foto: Øystein Aas

De som hadde tatt sjansen og skaffet seg adgang til premierefisket i trøndelagselvene hadde i år valgt helt rett; i en del områder var det rett og slett drømmefiske de første 10 dager. En tidlig og varm vår fikk smeltevannet i mange områder til å forsvinne tidlig, og rolig ut i fjordene. Så da sesongen startet var det middels og fin vannstand, klart vann og ganske mange grader i vannet. Laksen var derfor i bettet. Ikke bare var det mange laks til stede – i fangstene var det også overraskende mange riktig store lakser på 12–16 kg – en laksetype det er lenge siden vi har sett i et slikt antall i for eksempel Namsen, Gaula og Orkla. For Gaula og Orklas del var det spesielt interessant at mange av laksene ble tatt langt, til dels svært langt oppe i disse lange elvene. Og enkelte av disse tidlige junilaksene var allerede farget etter å ha oppholdt seg noe tid i elva. Så årets oppgang må ha vært rekordtidlig!

Varme og tørke

Elvene fikk ikke noe påfyll av regn, og allerede rundt midtsommer var mange elver i Trondheimsregionen og i Nordland nede på det man forbinder med augustforhold: vanntemperatur på over 15 grader, og lavt, lavt, krystallklart vann. Flyteline og knøttsmå fluer satt allerede på fortommen, og for mange kom boksene med standardfluer i str. 4 og 6 aldri så langt som til vestlommen engang. Små, lyse og sølvkroppede fluer var mange steder resepten, selv i store og ofte fargede elver som Namsen, der en nesten aldri bruker slike fluer.

Hardest rammet av tørken ble Nordland og nordre deler av Trøndelag. I Namdalens smålakseelver som Årgårdselva, Aursunda, Bogna og Nordelva der det vanligvis tas tre- eller firesifrede antall smålakser hver sesong, og i den sakteflytende storlakseelven Bjøra, er det i år tatt kun noen få titalls fisker. Mange grunneiere og turistverter har vært så imøtekommende at de rett og slett har bedt sine gjester la være å komme, og isteden tilbud fiske senere til erstatning.

I Midt-Norge har de elver som har ligget på grensen mellom Østlandet og Trøndelag, eller elver med mye høy-

forts på nästa sida

forts från föreg sida
fjell i nedbørfeltet, hatt et klart bedre fiske enn Stjørdal, Verdal, Namsen og andre elver i Namdalen. Elver som Driva og Surna får tilførsel av vann fra sommersnøen i høye fjellområder, og disse hadde smeltevannstilførsel selv langt ut i slutten av juli. I juli vippet også en del av Øst-Norges regnvær så vidt over vannskillet, og ga et tydelig oppsving i fisket midt i juli i Gaula. De som var tilstede disse ukene kunne melde om fantastiske opplevelser med mye aktivitet og mange lakser.

Sør- og Vestlandet

Fisket både på Sørlandet og på Jæren har også vært preget av en tørr sommer. Mest utsatt har Jærens småelver vært. De gode Jærelvene som Figgjo og Hå har hatt sin svakeste sesong på en generasjon – og det skyldes rett og slett at fisket aldri kom i gang. De større elvene på Sørlandet som Bjerkreim, Mandal og Otra har hatt en middels god sesong, uten å nå opp mot fjorårets drømmesesong. For mer regnavhengige elver som Lygna og Audna har sesongen vært meget svak. I år kom fisket tidligere i gang enn i fjor i Mandal. Dette tyder på at en fremover kan legge opp til å prøve seg i disse elvene noe tidligere enn det som har vært anbefalt hittil. Fra naturens side skulle en kunne regne med tidlig fiskbare forhold.

Lengre nord på Vestlandet har det vært en ny varierende, til dels svak sesong. I Nordfjords ulike elver fra Åelven til Stryn har det vært høstet ulike erfaringer. Noen har truffet på gode oppganger, mens det andre steder har vært labert fiske. Blant de beste resultatene synes den vakre Stryneelven å ha hatt, med en fantastisk fin sesongåpning i juli, med mange sjøørreter og også god økning i fangster av villaks, som fortsatt skal settes ut igjen. I Lærdal der det fortsatt ikke er enighet om hva som blir neste skritt i kampen mot lakseparasitten *Gyrodactylus salaris*, har det tidvis vært et godt sjøørretfiske, med flere riktig store fisker i fangstene. Det sterkt regulerte laksefisket, der målet er å redusere gytingen i elva ned mot null, samtidig som det tas vare på stamfisk, var også i perioder ganske godt, rapporteres det.

De regulerte vassdragene ble redningen

Orkla har vært den samlet sett klart beste elven i Norge denne sesongen. Elven har satt ny fangstrekord i følge offentlig statistikk. Selv om statistikken er forbedret de siste årene, ble det trolig fisket bedre i 2002 enn i den legendariske 1987 sesongen. Hovedårsaken er at store reguleringsmagasin har sørget for at elven har hatt meget fin vannføring hele sesongen. I det varme været har dette vannets vanligvis lave temperatur heller ikke virket dempende på fisket slik det kan gjøre.

I Namsen, der mange i elvens nedre del i Overhalla har klaget svært over det dårlige fisket, har det i Grong faktisk vært fisket langt bedre, og nokså nær en normalsesong. Også dette skyldes at denne elven på strekningene fra Fiskumfoss og ned til samløpet med Sanddøla preges av reguleringen i elvens øvre del. Stabilt og kaldere vann enn lengre ned i elven var åpenbart en viktig årsak til dette. Vårt fiske på Grong i Sanddøla var en ren katastrofe grunnet lavt vann, men noen timers fiske nede i hovedelven Namsen gav oss raskt fisk i ulike størrelser.

Godt augustfiske i Finnmark

Fisket i mange områder i Finnmark var forbausende svakt den første delen av sesongen. Dette gjaldt blant annet både elvene i Tanasystemet og i Porsangerelvene. Også her var det delvis lite vann i perioder, og våren kom tidlig. Og etter de første hektiske dagene dabbet fisket av en del, uten at det tok seg riktig godt opp før ut i august. Finnmark fikk regn i mengder i august. I lokalavisene kunne en da se mengder av rapporter om fin, nygått og ganske stor laks helt frem mot sesongslutt.

Alta har hatt en meget god sesong, med selv for denne elven uvanlig mange store fisker over 20 kg fanget. En overraskelse i år har vært at den nedre delen, Raipas, som etter utbyggingen har hatt en god utvikling, i år har fisket svakt. Best har de midtre delene vært. Fisken har imidlertid vært svært infisert med lakselus og mange frykter at det er først nå vi ser lakselusens potensiale i nord. I mange regioner har vi også sett beklagelige tilbakeskritt med økte mengder rømt oppdrettslaks. Etter at det har vært en positiv utvikling med færre rømte fisk på gyteplassene i mange elver, har 2002 vært preget av mange svært omfattende og beklagelige rømte fisk.

Ut over i august satt det mange fiskere hjemme i varmen, og ventet på regnet, klare til å få med seg noen fine fiskedager på slutten av en sesong, som for mange ble en skuffelse. Regnet kom aldri i mange områder, og til slutt var vannstanden en del steder slik at det gikk kraftig ut over både laksungene i elvene og ble en kraftig stressfaktor for de store laksene. Noen steder kunne en se 40–50 storlaks samlet på svært små områder og helt stengt inne i trange høler uten sjanse til å komme oppover eller nedover i elven. I elver der vanlig lavvannføring er 20–30 kbm, falt vannføringen godt under 5 kbm! En del elver ble derfor også stengt for fiske, for å fjerne enda en

forts på sid 54

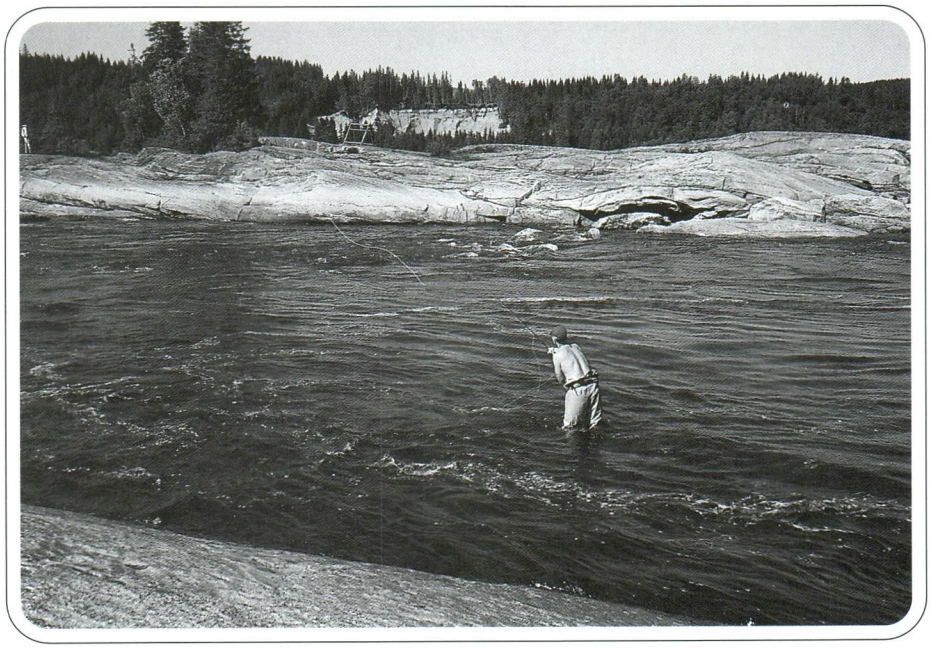

Varmen preget både laks og fiskere i 2002.

Myten om det snabba spöet och den smala linbågen

Många väljer ett snabbt spö med toppaktion i tron att det endast är med ett sådant som man kan kasta en smal och snäv linbåge

Text & teckningar: Gunnar Johnson

När flugfiskare diskuterar flugspön är det nästan alltid enbart kastegenskaperna som bedöms och värderas – och då främst hur långkastande olika spön är. Av bedömningen följer oftast att med ett snabbt spö, som kastar en smal linbåge, kommer man längre än med ett långsammare och mjukare spö, vilket allmänt anses ge vidare linbåge. Därav följer att den första spötypen idag föredras och anses "modernare" av de flesta.

För mig är detta ett märkligt snävt synsätt, eftersom flugspöets användningsområde är betydligt bredare än så. I själva verket använder vi ju spöet endast kanske fem procent av tiden till att kasta med och de övriga nittiofem till att fiska. Det vill säga för att styra linan, tafsen och flugan under utfiskningen av kastet, och sedan för att lyfta linan för förnyat kast.

Idag finns alltså tydligen en allmänt spridd och accepterad uppfattning att det endast är med ett toppsnabbt spö som man kan kasta en smal linbåge, och att ett mjukare spö med djupare aktion per definition alltid ger en vidare linbåge och kortare kast – även om många långsamma spön har väl så god ryggrad för att spänna upp klingan och leverera lina på lång distans. Dessutom har under senare år skapats en myt om att det är tekniskt mer krävande, och därmed svårare, att kasta med ett snabbt spö, medan ett långsammare spö är mer "förlåtande" och därmed lämpligare för flugfiskare med sämre kastteknik.

Men i själva verket är det ju spötoppens "väg" genom luften som avgör linbågens utseende, och att det därför i praktiken kanske är precis tvärtom; det krävs *bättre teknik* för att kasta en smal linbåge med det mjukare spöet! Det kanske också är därför många erfarna flugfiskare föredrar spön med mjukare aktion, eftersom de behärskar tekniken att kasta med dem och att de då samtidigt får ett spö som är mer allround för olika typer av kast samt för de nittiofem procent av fisketiden de hanterar linan på vattnet utan att kasta över huvud taget.

Många flugfiskare kan bekräfta min egen uppfattning, nämligen att ett flugkast med enhandsspö vid harr- och öringfiske i strömmande vatten sällan behöver vara längre än 17–18 meter – och oftast betydligt kortare – eftersom man vid längre kast ändå inte har möjlighet att på ett tillfredsställande sätt styra linan, tafsen och flugan på vattnet.

Vid regnbågsfiske i stilla vatten vill många förmodligen kasta längre än så. Men vid denna typ av fiske blir också spöet ett rent kastredskap. Det används inte längre på samma sätt för att styra linan och kommer efter kastet först till användning vid mothugget och drillningen av fisken. Så även om man kan kasta full linlängd också med ett mjukt spö, så är spöets egenskaper under infiskningen vid stilla vatten fisket av underordnad betydelse, vilket naturligtvis förklarar varför så många idag endast ser till spöets förmåga att lägga ut lång lina – men bortser från andra kvaliteter.

Strömfiskaren kräver emellertid fler egenskaper hos sitt spö. Själva kastet, att leverera flugan, är bara en del av uppgiften. Därutöver ska man med spöet styra och dirigera flugan på vattnet och kontinuerligt kompensera avvikelser i den önskade driften orsakade av alla strömsättningar som påverkar linan. Här använder vi ofta det "svengelska" ordet *menda*, vilket för de flesta innebär att man försöker skapa en uppströmsbåge på linan för att kompensera den press som vattnet skapar vid tvärströmskast och som gör att linan bildar en nedströmsvänd båge som får torrflugan att streama i racerfart eller våtflugan att snabbt stiga upp mot ytan istället för att hålla det önskade fiskedjupet.

Men det engelska ordet *mend* betyder *laga, avhjälpa, förbättra*. Att menda linan har alltså en bredare betydelse än att kompensera lindriften med en uppströmsbåge. I själva verket gör vi ju vid strömfisket oupphörligen mer eller mindre omedvetet kompensatoriska "smålagningar" och "förbättringar" i linans drift under hela utfiskningen av kastet. I praktiken använder vi spöet mer till sådan styrning av linan på vattnet än vad vi använder det till själva kastet. Längden på spöet kan därför vara viktigare än aktionstypen hos klingan vid strömfisket, eftersom ett längre spö gör det lättare att styra linan på vattnet. Många upplever därtill att ett mjukare spö gör kontrollen på vattnet bättre. Trots det är det nästan enbart kastegenskaperna som diskuteras och bedöms.

Åtskilliga gånger har jag sett flugfiskare stå och ta in lina efter ett utfiskat kast, eftersom deras spö inte orkar lyfta den utlagda linlängden. Med ett toppsnabbt spö förmår de inte heller att rolla upp linan ovanpå – eller till och med "ovanför" – vattnet, vilket gör att man kan lyfta mer lina i bakkastet. Därtill fiskar de kanske med någon form av WF-lina, vilket gör att de måste ta in hela skjutlinan, innan de kan utföra en roll över huvud taget. Med en DT-lina och ett mjukare spö med goda rollkastningsegenskaper skulle de istället kunna rolla upp och lyfta längre lina direkt efter utfiskningen för att förnya kastet – och slippa stå och dra in åtskilliga meter löslina.

Det här är ju en teknik man tagit med sig från sjöfisket.

forts på nästa sida

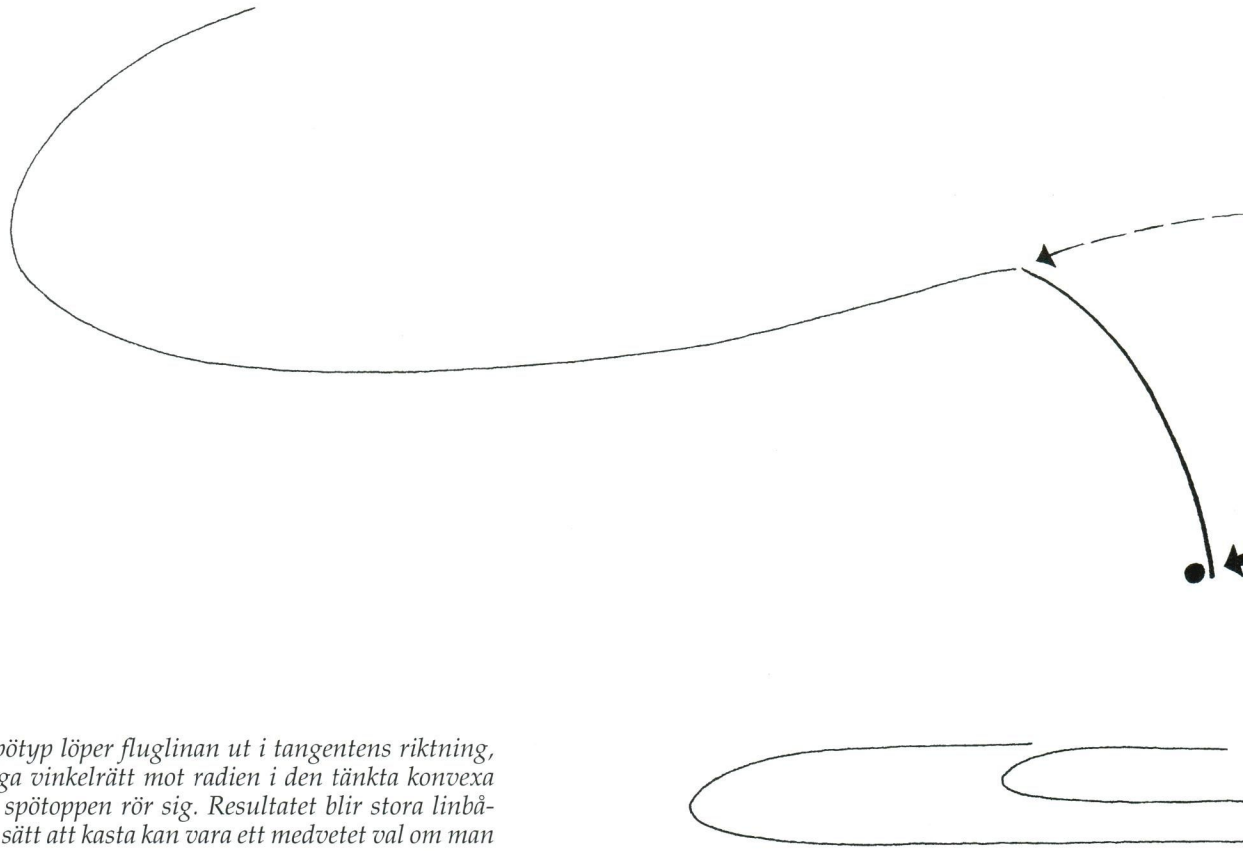

Oavsett spötyp löper fluglinan ut i tangentens riktning, det vill säga vinkelrätt mot radien i den tänkta konvexa cirkelbåge spötoppen rör sig. Resultatet blir stora linbågar. Detta sätt att kasta kan vara ett medvetet val om man fiskar en våtfluga med sugande material och inte vill stänka ur alltför mycket vatten för att få flugan att sjunka snabbt igen. Men linbågarna ger stort luftmotstånd.

Då spötoppen rör sig i en rak linje blir linbågen smal, luftmotståndet lägre och kastet effektivare. Det gäller för alla spötyper. Beroende på hur mycket man sänker spötoppen kan man sedan öppna upp linbågen olika mycket.

forts från föreg sida

Där fiskar man ju normalt in flugan mot sig, lyfter en förhållandevis kort linlängd och förnyar sitt kast. Men vid strömvattensfiske är det normala att man återupprepar kast med samma linlängd över en speciellt utvald plats ute i strömmen. Man har därför konstant linlängd. Att då hela tiden tvingas ta in lina mellan kasten för att sedan förlänga den igen är naturligtvis ingen god lösning.

Ibland hör man argumentet att ett snabbt spö och en tyngre (men samtidigt tjockare) klumplina är enda möjligheten att kasta en flytande lina i motvind. Det låter rätt och riktigt, men en sådan bjuder samtidigt större luftmotstånd än en flytlina med mer slimmad profil. Det var därför man sällan på de gamla silkelinornas tid hörde någon klaga på att det var särskilt svårt att kasta i motvind. Silkelinorna motsvarade ju närmast dagens intermediatelinor, som har något högre densitet och därmed är något tunnare och ger mindre luftmotstånd.

Översätter vi det till dagens förhållande vid fiske med plastlinor, så visar det sig att en klass lättare DT-lina med mindre diameter, trots att den är lättare än en klass tyngre WF-lina, tack vare *att den är tunnare* ger mindre luftmotstånd och därför skär vinden bättre. Det har till och med hänt att jag tagit vinden till hjälp för att spänna upp spöklingan extra mycket i bakkastet för att få mer kraft (och högre hastighet) i framkastet. Genom att dessutom lägga bakkastet högt och i vändningen byta kastplan och lägga ut framkastet som ett sidokast, så kan man utnyttja vinden för att få den extra kraften i klingan i bakkastet, men sedan kasta *under* den värsta vinden i framkastet. Vinden är ju normalt alltid starkare en bit upp i luften än nere vid marken. Enligt min erfarenhet är ett mjukare spö (men med ryggrad) att föredra i detta sammanhang.

Det ger ett "segare" och djupare arbetsmoment än ett snabbare spö med toppaktion. Istället för att förbanna vinden och erkänna oss besegrade, så kan vi många gånger utnyttja oss av den...

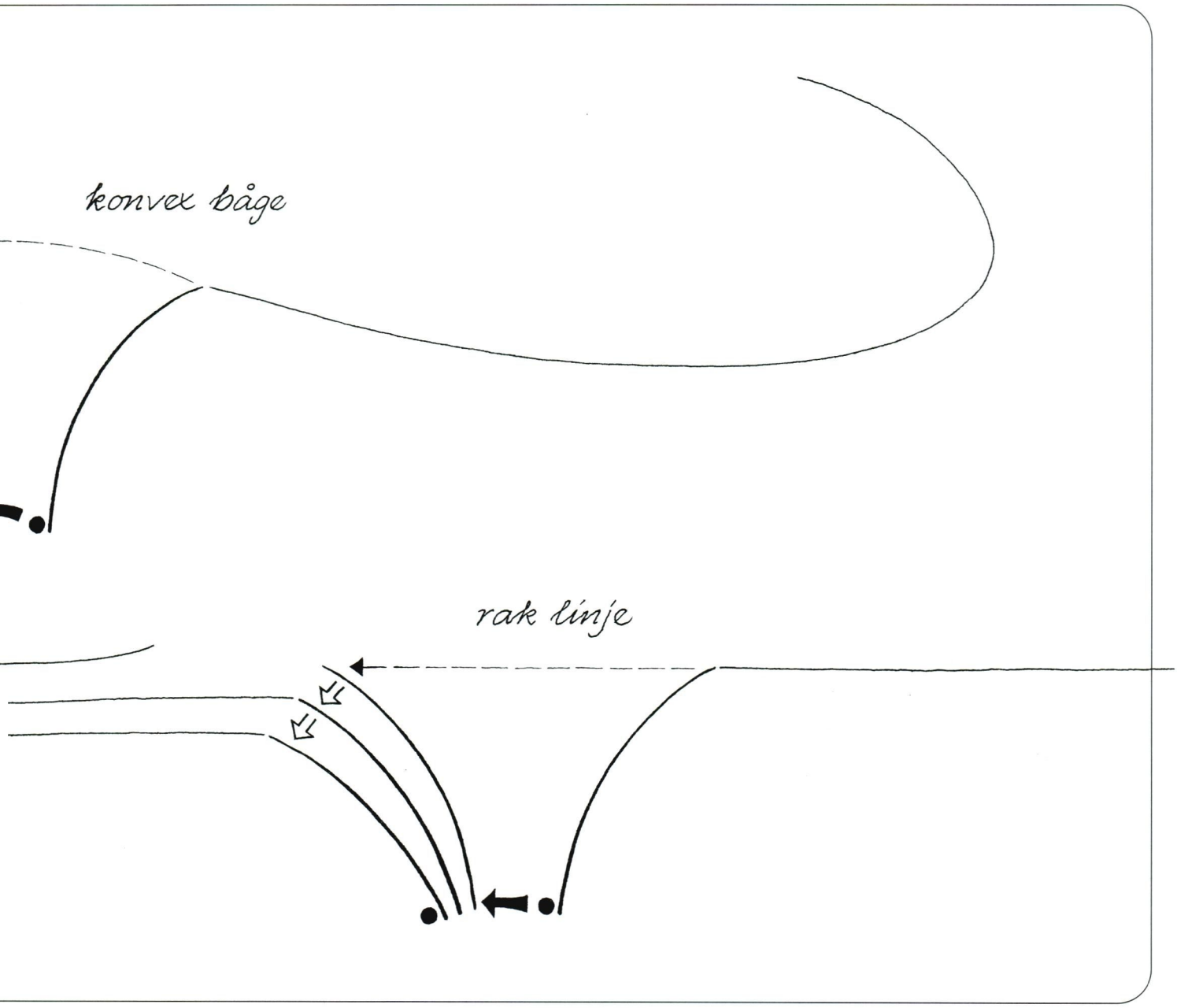

Även vid val av tafsgrovlek och vid drillning av fisk har spöets egenskaper stor betydelse. Många satsar på en rulle med avancerat bromssystem i tron att bromsen enbart sitter i själva rullen. Men till stor del bromsar vi ju fisken också med spöklingan genom att variera den vinkel linan löper ut genom toppöglan. Höjt spö ger större bromsverkan och en mjuk klinga med djup och kraftig aktion tröttar fisken snabbare – samtidigt som ett sådant spö bättre tar upp knyckar och rusningar och minskar risken för att tafsen sprängs.

Var och en ska naturligtvis välja ett spö med den aktionstyp och de egenskaper man själv trivs bäst med. Här kommer uppfattningarna och preferenserna alltid att vara individuella. Men rent objektivt bör vi ändå avliva de myter som skapat dagens trend mot toppiga och snabba spön och tron på att det endast är med dessa man kan fiska på ett "modernt och effektivt" sätt. Går man i den tron, beror det förmodligen på att man aldrig riktigt tänkt igenom kastets dynamik ordentligt och inte heller förstått flugspöets hela användningsområde även efter det att linan, tafsen och flugan lagts ut på vattnet.

Låt mig avsluta med en sista uppmaning; allt som oftast ser man uppmaningen att träningskasta på en gräsmatta – och inget fel i det – men inse då att det aldrig kan ersätta övningskast vid vattnet. Vi kastar nämligen inte enbart med spöet och linan. Även vattnet ingår som en del i vårt kast, precis som vinden i det tidigare exemplet. Att det förhåller sig så att lätt att konstatera. Då man lägger ut linan framför sig på en gräsmatta, så ger denna inte alls samma friktion som då linan ligger på vattnet, och det är ju den friktionen som hjälper oss att bygga upp det motstånd som krävs för att kunna spänna upp rätt kraft i det första bakkastet vid fiske i strömmande vatten. Det är också friktionen mellan linan och vattnet som medger att vi kan utföra ett rollkast eller andra varianter av underhandskast över huvud taget...

NYTT FRA NORGE

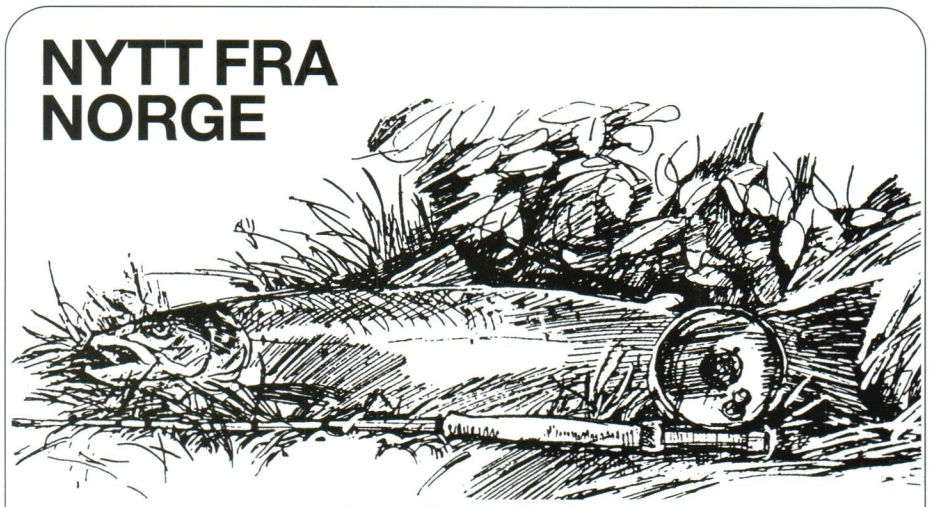

Redaktør Terje Bomann-Larsen

Stadig mindre surt i sør

De siste fem årene har jeg fisket mye i de sørlige delene av Norge. Det har vært spennende å følge utviklingen i elver som Mandalselva, Lygna, Storelva – og nå sist sommer Bjerkreimsvassdraget i Rogaland (se egen artikkel i dette nr). Særlig laksen i disse elvene ville neppe kommet tilbake i slikt antall om det ikke var brukt store ressurser på omfattende kalkingsprogrammer. Men også der hvor det ikke kalkes er vannkvaliteten klart i bedring. Når jeg nå kjører gjennom områder hvor jeg for få år tilbake sjelden så ett vak, brer det seg ringer nær sagt på hvert eneste vannspeil.

Og mine inntrykk støttes av mer vitenskaplige undersøkelser: I sommer har f.eks. fylkesmannen i Rogaland hentet inn vannprøver fra ca. 400 ukalkede vann og sjøer i fylket, og analysene viser klar framgang i forhold til målinger på 80- og 90-tallet. I Rogaland regner man med en nedre grense for reproduksjon av ørret på mellom pH 5,0 og 5,5, men selv om ca 25% av sjøene ligger i dette området, er bare 7% sterkt forsuret med pH under 5,0. Siden den store "1000-sjøers" undersøkelsen i 1996 har gjennomsnittsverdiene bedret seg med ca pH 0,5, og det sier seg selv at et betydelig antall vann og vassdrag igjen kan by ørreten levelige kår.

Den samme tendensen gjør seg gjeldende over hele Sør-Norge, og dessverre er den ikke bare gledelig for oss sportsfiskere. For vel vil vi se fisken tilbake, men vi vil også gjerne at den skal være i god kondisjon, og helst stor. Stor ørret er nok fortsatt å få på Sørlandet, men du finner den helst der vannet ennå er så surt at fisken sliter med reproduksjonen. I vann som er kalket, eller hvor reduksjonen i utslipp har gitt bedre kår for yngelen har det ofte gått svært kort tid fra vannene var nesten fisketomme til de nå framstår som overbefolket av magre tusenbrødre.

Ikke minst gjelder dette i laksevassdragene. For å gi laksen levelige kår er målsettingen for kalkingen å nå en pH på 6,2, og for å få mest mulig nytte av kalken, plasseres dosererne langt ovenfor de anadrome strekningene. Dette gir ørreten nærmest ideelle reproduksjonsvilkår, og vi får ørretstammer som ingen finner det bryet verd å fiske på. Dette gjelder de fleste større vassdragene i regionen, og utviklingen er kanskje mest påfallende i Mandalselva hvor lokalkjente fiskere ennå for få år siden kunne glede seg over tørrflueørret på både halvannen og to kilo.

Det er ikke alltid så lett å omstille seg til den nye virkeligheten, men om man ønsker å tilby fisketuristene noe mer enn gode lakseelver, er det på tide å tenke i andre baner. Utfordringen nå er mange steder ikke å ta vare på bestandene, men å begrense dem. Selvsagt ønsker ingen at industrien i Europa skal pøse ut mer svovel, men det er kanskje en god idé å økonomisere litt med kalken. Kanskje må vi akseptere tusenbrødre, men prosessen kan forsinkes ved å se litt mer kritisk på hvilke bestander man kalker for. Man må gjerne ha som målsetting å bringe naturen tilbake til "normalen", slik den var før svovelregnet gjorde sin virkning. Siden vannene er næringsfattige og gyteforholdene er gode vil det nok som oftest bety mye liten og mager fisk. Dessuten finnes her ikke gjedde eller andre predatorer som kan holde befolkningsveksten i sjakk. Men haster det så voldsomt?

Erling Sand

I høst kom meldingen om at nestoren blant norske fluebindere, Erling Sand fra Engerdal, var gått bort i en alder av 85 år. Hans kombinerte verksted og butikk ved Engeråa var et samlingspunkt for mange fluefiskere som ville friste harr og ørret i østerdalselvene eller innover i Femundsmarka. Her fikk man ikke bare påfyll av gangbare fluer, men også verdifull informasjon om fisket. For Sand var ikke bare en dyktig fluebinder, men også en erfaren fisker med levende interesse for alt som rørte seg i og ved vassdragene.

Erling sand hadde samlet ca. 20 000 oppskrifter i sitt kartotek, og han var selv opphavsmann til en rekke populære mønstre. "Verre enn minken" er kanskje den mest kjente, men også "Glomdalsbrura" og "Engerdalsflua" er navn som klinger. Salget fra eget verksted utgjorde imidlertid bare en beskjeden del av produksjonen. Sportsforretninger over hele landet var hans viktigste kunder, og i sesongen kunne det bli lange arbeidsdager. Men Erling Sand fikk likevel tid til mer: I 16 år hadde han fast spalte om fluebinding i bladet "Vi menn", og han skrev flere bøker om emnet. Han ble også tildelt Engerdal kommunes kulturpris.

Selv hadde jeg gleden av å besøke ham i 1994 mens han i en alder av 77 år fortsatt var i full virksomhet. Han stakk til meg noen velbundne tørrfluer for kveldsfisket i Engeråa. Jeg har dem ennå, men bruker dem aldri. Jeg tar ikke sjansen på å miste dem.

Vi lyser fred over Erling Sands minne.

FLUGBINDARHÖRNAN:

Borstmaskarna samlas för lek i början av april i stora mängder i kustens grunda lervikar – tätt följda av hungriga havsöringar. En borstmaskimitation med kropp av livfull marabou är då den rätta medicinen. Men "Masken" kan också bindas som en attraktorfluga i grälla färger för regnbåge och gädda

Av Johan Klingberg

Borstmask och attraktorfluga

Intresset för havsöringsfiske vid kusten har ökat under senare år även bland flugfiskare bosatta i inlandet. Idag är det lika naturligt att förlägga några flugfiskedagar vid kusten som att åka till fjällen.

Det är en trevlig utveckling; fisket är ju numera fritt längs våra kuster och här erbjuds också ett spännande flugfiske där alla får plats.

Det ökade intresset för kustflugfisket har också genererat nya typer av flugor speciellt anpassade för kustens havsöringar. En sådan mycket populär kustöringsfluga är göteborgaren Robert Lais "Masken". Den var till en början tänkt som en borstmaskimitation och Robert band den med en teknik som ger en extremt rörlig och "simmande" fluga för att imitera borstmaskarnas rörelser. Men den har sedan också i olika färger börjat användas som en färggrann attraktorfluga även för andra fiskarter, till exempel vid regnbågsfiske.

Borstmasken

Borstmasken trivs i grunda kustvikar med lerbotten, där den lever nedgrävd i botten. Oftast ser vi endast spåren av borstmaskarnas framfart under leran genom de högar som byggs upp vid ingångshålen till deras gångar.

Borstmasken lämnar emellertid sin lerbotten i stora mängder under leken, vilken som regel – lite beroende på väder och vind – inträffar under första hälften av april. Havsöringen blir då selektiv och riktar in sitt födosök på de lekande maskarna – men är också huggvillig om man har rätt imitation.

Borstmasken simmar med slingrande rörelser.

Rätt fluga kan alltså ge ett fantastiskt havsöringsfiske, samtidigt som fel fluga kan skapa en helt desperat och frustrerande upplevelse med mängder av fisk som vägrar att hugga.

Det finns olika sätt att binda Robert Lais borstmaskimitation. Den metod jag visar här kan tyckas något komplicerad första gången man försöker binda den, men material och bindmetod ger en överlägset god rörlighet hos flugan och bidrar starkt till att öringen tar den utan att tveka.

Eftersom fisket under borstmaskens lek sker i grunda lervikar använder man normalt en flytande lina med lång tafs. Infiskningen sker med långsam handtwist, men många gånger är det effektivt att med några snabba drag få flugan att stiga mot ytan för att sedan långsamt sjunka igen. Då pulserar materialet i vattnet och den långa och mjuka kroppen ger samtidigt flugan en simmande rörelse. Eftersom havsöringen ofta tar flugan då den sjunker, gäller det att vara vaksam på hur tafsen beter sig. Många gånger registrerar man nappet genom att tafsen sträcker iväg.

Attraktorfluga

Trots att "Masken" från början var tänkt som en ren borstmaskimitation,

forts på nästa sida

forts från föreg sida
använder många den idag också vid helt andra fisketillfällen. I Skåne används till exempel hans fluga bunden i mer grälla färger med stor framgång vid fiske efter regnbåge – eller till och med vid havsöringsfiske utanför den tid på säsongen då borstmaskarna leker.

I Norrlands inland har den också visat sig användbar i jakten på storöring, gärna då bunden i vita eller bruna färgkombinationer. Men även utomlands har mönstret blivit populärt; i Holland använder man till exempel ganska stora "Maskar" i ljusa färger till gäddfiske.

"Masken" kan alltså även bindas som attraktorfluga i valfria, grälla färger, där man samtidigt utnyttjar flugans livfulla gång i vattnet, medan vi väljer lite mer diskreta färger i brunt eller svart till den ursprungliga borstmaskimitationen vid vårens fiske efter kustens havsöringar.

Bindbeskrivning

Observera att den bakre kroken helt hänger i den spunna kroppen. Det är orsaken till att man använder extremt stark kevlartråd till denna fluga.

Studera särskilt figurerna 7 och 8 som visar hur den dubbellagda tråden viras runt ena halvan av marabouöglan från den bakre kroken och hur man sedan sträcker både de virade trådarna och marabouöglan, så att de blir lika långa, innan de fästs in på den främre kroken.

Mönsterbeskrivning

Krok: *Två stycken 8:ans eller 10:ans öringkrok.*
Guldhuvud: *4 eller 5 millimeter.*
Bindtråd: *Fin kevlartråd eller liknande mycket stark tråd.*
Kropp & stjärt: *Marabou i valfri färg. Till borstmaskar väljer man lämpligen brunt, grått eller svart, medan man till attraktorflugor kan välja ljusa, grälla färger.*

Har man ingen kevlartråd, så kan man byta ut denna mot ett starkt tafsnylon i lämplig tjocklek. Vid infästningen på den främre kroken är det viktigt att man lindar fast med täta varv och sedan viker tillbaka och lindar på nytt, innan man klipper av överbliven del av den hoptvinnade öglan. Förstärk gärna dessutom med lite lim eller lack och låt torka, innan du gör en ny ögla och dubbar denna med mer maraboufibrer för att linda den främre kroken.

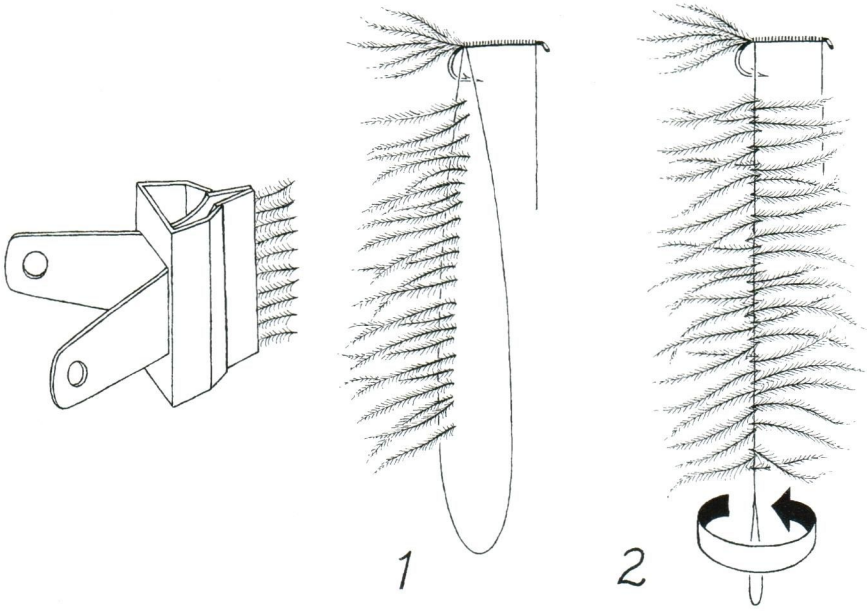

Maraboufibrer är ett mycket rörligt material som dessutom lätt suger vatten och sjunker bra. När flugan fiskas in rör sig maraboufibrerna genom att växelvis dra ihop sig för att sedan "blomma ut" vid varje paus. Till flugans stora rörlighet bidrar också att den långa kroppen består av stark men mjuk kevlartråd.

Bind in en bunt maraboufibrer som stjärt. Forma därefter en bindtrådsögla, vaxa denna och för in avklippta maraboufibrer (1). Använd gärna en pappersklämma för att hålla fibrerna. Tvinna samman öglan med hjälp av en dubbing-twister (2).

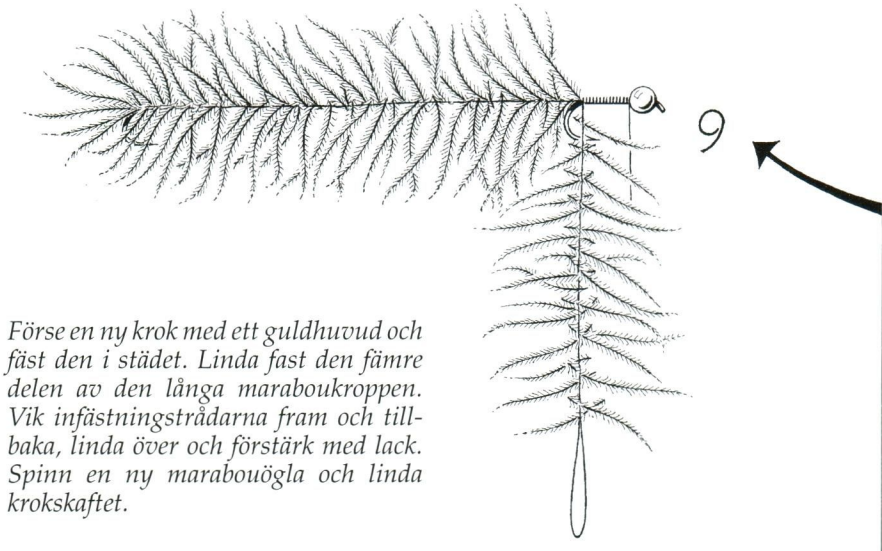

Förse en ny krok med ett guldhuvud och fäst den i städet. Linda fast den fämre delen av den långa maraboukroppen. Vik infästningstrådarna fram och tillbaka, linda över och förstärk med lack. Spinn en ny marabouögla och linda krokskaftet.

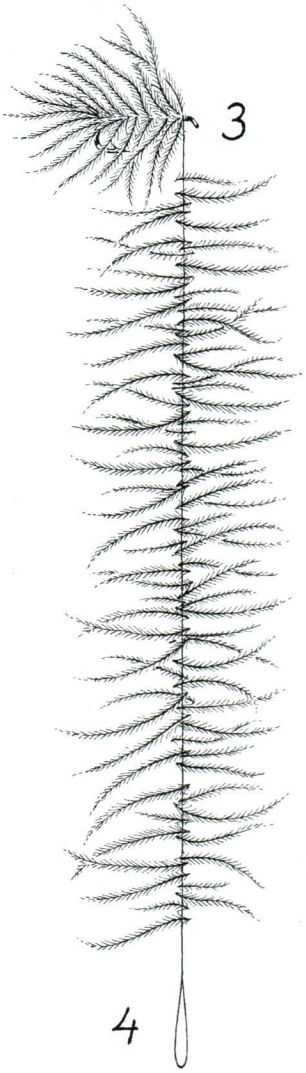

Linda krokskaftet samtidigt som du stryker fibrena bakåt (3). Gör en ny bindtrådögla som är cirka 15–20 centimeter lång och säkra vid krokhuvudet med halvslag. För in maraboufibrerna och spinn in dem (4) som tidigare. På figuren är fibrerna glest tecknade för att öka överskådligheten. Ta fler!

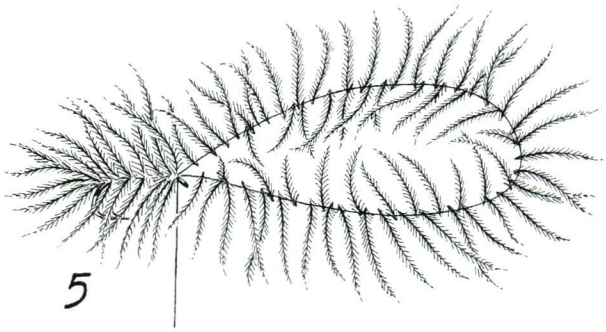

Vik den spunna tråden till en ögla (5) och håll ut den med fingrarna så att den inte tvinnas samman. Fäst in och säkra bakom krokögat.

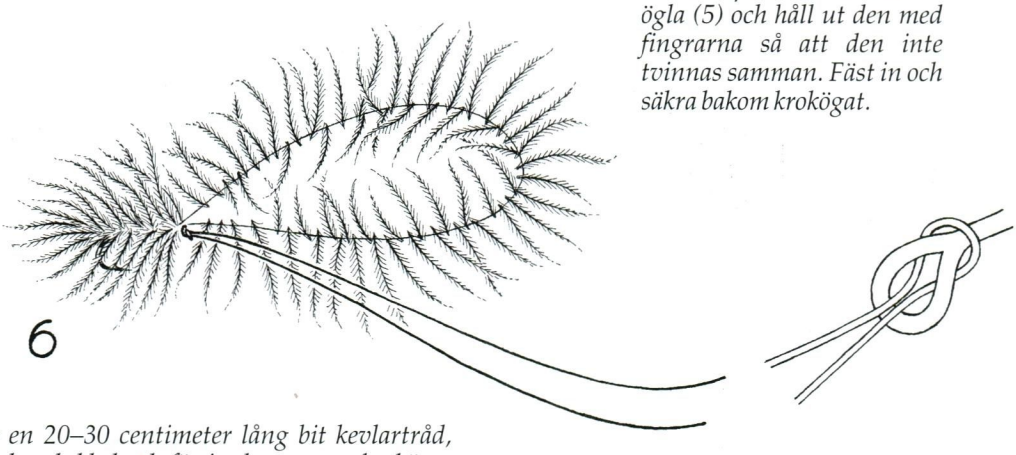

Tag en 20–30 centimeter lång bit kevlartråd, vik den dubbel och för in den genom krokögat och runt krokskaftet (6) så som framgår av teckningen till höger. Linda därefter den dubbellagda tråden 10–12 varv runt marabouöglans nedre del (7). Håll hela tiden ut öglan, så att den inte tvinnas.

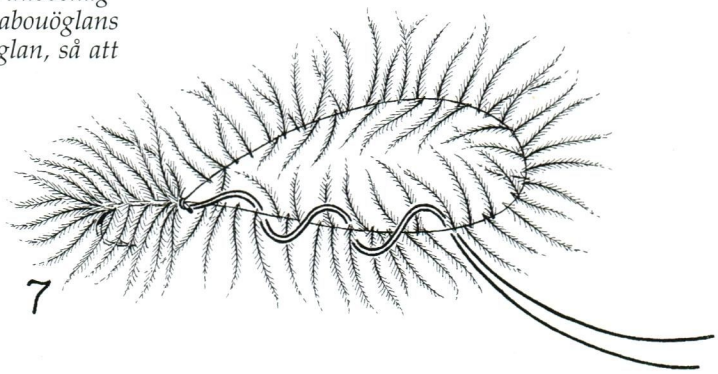

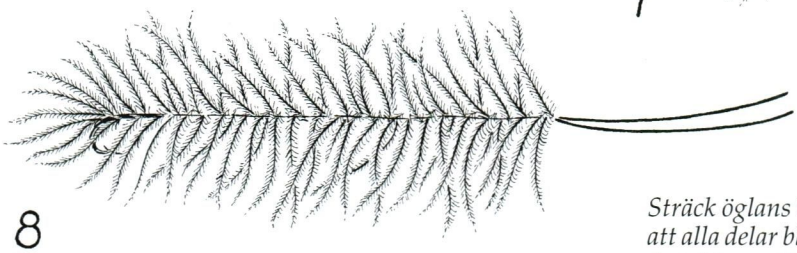

Sträck öglans båda "ben" längs den lindade tråden så att alla delar blir lika långa (8). Då belastas de ingående trådarna lika mycket. När du nu släpper öglan med fingrarna kommer samtliga trådar att tvinna samman sig till en enda mycket stark kropp.

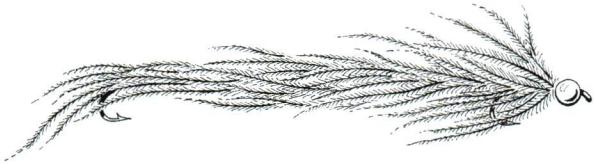

Den här bindmetoden ger en lång men ändå mycket lätt fluga med extremt mjuk och rörlig kropp, som i kombination med guldhuvudet får den att simma med slingrande rörelser.

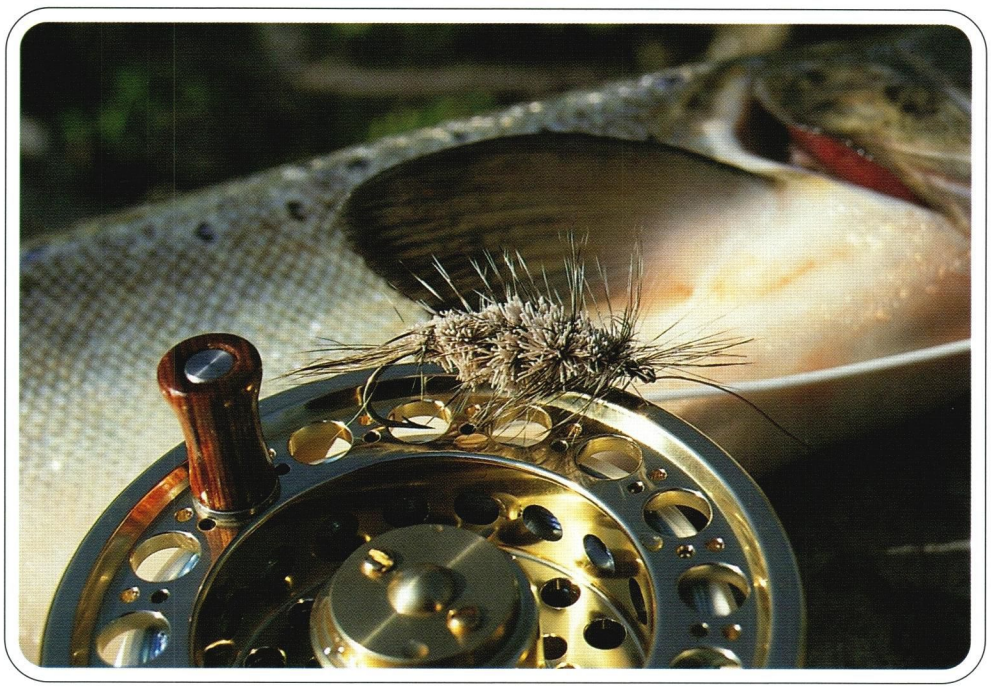

Hasarfiske med Bomber lockade laxen.

Lax på ytgående fluga

Laxen stiger inte till en fluga fiskad på ytan! Denna teori har länge varit allenarådande. Men teorierna stämmer inte alltid – och inte i alla laxälvar

Text & foto: Tore Axelsson

Laxfiske, detta eviga piskande av vattnet utan resultat. Dag och natt, dygn efter dygn gick man efter älven, utan att känna fisk. Rygg och nacke värkte av allt kastande. Ögonen blev röda och kändes som fyllda med grus. Ibland blev tröttheten så stor att allt skedde som i ett töcken.

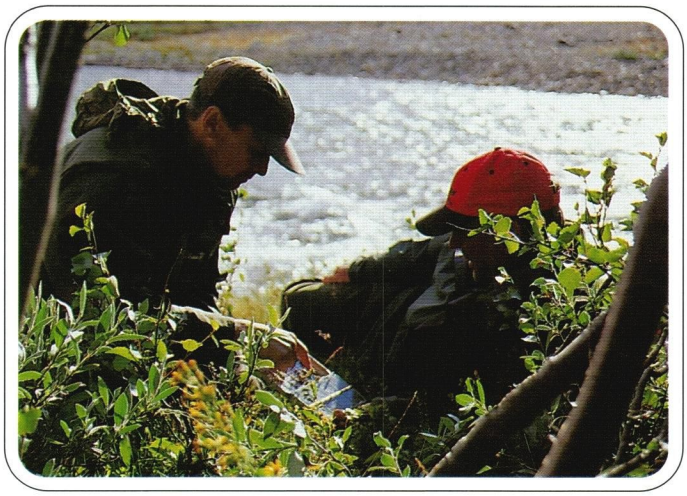

Numera får också en del flytande laxflugor samsas med rödingflugorna i flugasken.

Jag tröttnade på detta och återgick till öringsfiske. Öringen äter ju åtminstone i älven, så alltid går det att lura någon till hugg – även om den också kan vara grinig ibland.

Sommaren år 2000, drog jag och två kompisar till Nord-Norge för att fiska havsröding. Vi mötte en underskön älv i ett storslaget landskap. Fisket efter havsrödingen var enastående – och skulle det visa sig – vi fick lax utan att ha vare sig laxflugor eller kraftiga spön.

Jag skall berätta lite om *mina* subjektiva upplevelser vad avser laxfiske med ytgående flugor. Erfarenheten begränsar sig till två fisketurer till samma älv med totalt tjugofem fiskedygn och är kanske inte så mycket att skryta med. Men kanske är det hela poängen med min text? Fisket har skett spontant och lärospånen har dykt upp utan inhämtande av stora mängder teorier ur andras kunskaper i ämnet. Jag har fiskat efter laxen mera på öringvis, och det har känts ganska behagligt.

Första turen vi gjorde upp till landet under Ishavsranden gick helt i solens tecken. Vi fiskade röding i en fantastisk miljö. Fiskarna högg nästan på vad vi än kastade ut och det kändes nästan väl enkelt till slut. Visst såg vi laxar som hoppade då och då, utan att vi tog någon större notis om detta.

forts på nästa uppslag

Torrflugelax på enhandsspö och fjällnejlika.

En dag fick Claes ett infall. Han knöt på en Muddler och en lax tog flugan i ett av de första kasten. Det var en klar bonusfisk, som utlöste ett intressant "hasarfiske" för att få våra flugor att "smådansa" över ytan. Då kom laxarna farande och högg!

forts från föreg uppslag
Laxen hoppar ju inte för att fånga insekter! Så varför bry sig?

En dag fick Claes ett infall. Han knöt på en Muddler, som han hade i sin flugask, och kastade mot en av de hoppande laxarna. Laxen gick upp och tog flugan i ett av de första kasten. Jag minns inte om den tog helt torrt eller om flugan draggade, men allt gick bra och en liten lax kom upp på land. Vi blev väldigt glada och upprymda över detta. Det var ju en klar bonusfisk, som vi inte hade räknat med på förhand.

Nu var våra flugaskar inte fyllda med mycket annat än småflugor för rödingen. Några Streaking Caddis och Muddlers på streamerkrok var det enda större i flugväg. Vårt grövsta tafsmaterial tror jag var 0,25 mm.

Denna första lax utlöste ett nytt fiskeintresse hos mig och Claes. Med vårt begränsade urval av flugor var vi hänvisade till älvvattnets yta i våra strävanden. Fisket skedde också till stor del i en och samma kulp, trots att vi hade flera mil att fiska på. Denna kulp hade det mesta som kännetecknar en god laxkulp. I övre änden vällde vattnet tungt in och bildade en djuphåla, därefter ett "glid" på cirka 200 meter, innan en mycket "V-markerad" nacke ströp av kulpen. Nedanför nacken bildades en femtio meter lång, tung och ganska grund fors, som tömde vattnet in i nästa kulp. Själva nacken var det absolut bästa stället att locka upp en lax på. Laxarna hoppade gärna på nacken och verkade i allmänhet vara mycket aggressiva och huggvilliga.

Vi kastade mycket och fick även många hugg. Landade laxar var dock få. Oftast försökte vi att "hasa" muddlern på olika vis. Bäst gick det om vi kunde få flugan att "smådansa" lätt över ytan, utan att den blev nerdragen i strömmen. Då kom laxarna farande och högg. Många gånger var vi för heta och slet flugan ur munnen på dem. Det bästa var att låta laxen vända innan man gjorde mothugg!

Flera gånger då jag missade att kroka laxen på hasande fluga, bytte jag taktik, kastade uppströms och lät flugan flyta helt torrt över laxen. Ibland lyckades detta och fisken tog då oftast bestämt och fastnade. Det var oerhört spännande ögonblick att se de snabba fiskarna stiga upp till flugan genom det klara vattnet. Att gång på gång låta flugan passera över en känd ståndplats tycks ofta vara en förutsättning vid detta fiske. Laxen skall " hetsas grinig".

Nu var det inga stora bjässar vi fick på kroken. De flesta låg mellan ett och fyra kilo. De största laxarna väljer ju oftast de djupaste groparna som ståndplatser och stiger ogärna upp till ytan för flugjakt. Vi kunde se många laxar i tiokilosklassen simma omkring i det gnisterklara vattnet på åtskilliga meters djup.

Pionjärandan brusade genom våra kroppar. Det var nästan som om barndomens fiskeäventyr återkom. Det var samma känsla som jag hade som trettonåring efter att ha läst Hans Lidmans bok "Fisket i våld" och därefter lyckats fånga en halvkilosöring på flugmete hemma i Viggån. Vi var rörande överens om att hit upp till denna grönskimrande älv i norr, hit skulle vi igen.

Sommaren 2002 var det dags för återbesök. Nu hade jag för egen del helt tänkt gå in för att fånga lax på torrfluga. Jag hade köpt mig ett tio fot långt spö i klass nio, med passande rulle och flytklump. Lillspöet följde med enbart för att brukas när selet vid tältplatsen låg spegelblankt och de grova rödingarna frossade efter nymfer och dagsländor.

Nu blev det inte så denna gång! Selet låg inte blankt ens i fem minuter! Under de tio dygnen vi var där blåste det hårt från väst eller nordväst hela tiden. Det var lågt i tak, regnskurarna piskade tältduken och temperaturen kröp motvilligt upp mot tio plus. Detta medan resten av Skandinavien svettades bort i tidernas varmaste sommar! Men så kan det vara i tundralandskapet. Det måste man ha i bakhuvudet vid planeringen av fisketurer så långt uppe i norr. Utrustningen sätts på obarmhärtiga prov och det är nu sanningen kommer fram. Var tältet det bästa som gick att få? Höll sovsäcken värmen? Eller måste du ligga fullklädd i den för att inte hacka tänder? Mitt råd är: Skaffa hellre begagnad utrustning av god kvalitet, än ny och undermålig, om du tycker att prislappen är hög. Man kan ge avkall på vilken utrustning som helst, men tält och sovsäck är närmast en livförsäkring, då ovädret sopar in från Ishavet.

Fiskemässigt var det också ganska hårda bandage, då vinden aldrig mojnade. Det var svårt att överhuvudtaget kasta och än svårare att styra flugan dit man ville. Det gav förstås erfarenheter (livet består ju inte heller annars enbart av solsken). En är att inför nästa resa skall en sinktiplina komplettera utrustningen. Den hårda vinden gjorde torrfisket mycket svårt. Åker man så långt och får se de stora fiskarna stå orörliga vid botten, utan att ha redskap för framgång, känns det en aning frustrerande.

Inför årets resa hade jag bundit upp ett stort antal Muddlers av olika typer, bundna på lowwaterkrok i storlek 6–10. Jag hade även plitat ihop några Bombers av gult eller naturfärgat hjorthår på krok nr 4. Dessa flugor har stor volym och kräver enligt min mening linklasser från 8 och uppåt. Annars blir kastandet alltför knyckigt.

Vi undersökte flera nya laxståndplatser den här gången. Bland annat en canyonliknande långkulp norr om vår tältplats. Inflödet är en tung, hård ström åtföljd av en hölja med tre till fem meters djup. "Glidet" är ett par hundra meter långt och ett par meter djupt. Utloppet är delat åt flera håll och har ingen given ståndplats.

Här spanade jag åtskilliga timmar från klipporna på älvens västbredd. Trots att det oftast var mulet och kraftig vind, så syntes ändå många laxar nere i det klara vattnet. De stora över sju kilo stod alltid längst upp i den djupaste delen.

Hur jag än frestade dem, så steg ingen upp till mina flugor. Troligen krävs det sjunklina, eller möjligen skarpt

forts på sid 48

Vänner vid vinterån

En vandring längs vinterån är lärorik. I det låga vattnet ser vi bottnarna bättre än under sommaren och förstår lättare varför öringen väljer vissa ståndplatser. Vintertid kan vi också få nya vänner vid ån – en sådan är den lilla gärdsmygen, som milda vintrar väljer att övervintra hos oss istället för att flytta söderut

Text & teckning: Gunnar Johnson

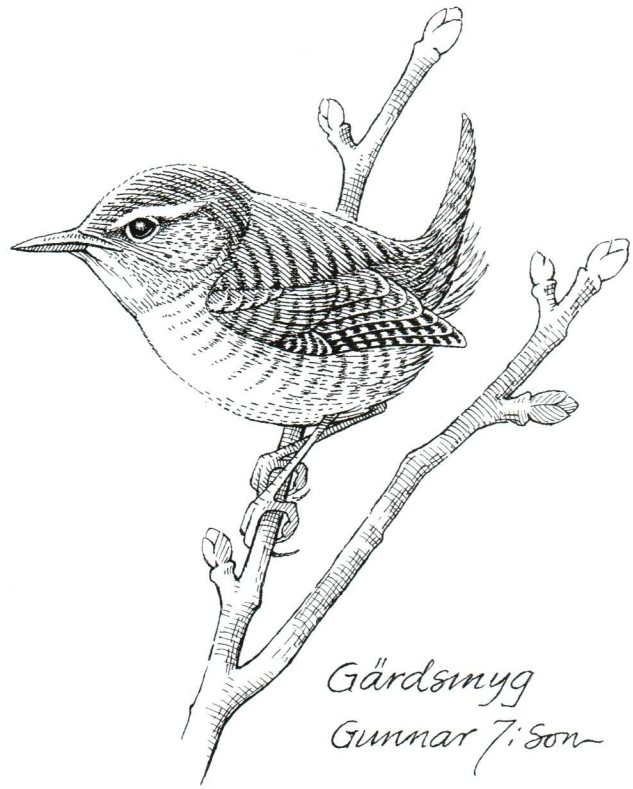

Ån är betydligt mindre så här på vintern. Vattnet rinner lågt och svart mellan snötyngda isbryggor och räknar långsamt sina dygnsgrader över öringrom och insektslarver nere i bottengruset. Än ska det dröja några månader innan rommen kläcks och de nya små yngeln får möta sin första vår och sommar.

Jag går ofta en tur längs ån vintertid. Det är ett sätt att besvärja den mörka vinterdagen och ett försök att förkorta tiden fram till den nya säsongen. Men det är också ett sätt att bättre lära känna det vatten, som annars bara skulle bli en sommarå. Ån har nämligen också ett vinterliv, en tid då allt går långsammare. En tid i väntan på vårens glada porlvatten mellan alrötter, storstenar och längs strändernas smörgula kabbelekor.

Även på land är det tystare nu. Vilken kontrast mot fågelsången i det skira lövverk, som kommer att inrama ån om bara några månader. Men det betyder inte att alla fåglar har övergivit ån. I de öppna partierna mellan isbryggorna dyker strömstaren oförskräckt efter husmaskar och längs stränderna drar mestågen fram i jakt på övervintrande spindlar, kvalster och småinsekter som gömmer sig i trädens barkspringor.

Ibland möter jag en flock stjärtmesar. Näpna, nästan klotrunda dunbollar med pepparkornsögon och oproportionerligt långa stjärtar. Bråttom, bråttom har de och stannar inte många sekunder i samma träd, innan det är dags att skynda vidare till nästa.

Men de senaste årens milda vintrar har också en annan liten fågel trotsat kylan och stannat kvar vid vinterån. Det är den diskreta gärdsmygen, som drar nytta av värmen från det öppna vattnet. Även om det kan bli rejält kylslaget längs ån kalla vinterdagar, så är temperaturen närmast vattnet några grader högre än i de omgivande markerna. Här skapas alltså ett mikroklimat som gärdsmygen utnyttjar.

Lågt över marken och med den komiskt korta stjärten käckt upp i vädret, hoppar den lilla kanelbruna fågeln omkring bland strandkantens framspolade alrötter eller i den låga och risiga undervegetationen.

Försvinner för några sekunder för att på nytt titta fram några meter längre bort. Alltid bara någon halvmeter ovanför marken. Det gäller att utnyttja varje stund av det korta dagsljuset till att samla föda nog för att klara de kalla vinternätterna...

Det är inte alla gärdsmygar som stannar över vintern. Många flyttar söderöver till Centraleuropa. Det gör att de gärdsmygar, som trotsar vinterkylan och "lojalt" väljer att stanna vid ån, blir extra goda kamrater vid vinterns vandringar längs strömmarna.

Till detta bidrar också att de är förhållandevis oskygga och accepterar min närvaro, så länge jag bara håller mig på några meters avstånd.

Det känns fint att ha "kompisar" vid ån också under vintern. Dessutom ger vandringar längs vattnet under skilda årstider erfarenheter, som gör att man bättre lär känna sin å. Vid vinterns lågvatten ser man till exempel tydligare var olika stenar ligger och lär sig var man har djupgroparna. Man ser sandbottnarna, där danicanymferna ännu ligger nedgrävda i väntan på de minnesvärda dagarna i början av juni, eller kan studera hur den landnära djupränna verkligen ser ut, som alltid håller någon av åns större öringar. Det ger egen och handgriplig erfarenhet åt uppmaningen att alltid fiska av strandnära partier, innan man vadar ut i vattnet...

Sådan kunskap gör att vintervandringarna längs ån inte bara blir trevliga avbrott i en alltför lång och mörk årstid. Besöken ger oss också värdefulla erfarenheter inför den fiskesäsong vi möter om några månader. Men framför allt ger vintervandringarna en djupare känsla av samhörighet med vårt vatten...

På brekket av Sommarfjoshølen hogg den: Ei typisk Bjerkreimsvidde.

Hvem har hørt om Hofreistæåna?

Sportsfiskere er flokkdyr. Der det er folk fra før kommer det flere til. Tanken synes å være at der det ikke er fiskere, er det heller ikke fisk. Men min erfaring er at sjansene er vel så store der det er langt mellom fiskerne

Text, foto & karta: Terje Bomann-Larsen

Kjent noe?

– Ja, – fikk en liten tidligere i dag.

– Å? – hvor da?

– Oppe på sone fem.

– Sone fem? – Finnes det en sone fem?

Omtrent slik gikk samtalen med en lettere frustrert laksefisker ved Bjerkreimselvas sone 3 en septemberkveld i fjor. Fisken sto tett i elva, vannføringen var optimal, og fiskerne mange, men bara en sjelden slenger lot seg friste til hugg. Men tross labert fiske på de

nedre sonene var det ingen som hadde funnet veien til sone 5 som består av Skjevelandsåna og Hofreistæåna ovenfor Svelavatnet. (Svelavatnet utgjør sone 4). Sistnevnte er den klart største og mest interessante som fiskeelv. Skjevelandsåna har riktig nok stor oppgang av gytefisk men den krever flom for å være fiskbar, og er langt fra noen "klassisk" flueelv.

Kanskje hadde heller ikke jeg oppdaget Hofreistæåna, om jeg hadde kommet til Bjerkreim bare for å fiske.

Men formålet var først og fremst å gjøre videooptak til en serie guideprogrammer til norske fiskeelver. Bjerkreimselva sto nå for tur, men siden den anadrome strekningen er hele 54 kilometer, ble jeg nødt til å begrense meg. Og fordi en videoguide kan antas å øke fisketrykket på den omtalte strekningen, ønsket elveeierlaget at vi skulle starte der det var minst folk. Dermed ble det sone 5.

Det kan være flere grunner til at jeg fikk arbeidsro langs den 6 km lange elvestrekningen fra Hofreistævatnet til Svelavatnet. En av dem kan være manglende markedsføring, men ett er sikkert: Sportsfiskere er flokkdyr. Der det er folk fra før kommer det flere til. Tanken synes å være at der det ikke er fiskere, er det heller ikke fisk. De tre dagene opptakene varte så jeg ikke andre enn min lokale guide, Olav Vølstad fra Vikeså.

Det var nesten så jeg selv begynte å lure på om det virkelig kunne stå fisk på strekningen. Og rett skal være rett: Tettheten var nok atskillig høyere nede på 3-eren, noe som til dels kunne forklares med at elva hadde gått nesten tørr i løpet av sommaren, og at fisken derfor var blitt stående i de større hølene og vannene lenger nede. Men nå hadde det regnet skikkelig, og det var intet som hindret fisken i å søke videre mot de øvre gyteplassene. Og min erfaring er at sjansene ikke nødvendigvis er størst der fisken står tettest, men vel så ofte der det er langt mellom fiskerne.

Spødervold

Fjerde dagen fikk jeg selv tid til å trekke i vaderne og tackle stanga. Fortsatt var jeg på jobb, og hovedhensikten var å gå over plassene Olav hadde fisket på under opptakene. Det er nødvendig for at jeg i etterkant skal kunne legge på en vettug kommentar. Men siden vi ikke hadde vært så heldige å få fisk under opptakene, hadde det jo også vært fint å få en Bjerkreimslaks jeg kunne feste til tape. Helst burde jeg vel ventet til kvelden, men min tid var

forts på nästa sida

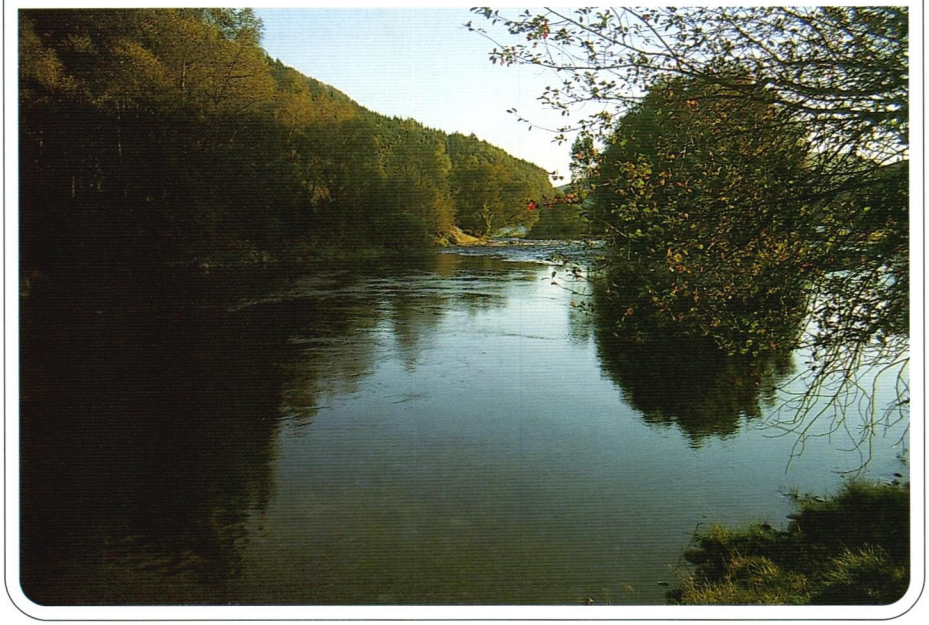

Ovenfor og nedenfor går elva stri, men i hølen ved Spødervold finner laksen hvile.

Sola er snart nede, og fiskerne søker mot elva. Men i Osen, der Hofreistæåna renner inn i Svelavatnet, får Olav Vølstad gå alene.
Den rolige, dype Sveivehølen bør prøves ved daggry eller kveld. I godt vær er den populær som badeplass.

Sommarfjoshølen byr på to strie strømmer som forener seg i en dyp høl med hvirvelstrømmer og bakevjer, og det er en "klassisk" brekk mot det strie stykket nedenfor. Og akkurat her skjer det; i den innerste strømkanten langt nede på det grunne brekket, hugger en laks

forts från föreg sida
knapp, så jeg startet allerede i tolvtida mens sola skinte fra skyfri himmel på den ginklare elva.

Første stopp var Spødervold, hvor elva samler seg i en kort, dyp høl etter å ha delt seg i to strie løp lengre oppe. Vannføringen var på vei ned, og nå var det mulig å ta et overblikk fra brua som krysser hølen nede på brekket. Jeg stirret ned i vannmassene, med ekstra konsentrasjon når strømmen kortvarig dannet en blank flate som lot meg få overblikk over den steinete elvebunnen.

Der! – den skyggen.. kunne det være..? Så ble "vinduet" brukket opp i krusninger og hvirvler igjen. Men den flyktige skyggen hadde tent et håp så jeg vadet trøstig ut og startet øverst i hølen med korte kast. Innløpstrømmen er fort avfisket, og deretter følger et parti med hvirvler og evjer som gjør det vanskelig å få flua til å gå slik man ønsker, men nedre del av hølen har et jevnt strømdrag mot brekket. Spenningen stiger i det jeg nærmer meg brua og stedet hvor jeg så skyggen.

Der! – Et kort rykk i snøret. Hjertet rekker så vidt å hoppe før snøret igjen blir slakt. Var det laks, eller bare en liten brunørret? Umulig å si etter så kortvarig kontakt.

Sommarfjoshølen byr på mye av de samme forholdene. Også her er det to strie strømmer som forener seg i en dyp høl med hvirvelstrømmer og bakevjer. Også her er det en "klassisk" brekk mot det strie stryket nedenfor. Igjen er det den nedre delen av hølen jeg først og fremst konsentrerer meg om. Jeg står på tørt land og kaster over hele strømmen. Flua, en sparsomt dresset sak i svenske farger på dobbelkrok nr. 10, driver i god fart helt inn til strandsteinene på min side.

Og akkurat her skjer det: I den innerste strømkanten langt nede på det grunne brekket, hugger det til. Skjønt "hugger" er ikke rette ordet. Det er mer et forsiktig napp. De påfølgende rykkene forteller imidlertid at det hverken er parr eller bekkørret som henger på kroken. Kanskje en mindre sjøørret? Her finnes slike også, selv om laksen er klart i overtall. Heldigvis går det greit å taue den opp i hølen. Men så er det slutt på sinnsroen. Den gamle Hardyen jamrer rustent i det 9 1/2-foteren bøyer seg i halvsirkel mot dypet. I neste øyeblikk er fisken i lufta og jeg konstaterer at den er større enn først antatt.

Etter noen runder har jeg den inne ved strandsteinene, og vurderer om jeg skal sette hardt mot hardt og tvinge den på land. Da ser jeg at flua bare så vidt har feste i underkjeven, og neppe vil bli der lenge. Men fisken er ikke helt "tom", og det er store sjanser for at den vil slå seg av under et forsøk på å buksere den mellom steinene nå. Jeg lar den få enda en tur i dypet, og når den igjen kommer inn til bredden, er den sluttkjørt. Med et rolig grep om halerota løfter jeg den i sikkerhet. Idet samme løsner kroken og flua faller ut...

Bjerkreimsflua

Hale: *Fibre fra brun hønehackle.*

Kropp: *Bakerste 5/8 flat sølvtinsel, forreste 3/8 svart flossilke.*

Rib: *Oval sølvtinsel over sølvkropp.*

Undervinge: *Rød/Blå gåsefjær.*

Yttervinge: *Lyse tealfjær.*

Smålakselv

Den slanke kroppsformen gir ikke rom for tvil: Det er laks. Skjønt, med 1,2 kilo på fjærvekta betegnes den som "svidde" på den lokale dialekten. Helt blank er den ikke, så den har neppe kommet direkte fra fjorden etter det siste regnværet. Men for meg er den viktig nok. Når man skal lage videoprogram for å guide andre, er det fint å kunna vise fram en fisk eller to. Og den er representativ. Gjennomsnittet på laksen i vassdraget ligger på ca. 1,8 kilo, så vi snakker om ei typisk smålakselv.

Det er ikke sjansen til rekordfisk, som trekker fisketurister til Bjerkreimsvassdraget. Snarere er det tettheten av fisk og den gode tilgjengeligheten til fiske. Men slik har det ikke alltid vært. Midt på 90-tallet var bestanden nede på et absolutt lavmål, og vannet så surt at lakseyngel ikke kunne overleve i hovedvassdraget. Man gjorde da forsøk med laksesmolt satt ut i trekasser under snøsmeltingen. All smolt som ble plassert i hovedvassdraget strøk med, bare i Skjevelandsåna klarte den seg.

Denne har sitt nedslagsfelt i laverelliggende områder, og er derfor mindre utsatt. Kanskje var det de gode oppvekstforholdene i denne lille "bekken" som gjorde at den lokal stammen i det hele tatt overlevde?

I 1996 kom kalkingen i gang, med oppkalking av de store innsjøene i systemet, og en doserer i selve elva ved Malmei. Resultatene lot ikke vente på seg. Allerede i 1998 gjorde vassdraget et solid byks på fangststatistikkene, og året etter var Bjerkreeimselva nr. 1 blant Rogalandselvene. De siste årene har den forsvart en sterk posisjon på "topp 10"lista av norske lakseelver. Og bedre kan det bli, for enda har ikke laksen reetablert seg 100% i de øvre delene av systemet.

Etter hvert som det skjer, vil også tettheten av fiskere øke. Men ennå kan man være i forkant og utnytte tregheten som preger de fleste Petri brødre. Fortsatt er det mulig å fiske billig og uforstyrret i naturskjønne omgivelser og atpåtil ha gode muligheter til laks på kroken.

For fisken er tilbake, og om den ikke er så stor, gir den utmerket sport på lett enhåndsutstyr. Hofreistæåna er da heller ikke større enn at du kommer til over alt med f.eks en 9–10 foter i klasse 7. Du trenger heller ikke fiske dypt med tunge fluer, for vanntemperaturen ligger stort sett på behagelig sørlandsnivå.

Men kjenn din besøkelsestid. Snart vet "alle" at det finnes en sone 5 i Bjerkreimsvassdraget, og Hofreistæåna er ikke lenger et navn som bare lokalbefolkningen har hørt.

Hofreistæåna

(Bjerkreimselva sone 5)

Hofreistæåna renner fra Hofreistævatnet til Svelavatnet i Bjerkreimsvassdraget. Nedenfor Svelavatnet til utløpet i Fotlandsvatnet heter den Bjerkreimselva, og det siste stykket ned til fjorden Tengselva.

Vassdraget er det største på Jæren, omfatter en rekke elver og innsjøer og har en anadrom strekning på ca. 54 km. Mesteparten av sportsfisket foregår på de nedre 20 km, og ovenfor Hofreistævatnet er det foreløpig ikke organisert fiske etter laks og sjøørret.

Fiskekort: Priser i 2002 (sone 1, 2, 3 og 5):
Døgn: Nok 140.-, uke: Nok 700.-.
Kort kan kjøpes på flere overnattingsbedrifter, bensinstasjoner m.m. langs vassdraget. Fullstendig oversikt på elveeierlagets hjemmeside.

Fisketider: 15. juni til 20. september. (Endringer er under vurdering).

Egnet utstyr: Enhånds fluestang, 9–10 fot, flytesnøre m. synkefortom, AFTM 6–8. Vading forekommer, men vadebukse er ikke nødvendig. Skrittstøvler holder i massevis.

Fluer: Elva er "vestlandsklar", og det går en del i fluer med blank kropp, som f.eks. Peter Ross, Silver Doctor og "Bjerkreimsflua" (se mønster) Krokstr: Dobbel 10–6, evt. noen mindre tuber.

Overnatting: "Fiskecampen" er Gjedrem Camping i sone 3, sør for Vikeså. Ellers finnes det en rekke mindre utleiere som leier ut hytter, leiligheter og rom. Komplett oversikt finnes på lagets hjemmeside.

Hjemmeside: på www. Bjerkreimselva. no finner du alle relevante opplysninger om elva, kortsoner, fangstrapporter, overnattingsbedrifter m.m. Her kan du også legge inn bestilling på boka "Bjerkreimselva" som er skrevet av Paul Tengesdal til elveeierlagets 50-års jubileum i 2000. Pris: Norge: Nok 299.- Sverige og Danmark: Nok 354.-. Anbefales!

Över älven upp på fjället

De andra i sällskapet tyckte vi var tokiga som frivilligt lämnade ett bra harrfiske för något så osäkert som ett "kanske-fiske" efter röding. Men fångsten är nu inte allt när fjället och friheten lockar och dra...

Text & foto: Josef Davidsson

Värmen var tryckande i älvdalen dessa sena julidagar. Värmeåskvädren avlöste varandra, men på nätterna var det ändå så bitande kallt att sovsäcken knappt höll värmen. Fiskecampen låg som en livlig puls mitt i den underbart ödsliga fjällvärlden. Efter en tung marsch långt in på natten hade vi kommit över fjället och slutit upp hos våra väntande vänner. Glada och skrattande hade de berättat för oss om sitt nästan allt för bra fiske. Dagarna hade vi sedan fiskat efter de stora harrarna och kvällarna hade vi tillbringat i den värmande bastun. Livet kändes bra. Vi existerade här och nu och fler kilosharrar än vi kunde önska tog våra flugor...

Jag satt i bastuns inglasade relaxrum och blickade ut över fjällsjön och de omkringliggande massiven, samtidigt som jag diskuterade de senaste dagarnas fantastiska fiske med några nyfunna vänner. Högsommarvärmen som drabbat fjälldalen hade fått harren att helt tappa konceptet och alla personliga rekord hade rykt all världens väg. Vi skrattade tillsammans och trodde inte det var sant. Det var nästan för lätt. Men som alltid kunde vi konstatera att myntet hade en baksida; det hårda fisketrycket gjorde att många av de fiskar vi fick var munskadade. Så trots allt snack om ekologiskt fiske tycktes världen vara krass, det gällde att utnyttja sommarvärmen och den vakande harren.

Samtalet gick över till en diskussion om den omkringliggande fjällvärlden och dess möjlighet till annat fiske. Jag fick ett tips om några rödingsjöar som inte skulle ligga allt för långt från den

forts på nästa uppslag

Långt där nere i fjälldalen ligger de rödingsjöar som är målet för vår vandring.

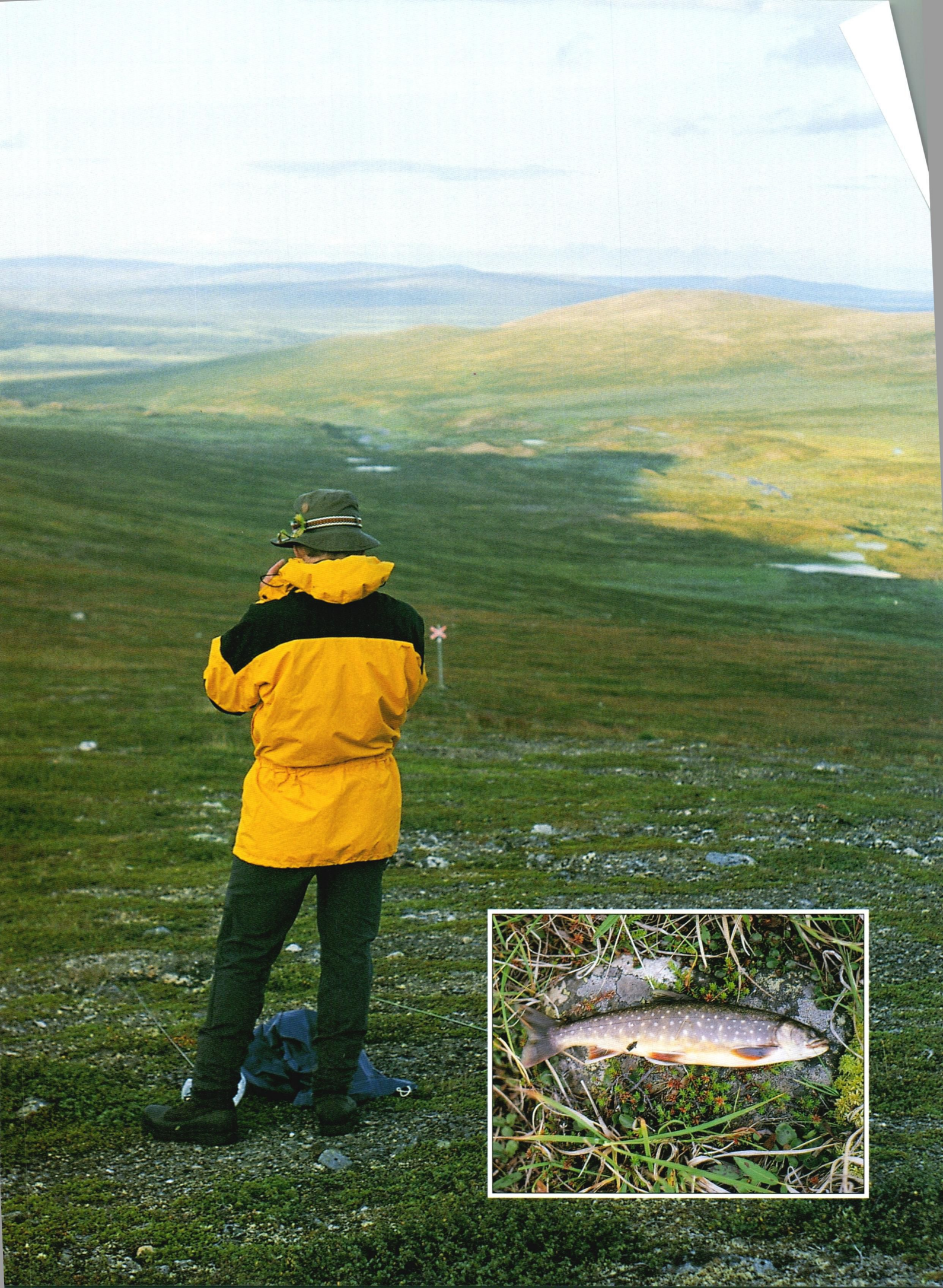

Rödingarna var kanske inga jättar precis, men de bjöd på spännande fiske i det kristallklara vattnet.

forts från föreg uppslag
välkända leden över fjället. I en av sjöarna skulle en bäck rinna in och bilda en fin hölja. Det hela lät mycket lovande och frågande tittade jag på min vän. Han verkade lika ivrig som jag och beslutet låg därför inte långt borta. Redan nästa morgon skulle vi lämna campen för att ge oss av för att leta efter rödingsjöarna.

De andra i sällskapet tyckte vi var tokiga som frivilligt lämnade ett bra harrfiske för något så osäkert som ett "kanske-fiske" efter röding. Men fångsten är nu inte allt när fjället och friheten drar...

Upp på kalfjället

Nästa morgon var lika strålande som de föregående. Avskedskoppen dracks svart i all hast, vi snörade kängorna extra noga och gav våra vänner ett fast handslag. Sedan gav vi oss iväg. Stigningen upp över trädgränsen höll på att suga musten ur benen, men med täta vätskekontroller tog vi oss upp.

Vi tittade ut över älvdalen och noterade hur den glesa grönskan tätnade kring pulsådern långt där nere, där våra vänner troligtvis just i samma stund torrflugefiskade efter dess silverskimrande innevånare. Det var inte utan att vi kände ett litet sting av ånger, men nu fanns ingen återvändo. Vi hade bestämt oss. Våra blickar vändes norrut och likt sniglar med ryggsäckarna som stora blå hus på ryggen knatade vi sakta vidare upp på kalfjället.

Det sega motlutet fortsatte tills vi kom upp på en vidsträckt högfjällsplatå. Under en rast njöt vi länge av den magnifika utsikten. Här kunde vi se milsvitt i alla väderstreck. Med säckarna på ryggen kunde vi sedan med både de fysiska och andliga resurserna återställda påbörja nedstigningen till den fjälldal som var målet för vår vandring.

Det var en annorlunda och smärtsam känsla när packningarna tillsammans med kroppstyngden tryckte våra ömma fötter långt fram i kängorna. Här uppe på kalfjället var det också betydligt kallare, och den ständiga vindavkylningen gjorde att vi fick dra på oss våra värmande fleecetröjor. En kall vandrare blir snart en trött vandrare.

Men snart stötte vi på den första fjällsjön. Den var liten och grund och såg väldigt fisktom ut. Dock släppte den ifrån sig en vacker liten bäck som buktade sig ner i fjälldalen. När vi passerat nästa avsats såg vi vårt mål för dagen, en av fjällräddningens bruna övernattningsstugor. Den låg väl skyddad från besvärlig vind och just utanför stugknuten kvillrade den nyss omtalade bäcken.

Ett läge valt med största omsorg. Säkert hade samerna en gång nyttjat platsen i sin renskötsel. Längs bäcken såg vi också hur smårödingar här och var stack ut från strandkanten och skvallrade om att det glädjande nog fanns fisk i området.

Rödingsjön

Vi krängde av oss våra säckar i den trånga stugan, vecklade ut våra liggunderlag på träbritsarna och tog några välförtjänta minuter för att pusta ut efter vandringen. I halvslummerns trötta gränsland hördes några oroväckande åskknallar, visserligen i fjärran, men likväl åskknallar.

Jag bytte ut min nattslända mot en myggpuppa, placerade kastet i utloppets svaga ström och följde dess drift med ögonen. Plötsligt lösgjorde sig en skugga från bottnen, fisken steg och sög i sig min fluga. Kvällens andra röding var krokad!

Efter en stund tvättade vi sömnen ur huvudet med lite iskallt bäckvatten som också fick rinna ner innanför tröjan och längs ryggen. Denna medicin brukar kunna väcka de flesta och efter att skyndsamt ha delat på en chokladkaka gav vi oss sedan ut på jakt efter något brännbart att mata kaminen med.

Här uppe på kalfjället finns det nästan inget brännbart material och man är helt hänvisad till krypvide, som tyvärr har liten massa, brinner dåligt och ofta formligen exploderar i gnistkaskader. Inget lämpligt material alltså, men vi skrapade ändå ihop tillräckligt för en liten brasa.

När alla förberedelser och uppackningen var klar, kunde vi så äntligen med glada skratt förväntansfullt rigga våra flugspön. Vi fyllde våra vattenflaskor och efter en snabb titt på kartan gav vi oss av i sökandet efter den hägrande rödingsjön. Regnjackorna fanns med i våra lätta tursäckar – och kom också väl till pass – för när vi tagit oss upp för dalens branta nordsida mötte värmeåskvädret med slöjliknande regn.

Att ha en sådan naturkraft på nära håll inger alltid respekt och vi var också noga med att gå med flugspöna sänkta mot marken. Kolfiberspön är som bekant utmärkta åskledare…

Men turen var med oss; regnet och åskan hade passerat redan när vi var framme vid sjön. Den lilla blå höljan låg där precis lika vackert som vännerna i bastun på fiskecampen hade lovat och från den gick en vacker bäck till nästa sjö.

Vi stannade på säkert avstånd tjugo meter från strandkanten och satte oss ner för att göra upp taktiken. Jag skulle fiska av höljan och min kamrat fresta eventuella innevånare i bäcken, kom vi överens om.

Jag knöt en ljus nattslända på den tunnaste tafs jag kunde uppbringa och började smyga i position vid höljan. Med försiktiga rörelser gjorde jag ett första tiometerskast och började ta hem flugan. Precis när det var dags att lyfta för ett nytt kast försvann min nattslända i en liten virvel. Jag svarade med mothugg och fisken satt! Efter några korta rusningar kunde jag i det helt klara vattnet se en underbart vacker röding. Buken hade en klarröd färg och över ryggen var den grönskimrande. De vitkantade fenorna balanserade dess kropp perfekt. Fisken var inte speciellt stor och håvningen beredde mig inga problem. Det var med någon tvekan jag lät priesten falla, men magen kurrade och vi behövde matfisk.

Jag beundrade rödingen både länge och väl innan fisket åter fick huvudrollen. Nu smög jag mig upp längs bäcken och tog mig över den på ett lämpligt ställe för att kunna fiska höljan från andra sidan.

Samtidigt spanade jag efter min fiskekompis för att se vad han hade för sig, men kunde bara se hans klargula jacka. Förhoppningsvis höll också han på att försöka överlista någon svårtrugad röding.

Myggpuppa

Jag bytte ut min nattslända mot en liten myggpuppa och tog samtidigt på mig ett par polariserande glasögon för att se bättre och få större kontraster i vattnet. Jag kastade ut myggpuppan i utloppets svaga ström och följde dess drift med ögonen. Plötsligt lösgjorde sig en skugga från bottnen, steg och sög i sig min fluga. Kvällens andra röding var krokad. En lång stund kunde jag fortsätta detta nöjsamma fiske från första parkett i ett kristallklart vatten, tills vinden började krusa ytan och gjorde det omöjligt att längre se.

Under tiden hade min kamrat försökt fånga en röding av det lite större formatet, men den ville inte ha de torrflugor och puppor han hade erbjudit. Vi kom överens om att byta plats. Jag smög mig upp till hans kastplats och sjönk ner på knä. Myggpuppan hade hittills stått mig bi och det fanns ingen anledning att byta fluga. Men först gällde det att vänta, så att fisken fick lugna sig efter de vibrationer som obönhörligen uppstår när man närmar sig ett litet vattendrag. Jag lät det gå tjugo minuter, kanske en halvtimme, medan jag satt och väntade ut fisken och njöt av de fantastiska omgivningarna.

Men nu var det dags att skrida till verket, så jag lossade puppan från dess fäste på spöet och mer eller mindre doppade den i vattendraget. Den sjönk sakta mot den stenklädda bottnen.

När den nått lämpligt djup gjorde jag en lätt lyftning med spöet så att flugan fick en stigande rörelse. Fisken krokade sig själv. Den var betydligt större än de andra jag fångat, men på grund av bäckens begränsade utrymme kunde inte heller den bjuda upp till någon större kamp.

Nu var det slutfiskat för min del. Vi hade ju några vackra rödingar till kvällens måltid. Rödingarna rensades och som för att salutera det hela gled en mäktig renhjord ned från närmaste fjäll för att dricka i systersjön lite längre bort…

Kväll i stugan

Mätt och belåten låg jag några timmar senare på en av träbritsarna i den lilla stugan. I kaminen höll vår lilla videbrasa sakta på att slockna ut. Vi hade ätit resans bästa måltid – färsk och nykokt fjällröding med potatismos och så isande kallt vatten att tänderna värkte.

Min kropp höll på att domna bort efter dagens ansträngande vandring, och i det begränsade skenet från vårt lilla värmeljus kunde jag läsa årtiondens samlade klotter som fjällvandrarare skrivit på stugans väggar. Det kändes som om jag befann mig i en urtidsgrotta full av väggmålningar…

Nästa morgon låg dimman tjock över hela fjälldalen och vi förstod att det inte skulle bli något mer fiske. Istället packade vi snabbt ihop vår utrustning och anträdde vandringen tillbaka till civilisationen. Smutsiga, skäggiga och trötta – men stärkta i själen efter en underbar fjälltur.

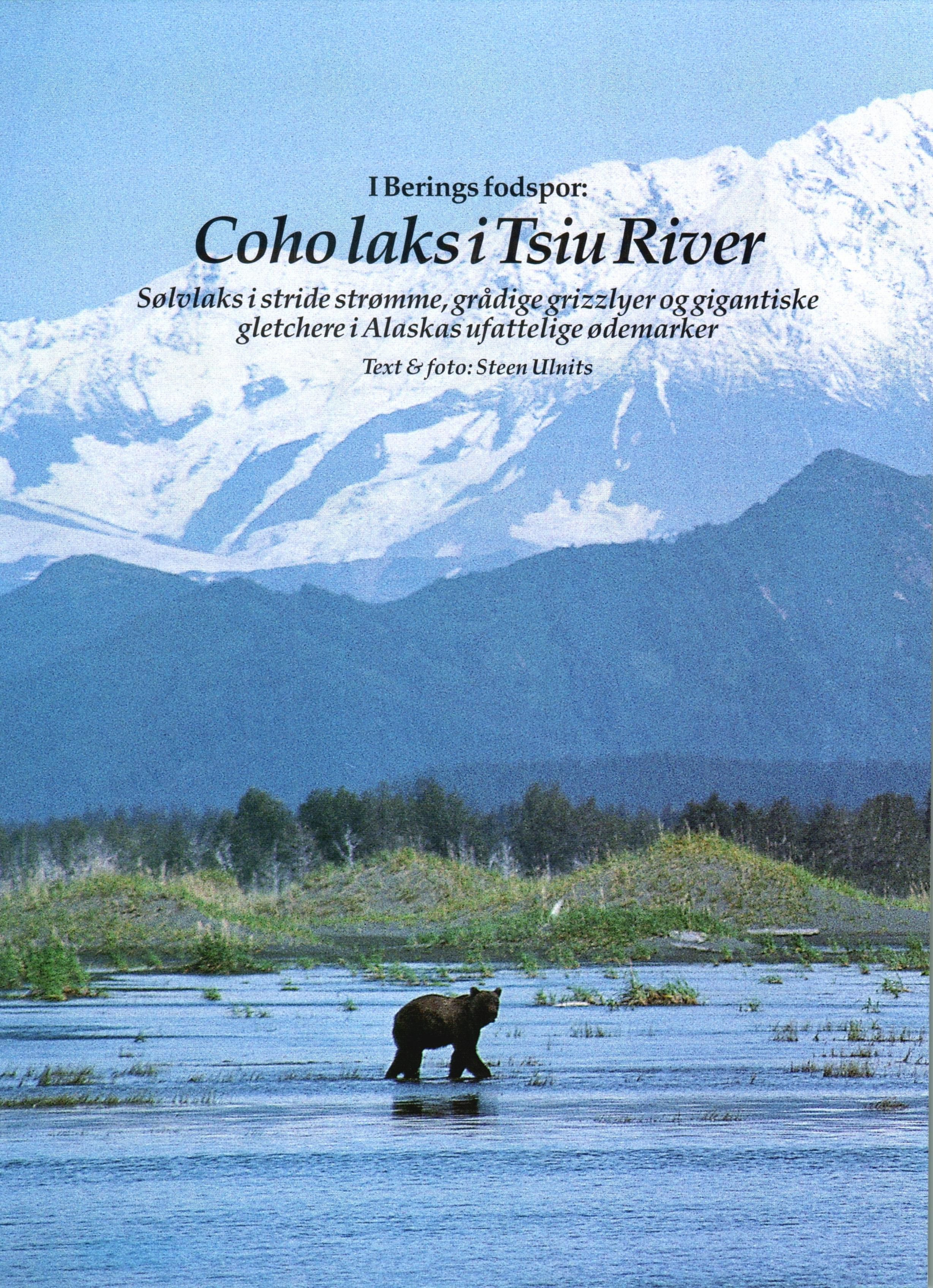

I Berings fodspor:

Coho laks i Tsiu River

Sølvlaks i stride strømme, grådige grizzlyer og gigantiske gletchere i Alaskas ufattelige ødemarker

Text & foto: Steen Ulnits

forts på nästa sida

Vi er på vei mod noget af verdens bedste fiskeri efter sølvlaks – eller coho, som indianerne kalder dem – mod Tsiu River en times flyvning nord for Yakutat i Alaska. En flod med dugfriske laks og fiskende grizzly bjørne. Vi er ganske vist i ødemarken!

Det starter ellers rigtig skidt – med hård blæst og regn i stride strømme. Først sent på eftermiddagen ruller et par små hjulfly ud på den regnvåde flyveplads ved Yakutat – klar til at blive lastet med waders, fluestænger og andre fornødenheder.

Vi er på vej mod noget af verdens bedste fiskeri efter sølvlaks – mod Tsiu River en times flyvning nord for Yakutat, Alaska. Udsigten gennem det lille flys regnvåde vinduer er ikke meget at skrive hjem om – trods den kendsgerning, at vi flyver klods op ad de imponerende Chugach Mountains og den store Bering Glacier. Alt er gråt i gråt – og vådt!

Det ser vi ikke mindst, da vi nærmer os Tsiu River, som efter ugers regn minder mere om en sø end en flod. Vi ser det også på den intermistiske græslandingsbane, der ser faretruende våd ud. Faktum er da også, at en flok ænder letter fra hjulsporene, da vi lægger an til landing – i kaskader af vand. Nogle få centimeter mere, og vi ville ikke kunne lande...

Men ned kommer vi – i god behold og med al bagagen intakt. Vi inkvarterer os i lejrens seks komfortable hytter – med eget bad og toilet. Vi er ganske vist i ødemarken, men bestemt ikke uden komfort!

Maden fejler heller ikke noget. På bedste amerikansk manér er der masser af den – og masser af kalorier at brænde løs af i vildmarken. Vi fisker ti timer hver dag, og det kræver altså et vist kvantum kalorier at holde sig gående og varm i så lang tid.

Landskabet emmer af vand, da vi den følgende dags morgen hopper i vadebukserne og regnjakkerne. Vi ville næppe selv have kunnet finde floden i alt det vand, men heldigvis har vi vore dygtige guider til at hjælpe os. De ved, hvor floden løber – ofte flere hundrede meters vadning fra tørt land.

Skyerne ligger lavt, og det støvregner. Vinden står ind fra Stillehavet, hvis massive dønninger dunker regelmæssigt i klitrækken bagved. Alt er sand på disse kanter – let at vade i og let at fiske over. Vandet er kun få steder dybere, end at man kan vade over floden.

Floden er således let at færdes ved – desværre også for områdets grizzly bjørne, der som os uden videre kan krydse floden. Man er således nødt til at holde et vågent øje med bredden, mens man fisker! Vore guides patruljerer derfor op og ned langs floden for at undgå konfrontationer med de fem bjørne, der lever fast ved Tsiu River – heraf en mor med hele tre unger, hvilket er ret usædvanligt. En til to unger er det normale.

Transport til området sker i fly med ballondæk.

Sæler og sølvtøj

Det er først på sæsonen for sølvlaks eller coho, som indianerne kalder dem, så vi fisker på den nederste del af floden – de nederste 1–2 km – hvor langt de fleste fisk er aldeles friske fra et toårs ophold i det store Stillehav.

Forskellen mellem højvande og lavvande er tre til fire meter på disse kanter – rigeligt til at gøre en forskel på fiskeriet i den kystnære del af floden. Således kan vi altid regne med et hold helt friske opgangslaks, som indtager flodens nederste standpladser i timerne umiddelbart efter højvande.

Lige så sikkert er det, at vi fanger nogle ganske små sølvlaks – fisk omkring halvmetern – i timerne omkring lavvande. Da er det nemlig kun disse smålaks, der kan forcere det lave vand i mundingen.

En lille håndfuld sæler afpatruljerer flodmundingen – som også vi på jagt efter friske laks. Flere gange ser vi panikslagne laks, der nærmest svømmer helt op på land for at undgå sælerne, blot for at blive fejet tilbage til sælerne med den næste store bølge. Et fascinerende skuespil at følge!

Men de fleste laks slipper helskindet gennem brændingen op i det frelsende flodvand. Her er der for lavt til, at sælerne kan følge med. Og her kan laksene puste ud efter nogle kritiske minutter, hvor alt drejer sig om liv og død.

Fluer og fiskeri

Fiskeriet efter disse dugfriske laks med masser af havlus på halen er ganske fantastisk. De har alle hugrefleksen i behold, og flere af dem har sågar ædt ude i havet til sidste øjeblik. Det vidner et maveindhold af helt friske sild og tobiser om.

Floden er rolig, hvor vi starter morgenens fiskeri – rolig og en smule uklar efter den megen regn. Jeg starter derfor med en intermediate tip og et str. 1 fluorødt Juletræ, der plejer at score godt under sådanne omstændigheder.

Jeg behøver da heller ikke vente længe på det første hug, som er overraskende forsigtigt. Jeg lader fluen svinge langsomt på tværs af strømmen, da linen stopper op. Først da jeg løfter stangspidsen, bliver der liv. Turens første coho opdager sin fejl og raser ned ad floden med mig halsende bagefter. Den første fisk vil man jo ikke miste.

Det er svært at finde et sted at lande den, da der kun få steder er tørt land. Jeg finder dog en lille græsklædt ø, hvor jeg kan strande fisken – en svagt farvet sølvlaks på godt 5 kg. Den har stadig mærker efter havlus, men har ingen siddende. Juletræet sidder til gengæld fint i venstre mundvig – lige til at fjerne.

Föregående uppslag:
En enlig grizzly afpatruljerer floden med de smukke Chugach Mountains lysende hvidt i baggrunden.

Da jeg først har fundet fidusen, går det slag i slag. Den ene coho efter den anden tager fluen, når den langsomt vender og svinger på tværs af strømmen. De første tager jeg på et fluorødt Juletræ, som jeg skifter ud til et i perlemor, da solen op af dagen titter gennem skydækket. Da solen sidst på dagen er gået ned over Stillehavet, skifter jeg til et selvlysende grønt Juletræ, der sikrer mig dagens sidste laks – lige efter bogen.

Friske fisk i flodmundingen

Jeg får omkring 20 laks den første dag – en ganske overvældende fangst. På andendagen beder jeg Dave, som ejer lodgen, om at køre med helt ned til flodmundingen på vore små Honda 4-hjulstrækkere. Jeg vil gerne se Stillehavet og opleve laksene forcere brændingen, hvor flod møder hav.

Floden er ganske anderledes af karakter hernede. På en kilometerlang strækning løber den parallelt med kystlinjen – blot adskilt fra havet af en enkelt klitrække, der minder ganske meget om den jyske vestkyst. Bølgerne er blot lidt større på den anden side!

Tre sølvlaks tager i rap på et stort opstrøms fisket Juletræ i rent sølv. De har alle havlus på halen og går alle dybt i baglinen, inden jeg efter en lang løbetur kan strande dem næsten helt ude i det salte hav. Typisk, at de vil nedstrøms, disse helt friske opgangslaks. De vil tilbage til det beskyttende hav, som de føler sig mere hjemme i – trods sælerne...

En lynende blank laks på blot 3 kg tager lidt senere samme sølvstreamer og leverer god fight med adskillige spring. Den har halen dækket af et halvt hundrede halvlus, men er ingen sølvlaks. Et nærmere studium afslører, at jeg her står med en nystegen pukkellaks i bedste form – en sen og sjælden én af slagsen, idet floden kun har en samlet årlig opgang på nogle få hundrede pukkellaks. Fisk, hvoraf de fleste står op fra Stillehavet allerede i juli.

Lidt senere er der atter bud efter den sølvglitrende flue, men nu er der langt mere vægt bag udløbene. Det viser sig at være en kompakt sølvlaks – en svagt kobberfarvet hanfisk med masser af havlus på halen. Den tager min streamer fuldt synlig fra en høj skrænt – midt i en lille flok nystegne laks, der alle er af god størrelse.

Fisken spotter fluen på flere meters

forts på nästa sida

I Vitus Berings fodspor

Som dansker byder et besøg i netop denne del af Alaska på en ekstra dimension. Det er nemlig danskeren Vitus Bering, som har lagt navn til såvel det smalle Bering Stræde mellem Rusland og Nordamerika som den store Bering Gletcher i forlandet til Chugach Bjergene.

Vitus Bering blev født i Horsens i 1681 og døde i 1741. Han var en af datidens få og førende polarforskere, og som sådan kom han i 1703 i russisk tjeneste. Den russiske zar finansierede en af Bering ledet ekspedition til Kamchatka halvøen, hvor Bering i 1728 fandt det 96 km smalle polarstræde mellem Rusland og Nordamerika, der siden blev opkaldt efter ham – Bering Strædet. Formålet med denne og følgende ekspeditioner var at finde en sejlbar vej fra Sibirien til Kina samt udforske mulighederne for en russisk ekspansion i Nordamerika.

Under en ny ekspedition i 1734–42 kortlagde Bering og hans besætning Japan og Kurilerne samt opdagede i 1741 Alaska og Aleuterne. De så og beskrev som de første hvide mennesker det 5 489 meter høje Mount St. Elias, der ligger i de smukke Chugach Mountains – et bjerg, der som det tredjehøjeste i Nordamerika først blev besteget 150 år senere. I forlandet til Chugach bjergene opdagede Bering og hans mænd samtidig en meget stor gletcher, der siden blev døbt Bering Glacier.

Efter en stranding med følgende overvintring på en øde ø ud for Alaskas kyst døde Vitus Bering og det meste af hans besætning af skørbug i 1741. Øen bærer i dag navnet Bering Øen.

De få overlevende sømænd fra Bering-ekspeditionen vendte siden tilbage til Rusland og fortalte om deres opdagelser. Efterfølgende skete der en russisk kolonisation af Aleuterne, hvor den første rigtige by blev oprettet på Kodiak Island i 1784.

I 1799 oprettede den russiske zar Paul den Første handelskompagniet "Russian-American Company", der i mange år havde eneret på handel med varer til og fra Alaska. Fra 1824 og fremefter blev denne handel dog i stigende grad overtaget af det amerikanske "Hudson Bay Company", som var vant til at operere i arktiske omgivelser.

De tidlige russiske bosættere er mest kendt for deres hensynsløse nedslagtning af de mange havoddere i området. Havodderens tykke, bløde og vandskyende pels blev hurtigt en efterspurgt handelsvare blandt Ruslands velstillede bedsteborgere, og efter nogle årtiers skånselsløs jagt var bestanden på randen af udryddelse.

Efter Krim-krigene, hvor England og Frankrig hjalp Tyrkiet mod Rusland, frygtede russerne imidlertid at miste Alaska til englænderne, og derfor valgte de forlods at sælge ud til amerikanerne. I 1867 købte De Forende Stater så Alaska af russerne for 7,2 millioner dollars. Russerne havde ganske vist koloniseret store dele af landet og nedkæmpet lokale indianers oprør mod den nye kolonimagt. Men Alaska lå simpelthen for langt væk fra det russiske fastland, og derfor blev det solgt til amerikanerne for en slik.

I 1899 fandt man så guld i Alaska, hvilket udløste en sand folkevandring til byer som Klondike, hvor alle drømte om at gøre det store guldfund. Mange havde heldet med sig, men langt de fleste blev blot fattigere eller døde sågar under den efterfølgende "gold rush", der hærgede Alaska i flere år. Efter Anden verdenskrig blev Alaska indlemmet som den 49. stat i De Forenede Stater og fik hurtigt stor militærstrategisk betydning. I dag leverer Alaska ligeledes en væsentlig del av USA's olieforsyning via den 1,2 meter tykke og 1.285 km lange rørledning fra Prudhoe Bay nord for polarcirkeln til den isfri havneby Valdez i syd.

I forbindelse med den store "Land Reclamation Settlement" fra 1971 blev der bevilget 7 million dollars til uddeling blandt indfødte indianere og eskimoer i Alaska. Dette som kompensation for landområder, der oprindelig tilhørte de indfødte nordamerikanere i området.

I dag får alle beboere i Alaska i tilgift en årlig check til afregning af olien fra Prudhoe Bay. Endelig byder Alaska jo nu på noget af verdens fineste sportsfiskeri efter stillehavlaks, regnbueørreder, rødinger og stallinger.

Efterhånd samles flere og flere sølvlaks på de bedste standpladser

forts från föreg sida
afstand, sprinter afsted og indhenter den lynhurtigt. Men den tager ikke – følger blot efter på få cm's afstand. Først da jeg stopper fluen helt, forsvinder den ind i munden på fisken. Tilslag!

7 kg viser den sig noget senere at veje – min største for turen.

Kroglaks på tørflue

De havfriske fisk nederst i floden er hysteriske af temperament, og mange går i baglinen, før de lader sig lande – ofte efter en lang tur ned af floden. Længere opstrøms er fiskene ikke helt så balstyriske. De har været i floden et stykke tid, og efterhånden som sæsonen går, samles flere og flere sølvlaks på flodens bedste standpladser. De fleste er svagt farvede – nogle tidlige hanfisk sågar smukt kobberrøde.

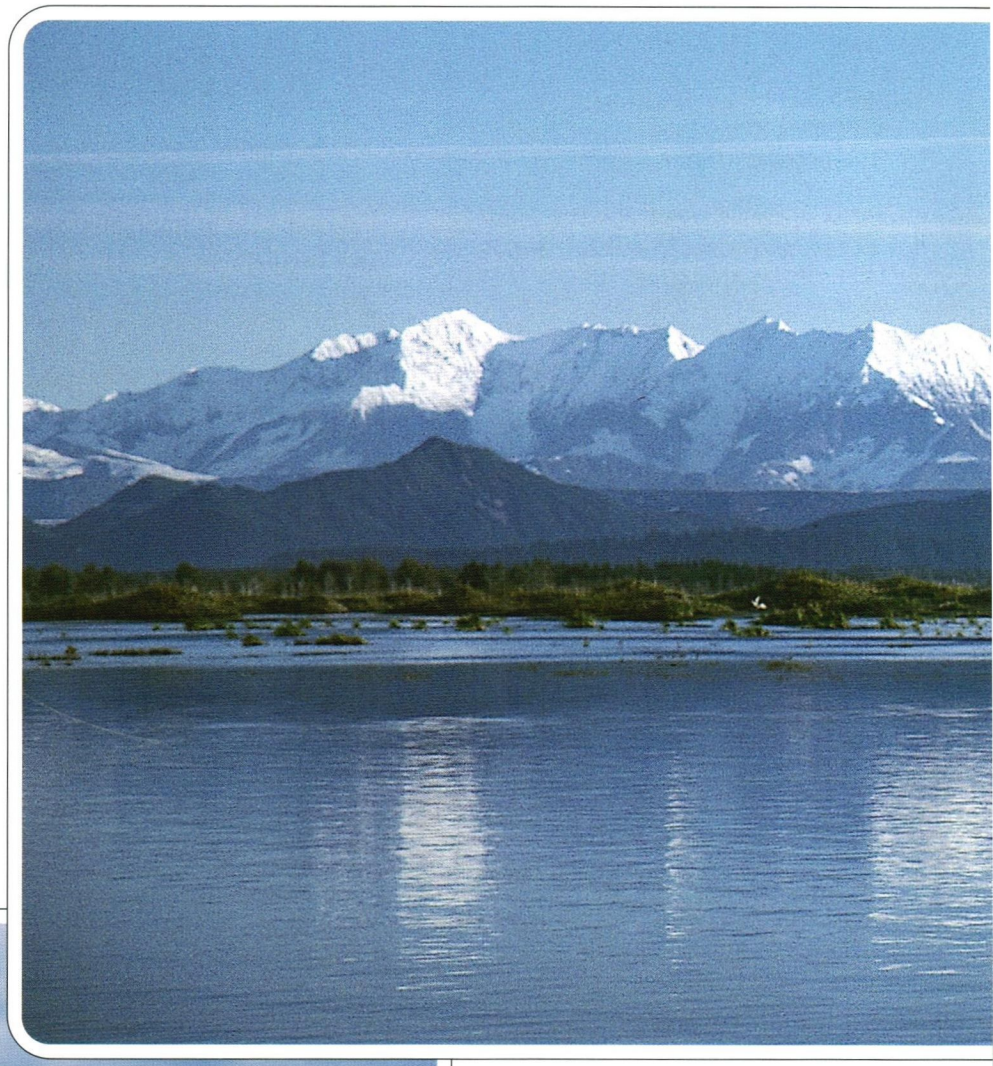

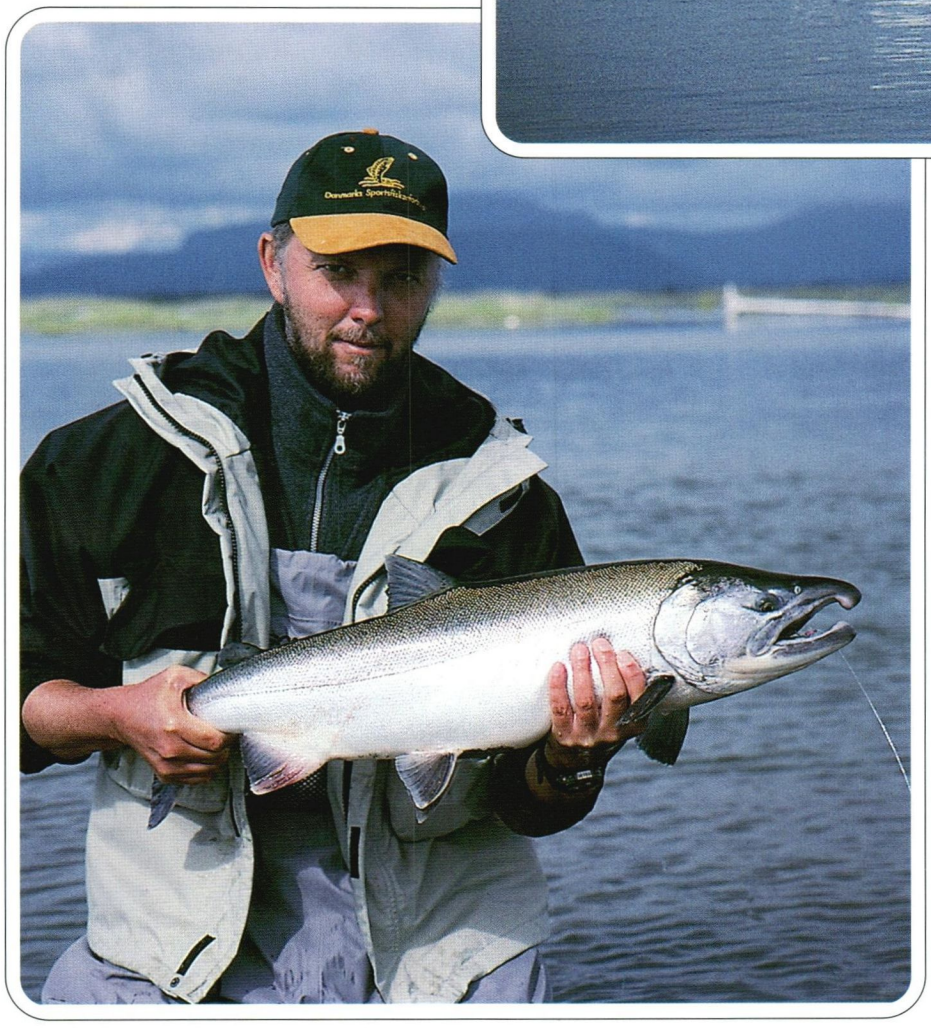

Nystegne laks friske fra Stillehavet har stadig hugrefleksen i behold og jager hidsigt store sølvglinsende streamers og bucktails i overfladen.

Sølvlaks leverer altid en god fight – også langt oppe i vandløbet. Men det mest specielle heroppe er, at laksene nu kan tages på tørflue! Ikke ved tilfældigt fiskeri, men med højt specialiserede teknikker og ditto fluer.

"Wogging" hedder den helt specielle teknik, der får kroglaksene til at gå grassat oppe i forlandet til Chugach bjergene. Vi fisker så tæt på Bering gletcheren, at vi hele tiden ser det lysende hvide skær fra isen. Og vi fisker med tørfluer så store, at det kræver sin mand og godt grej at få fluerne ud mod vinden.

Fiskeriet er bedst på stille morgener og aftener. En aften oplever vi en fantastisk solnedgang over Stillehavet, hvor laks på laks stiger til vore buskede "Polywogs" og tager dem i sindige "head and tail rises". Teknikken er simpel i princippet, men ikke helt så let i praksis. Man kaster fluen ud og lader den poppe højlydt i overfladen. In-

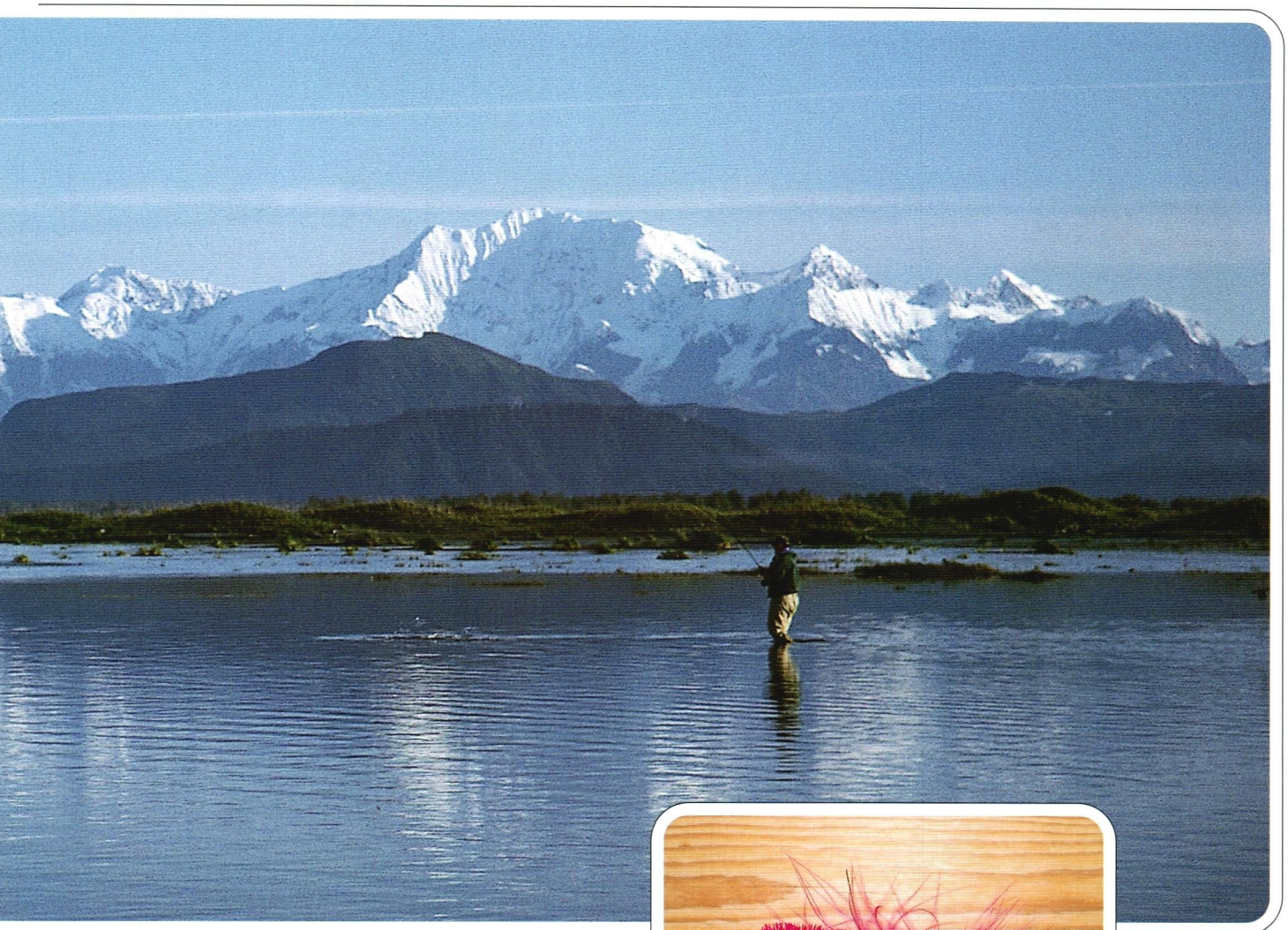

Tørflue til "wogging" efter sølvlaks. Den deltaformede flue i hot pink og med "vinger" er den oprindelige Polywog. ***Nedan:*** *Coho med Juletræet siddende fint i venstre mundvig.*

teresserede laks viser sig ofte bag fluen, før de tager den. Og når de så har besluttet sig, sker det nærmest i slow motion. Man ser den krogede overkæbe komme fri af vandet og lukke sig om fluen. Nu gælder det så om at stoppe indtagningen og vente et sekund eller to, før man strammer op. Er man for hurtig eller for langsom, får man helt enkelt ingen kontakt!

Tsiu River facts

Tsiu River har en årlig opgang på 100.000–120.000 sølvlaks. Opgangen starter i august og varer september måned ud. Der er behov for 40.000–50.000 gydefisk i forhold till arealet af gydepladser, hvorfor 60.000–70.000 fisk kan fanges, uden at bestanden tager skade.

forts på sid 54

BOK-BITEN

Redaktör Jan Sekander

Ny bok av John Goddard

Vi inleder Bokbiten med två engelska böcker. Den första är en sammanställning av ett antal artiklar av John Goddard, tidigare publicerade i olika fiskemagasin under ett trettiotal år, och den andra behandlar flugfiskets historia betraktad från engelsk horisont. De följande böckerna har sitt tema i den svenska fjällvärlden; först den idag närmast klassiska "Fjällboken" i reviderad nyutgåva, följd av Leif Millings "Tusen vak" med berättelser från Nordkalotten.

Jan Sekander

John Goddard: Reflections of a game fisherman, London 2002. Robert Hale ltd, 45–47, Clerkwell Green London EC1R 0HT, England.
Pris: Standardupplagan £25; begränsad upplaga i skinnband £130.

Ingen som följt den internationella pressen på flugfiskets område ett antal år (och för undertecknad rör det sig nu om häpnadsväckande femtio år – tiden går!) kan ha undgått namnet John Goddard och den betydelse han alltsedan sextiotalet haft på utvecklingen av brittiskt flugfiske i såväl stilla vatten som kritströmmarna i sydengland. Därom vittnar en mångfald artiklar i diverse tidskrifter samt ett tiotal böcker, t.ex. de två första "Trout Fly Recognition" och "Trout Flies of Stillwater", som väl numera får betraktas som "minor classics" på sitt område. I samarbete med Brian Clarke skrev han också "The Trout and the Fly" (översatt till svenska under titeln "Öringen och flugan"), av många ansedd som epokgörande och en av de viktigaste flugfiskeböckerna under 1900-talet.

En ny bok av John Goddard emotses följaktligen med en viss förväntan och titeln "Reflections of a game fisherman" inbjuder onekligen till vissa förhoppningar om återblickar, analyser och erfarenhetsförmedling i mer sammanfattad form. Så är emellertid inte fallet här; Goddard har i stället valt den något bekvämare vägen att i bokform samla ett antal artiklar som han under ett trettiotal år publicerat i diverse ledande fiskemagasin. Detta är inte i sig någon dålig metod, eftersom Goddard är en bra och lättläst skribent med stor erfarehet, men personligen tror jag att han skulle ha kunnat åstadkomma något ännu mer fullviktigt om han hade bearbetat sina artiklar till nya och mer genomarbetade sammanfattningar av respektive ämnesområde.

Med detta sagt får ändock konstateras att Goddards bidrag till flugfiskets och flugbindandets områden har varit omfattande och väl speglas i artikelurvalet i denna bok, som är indelad i fyra huvudavsnitt: "Fly Patterns", "Fly Fishing Techniques", "Fly Fishing Worldwide" samt "Deep sea Around the World".

Det är intressant att notera hur tidigt ute Goddard har varit med praktiska applikationer på "nytt" tänkande när det gäller bl.a. olika insektsimitationer. Detta framgår kanske allra bäst av hans skriverier om försök med olika modeller av fjädermyggpuppor i olika stadier av deras utveckling, dessa viktiga insekter för stilla-vattensfisket. Andra viktiga bidrag utgörs av hans välbekanta mönster "Goddard Sedge" och "upside-down"-imitationer av dagsländor. Överhuvudtaget är avsnittet om "Fly Patterns" den del som kanske är mest intressant för dagens läsare.

Det kan dock inte hjälpas att någon artikel kan kännas litet omodern och gott kunde ha utelämnats. Vissa upprepningar förekommer också, vilket kanske blir ofrånkomligt i en bok av den här typen. Sammantaget får man ändå en intressant bild av författarens utveckling som flugfiskare/flugbindare och inser lätt den betydelse han har haft för modernt brittiskt flugfiske, baserat på entomologiskt kunnande och praktiskt imitationstänkande.

Avsnittet om djuphavsfiske är säkert av intresse för läsare med större håg för sådana aktiviteter än denne anmälare. För min del avstår jag försiktigtvis från att lägga några synpunkter på den delen av boken!

Nore Sundin

Från engelsk horisont

Conrad Voss Bark: A history of Flyfishing for Trout. Merlin Unwin Books, England 1992. Bogen kan f.eks. købes hos: Coch-y-bonddu books, pris: 12,95£.

Fluefiskeri er en sport med gamle aner, meget gamle endda, men det er velkendt for de fleste fluefiskere. Conrad Voss Bark har i denne bog forsøgt at give en oversigt over fluefiskeriets historie, men det er ikke rigtig lykkedes.

Bogen er bestemt både læseværdig og interessant, men den er meget snæversynet engelsk. Voss Bark er tilsyneladende og desværre af den opfattelse at fluefiskeri er opfundet af englænderne, og at det er herfra det er spredt ud over den ganske verden. Bogen skal derfor ses som "Spredte træk af det engelske fluefiskeris historie", og i det lys er det en glimrende bog, især fordi forfatteren bruger megen tid på fluefiskeriet, og litteraturen før Halfords tid – og vi hører endda om forfatterens eksperimenter med en 16 fods træstang og tilhørende hestehårsline, eksperimenter der ikke falder så uheldigt ud endda.

Halford, Skues og Sawyer berøres også, men mere perifert. Disse er jo velkendte for de fleste. Anmelderen savner et kapitel om fluefiskeri i Yorkshire som bedrevet af eksempelvis Pritt, Edmonds & Lee, og Valbran. Desuden ville det være interessant med et kig ud over de engelske kyster. Ret skal være ret – det amerikanske fluefiskeri i begyndelsen af dette århundrede berøres, men også dette perifert.

Da bogens pris er yderst rimelig (12,95£) og indholdet, trods de ovennævnte begrænsninger, er meget in-

teressant, er det en bog jeg vil anbefale til FiN's læsere.

Steen Ellemose

Fjällboken

Claes Grundsten & Göran Palmgren: Fjällboken. Ny reviderad upplaga 2002. Bokförlaget Prisma. Cirkapris 310 kronor. Utgiven i samarbete med Svenska Turistföreningen och Friluftsfrämjandet.

Inför varje sommar ringer läsare redaktionen med frågor inför det stundande fjällfisket – och då inte enbart för att få tips om olika resmål. Istället rör frågorna lika ofta råd om lämplig utrustning. Idag är marknaden en djungel av "måste-prylar", men där kvaliteten kanske inte alltid räcker till för de väderleksförhållanden man kan möta i fjällvärlden. Många berättar om egna negativa erfarenheter; hur de frusit sig genom en fjällvecka i den sovsäck de rekommenderats av expediten i sportbutiken, hur gasköket inte fungerat när temperaturen sjunkit ner mot nollstrecket eller hur ryggsäcken tagit in vatten genom sömmarna, eftersom de inte förstått att den krävt ett kompletterande regnkapell.

Ett efterlängtat första fjällfiske kan därför lätt bli en frustrerande upplevelse utan rätt utrustning, vilket är bakgrunden till att FiN de senaste åren haft någon artikel på detta tema i vårt sommarnummer inför fjällsäsongen.

Claes Grundstens och Göran Palmgrens "Fjällboken" ger med sin breda genomgång de grundkunskaper man behöver som förstagångsbesökare i fjällen. Därtill finns flera intressanta kapitel med fördjupande kunskaper för vana fjällfiskare och fjällvandrare, som vill veta mer om fjällens geologi, flora eller fauna – för att nu bara nämna några exempel. Båda författarna har en lång och gedigen fjällerfarenhet och Claes Grundström är därtill en synnerligen skicklig fotograf med just fjällfotografering som specialitet, vilket gör "Fjällboken" till en med vackra bilder mycket rikt illustrerad bok.

Innehållet spänner över allt från fjällens geologi, samernas och friluftslivets historia, fjällväder, vegetation, flora, fauna, vandringsleder och planering av både sommar- och vinterturer, vilket naturligtvis leder in på råd om utrustning samt tips om lämpliga kläder. Därtill kommer kapitel om vandrings- och vadningsteknik, val av tältplats, hur man läser kartan och använder kompassen, bygger en snöbivack eller sätter samman sitt fjällapotek. Ett annat kapitel behandlar köksutrustning och matlagning – ett område som ofta återkommer från FiN:s läsare i frågor till redaktionen.

Fjällboken ger med andra ord mycket bred läsning och lämpliga baskunskaper inför det första fjällfisket. Med åren kommer sedan varje "fjällräv" att finna sin egen utrustning med sitt eget favoritkök, sin egen favoritsovsäck och sin egen favoritmat. Preferenserna kan variera; vissa föredrar vandrarkängor – andra stövlar, några väljer spritkök – andra gas eller fotogen, många förordar en syntetsovsäck – medan andra håller fast vid sin dunsovsäck och så vidare. Men för att kunna göra egna väl övervägda val krävs en i grunden gedigen kunskap om fjällvistelsens speciella villkor – kunskaper som förstagångsbesökaren får en mycket god introduktion till i denna mycket breda och vittomfattande bok.

Gunnar Johnson

Drömfiske på Nordkalotten

Leif Milling: Tusen vak. Bokförlaget Settern. pris: 278:–.

"Att längta efter ett nöje är också ett nöje", så formulerar sig Leif Milling på ett ställe i sin nya och mycket vackra bok. Visst kan man instämma i detta, för oss flugfiskare handlar det vid den här årstiden om brasfiske (nåja, det binds väl en och annan fluga också) och i det stycket har Leif förmågan att styra våra tankar till bättre tider. Framför allt sker detta via ett underbart bildmaterial som kommer väl till sin rätt genom bokens liggande format. Boken kan också stå som ett gott exempel på hur bra färgtryck man idag kan åstadkomma, även när man arbetar på miljövänligt papper.

Boken börjar med en liten finstämd hyllning till Rolf Smedman som fick sluta sina dagar just på den plats han kanske älskade högst av alla. Så följer en rad berättelser där upplevelserna vid harr-, öring- och rödingvatten i norr avlöser varandra ackompanjerade av bilder som effektfullt stryker under och förstärker vad de alfabetiska tecknen berättar. Här handlar det verkligen om stora och vackra fiskar, så mycket att man undrar om dom aldrig går bet? Många gånger är det väl så att de bästa historierna handlar om fisken man inte fick, men där upplevelsen blev ett minne just därför. Några avsnitt handlar också om vinterfiske efter fjällröding, där man anar hur kylan kan komma krypande men också hur den försvinner när de läckra fiskarna hamnar på rätt sida om isen. Här delar Leif med sig ovärderliga erfarenheter för att både överleva och ha det drägligt när vinterstormen helst vill dra iväg med tältet över fjällkammarna.

Jag blir glad när jag får läsa om hur man njuter av att tillreda och äta fångsten. Det är ju ändå så, att i grunden finns syftet att skaffa mat genom fisket. Glädjen i mitt eget flugfiske ligger i mångt och mycket i hur ofantligt gott det smakar med egen fångst. Mitt i allt catch and releasefiske kan det kanske vara på sin plats att komma ihåg att fisk är ätbar. Ett alternativ till catch and release kan ju då till exempel vara att ransonera sitt fiske. Det kanske till och med skulle göra varje fisketillfälle än mer eftertraktat och värdefullt.

På något sätt känns det som om Leif med boken vill sammanfatta sitt flugfiskarliv, och det lovvärda i detta kan jag väl inse, men också ifrågasätta. Du är mycket för tidigt ute i det fallet, jag ser med spänning fram mot vad som kan komma härnäst. Under vintern kommer jag gärna att plocka fram "Tusen vak", ta ett kapitel och några bilder som ur en fin konfektask, njuta några minuter, stänga igen, och veta att godsakerna finns kvar tills nästa gång.

Per-Olof Magnusson

Sportsfiske 2003

Den store fiskeårboken. Redaktører: Stig Wallerheim og Ivar Aasand. Landbruksforlaget, 200 s. Pris: 298,– NOK.

Sportsfiske 2003 skal være en årbok for alle sportsfiskere fra nybegynneren til den erfarne fisker. Boken beskriver mange typer fiske med artikler om isfiske, fluefiske, VM i skreifiske, laks-, ørret- og hummerfiske (!) for å nevne noe. Den opplyser om fiskeplasser fra hav til fjell og elver og sjøer. Inne i mellom artikler og billedstoff er det faktaruter med blant annet opplysninger om overnattingsmuligheter, båtleie og steder der fiskekort kan kjøpes. I boken finner vi også tester av barnefiskesett, termoser og kokeapparater.

Som man skjønner er dette en utrolig blanding av informasjon der fellesnevneren har noe med fiske å gjøre. Artiklene og billedstoffet, som er det beste i boken, kunne hver for seg sikkert forsvart sin plass i et tidsskrift, men blir fragmentarisk, uoversiktelig og intetsigende i en bok som favner alt for bredt. Den reklamepregete og rotete layouten øker heller ikke leseropplevelsen. For denne anmelderen virker mange av utstyrskatalogene som utgis årlig fra de kjente redskapsprodusentene både mer informative og har en mer tiltalende presentasjon.

Einar S. Ofstad

Fjäderpennor från stora fåglar som svan, gås och gräsand är luftfyllda och kan därför användas till kroppar på flugor som man vill ge extra god flytförmåga, till exempel gräshoppor, flicksländor och trollsländor – men också till imitationer av flytande småfiskar. Fiske med flytande spigg-imitationer praktiseras ju bland annat vid laxfisket i Vättern

Kroppar av fjäderpennor

Av Lennart Lindgren
Foto: Gunnar Johnson

När jag läste Roger Gustavssons uppmaning att prova flugfiske med imitationer av gräshoppor i FiN:s oktobernummer förra året, kom jag att tänka på en egen gräshoppa med kropp av en ihålig fjäderpenna som jag fiskat med i många år. Den är inte särskilt svår att binda och fisken brukar gilla den, men det finns ett litet problem; när man köper stora vingpennor levererar flugbindningsfirmorna numera sådana fjädrar med skaftet avklippt – och det är just den delen av fjädern man använder...

Därför brukar jag hålla ögonen öppna när jag är ute vid fågelsjöar eller befinner mig vid kusten. Ganska ofta finner man sommartid tappade vingpennor från ruggande svanar, gäss och gräsänder.

Dessa har fjäderfästet intakt och ger fjäderpennor i olika storlekar, där svanfjädrarna är störst, andfjädrarna minst och gåsfjädrarna mitt emellan. Gräsmattorna vid en badsjö nära mitt hem har varit min "fjäderbank" under senare år.

Här finner jag fjädrar från främst kanadagås, men också från vita svanar och från gräsänder.

Efter att ha skurit av en lagom lång bit av en fjäder med lämplig tjocklek för den aktuella flugan, isolerar jag öppningen med lite lim och får på så sätt en luftfylld och helt tät flugkropp. Ibland behövs en aning lim också i fjäderpennans avslutning, eftersom vissa kan vara försedda med ett litet hål. Därefter fäster jag kroppen med snabblim på kroken och målar den i lämplig kulör med hobbyfärg, nagellack eller vattenfast färgpenna. Fiskyngelimitationer har jag målat med pärlemonagellack och med mörk rygg samt försett med ögon, men ibland har jag istället valt att trä en mylarslang över fjäderpennan och låtit en bunt av de uppflätade remsorna sticka ut som stjärt.

Oavsett flugtyp limmar jag fast flugkroppen mot krokskaftet med snabblim och fixerar den dessutom med bindtrådsvarv, innan jag fortsätter med flugans övriga material, till exempel vingar, ryggsköld eller vad som krävs för det aktuella mönstret.

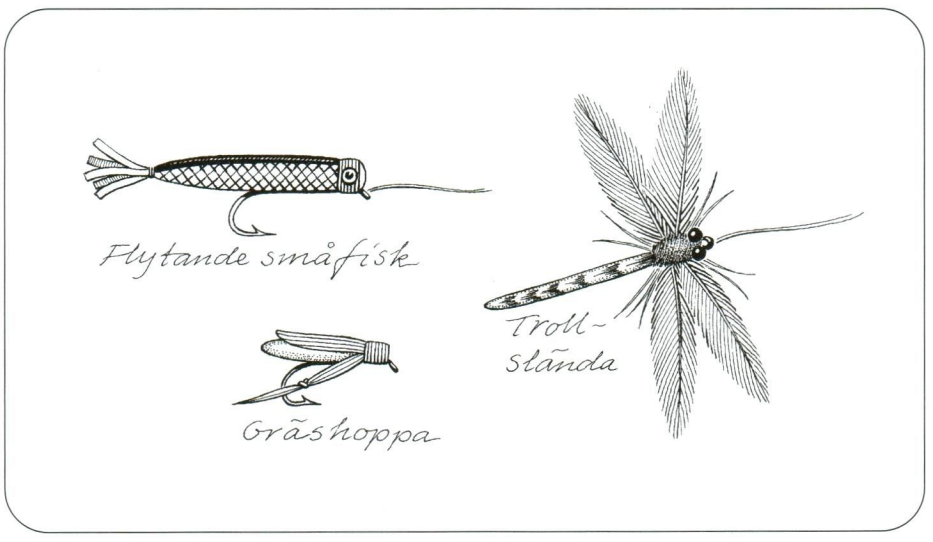

Den avskurna fjäderpennan rensas och plomberas med lämpligt lim, så att den kan flyta på den inneslutna luften. Därefter limmas den fast ovanpå krokskaftet och målas i lämplig färgton. Prova vattenfasta färgpennor – men gärna också nagellack, som numera finns i en mängd olika modefärger, bland annat ljusgrönt.

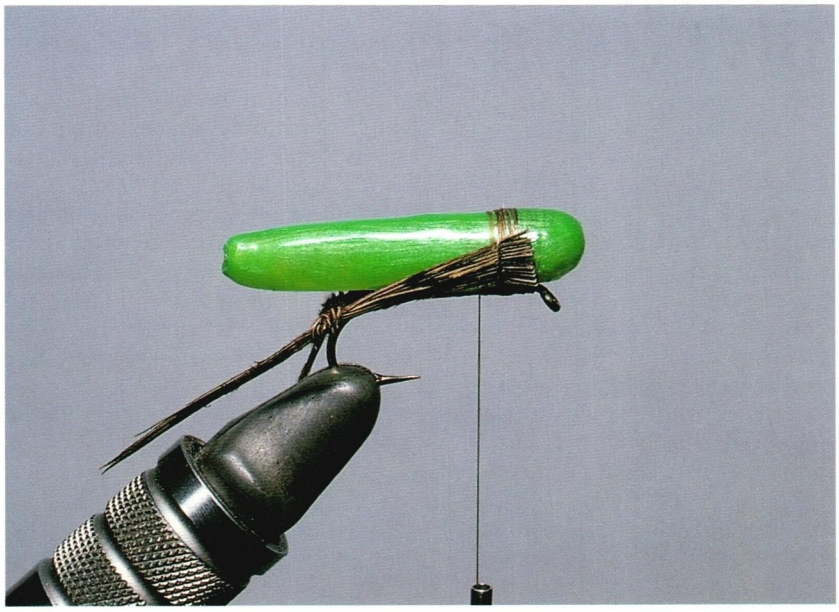

Infästningen förstärks med bindtrådsvarv. Eftersom detta ska bli en gräshoppa, tillverkas de båda benen av långa fjäderfibrer som förses med knutar för att efterlikna knälederna, innan de binds in på kroppssidorna. Se till att benen blir lika och hela flugan symmetrisk. Lägg ett bindtrådsvarv bakom benen för att lyfta ut dem från kroppen.

Nu är det dags att förse din gräshoppa med en vinge liggande platt över ryggen. Den är tillverkad av en sektion från en brun fjäder, vilken bestryks med lack på undersidan för att fibrerna bättre ska hålla samman. Låt vingen torka och runda bakkanten innan du binder in den. Avsluta med halvslag.

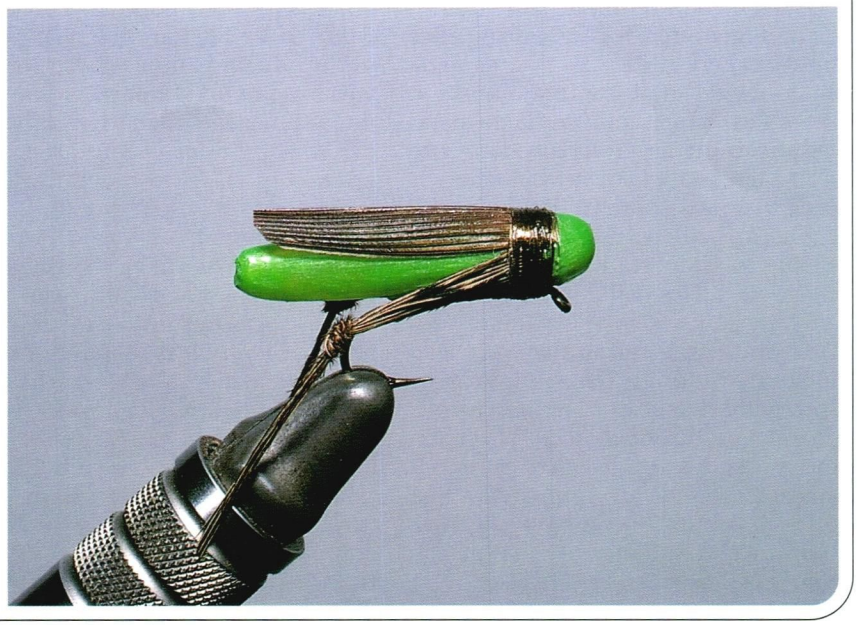

Torsk, torsk och åter torsk

Så blev det så att säga officiellt. En yrkesfiskare blev utsedd till Årets lobbyist. Under Stora lobbydagen i slutet av november 2002 utsågs Sveriges Fiskares Riksförbunds vice ordförande Hugo Andersson till "Årets lobbyist". Detta till största delen för arbetet med att undanröja torskstoppet. Yrkesfiskarna seglade till huvudstaden med 10.000 namnunderskrifter. I en debattartikel framställer man sig själva som en ansvarstagande yrkeskår. Man har på ett framgångsrikt sätt fått lokalpolitikerna att ställa upp för näringen och tala i yrkesfiskarnas sak. Klockren lobbying enligt klassiskt snitt.

Visst lyser bitterheten från undertecknad igenom. Särskilt som jag efter tjugo års egen, inte alls lika framgångsrik, lobbying mot samma organisations fiske på blandade vildlaxbestånd med utrotning av vildlaxbestånd som följd. Men istället för att beklaga oss borde vi sportfiskare istället buga och gratulera. En liten yrkeskår har genom skicklig strategi fått större genomslagskraft hos såväl media som beslutsfattare än vad man förtjänar.

Vi, Sportfiskarförbundet och alla förespråkare för ett långsiktigt ekologiskt hållbart fiske borde ta till oss och lära oss. Med tusenfallt fler utövare bakom oss och betydligt större penningsummor i rörelse samt minst lika hög kulturell status borde vi egentligen kunna nå mycket längre – och i vart fall minst lika långt!

Så till själva torsken och debatten att fiska eller inte fiska efter den. Jag tänker inte gå in på frågans alla detaljer, utan konstaterar bara att som vanligt vill yrkesfiskarna fortsätta fiska – och det till vilket pris som helst. Den kortsiktiga profiten är som alltid viktigare än den biologiska mångfalden.

I skrivande stund har EU antagit en ny fiskereform som inte ger något internationellt fiskestopp. Vår nya jordbruksminister Ann-Christine Nykvist säger sig vara besviken. Hur blir det nu då, blir det något ensidigt svenskt fiskestopp? Kanske är alla idag liksom jag lite uttjatade av frågan om stopp eller inte stopp, kvoter eller inte, västkust såväl som ostkust. För mycket tjafs och för lite handling. Och kanske undrar du, om ämnet nu är så uttjatat, varfår då ta up det också på denna sida? Vad har torskdebatten i FiN att göra? Visst breddar vi flugfisket till nya arter och visst inkluderar det idag även torsken, men det är inte här poängen ligger.

Nej, det viktiga är att för första gången en har en fisk fått genomslag i media! Såväl statsministern som andra ministrar, lokalpolitiker från norr till söder, från öster till väster, diskuterar plötsligt och på allvar en fisk!

I alla tider har vi sagt oss, tänk om laxen, öringen eller ens en kvicksilverfylld gädda med "rådjursögon" kunde trollbinda publiken. Hotet mot till exempel våra vildlaxstammar skulle aldrig accepterats om det rör sig om ett däggdjur, ett som allmänheten med lycka och omvårdnad i blicken kunnat, om än sällan, beskåda. Parallellen med västkustens säldöd är slående. Alla minns vi hur de döda sälarna för några år sedan fick ett enormt genomslag i media, samtidigt som vildlaxen var oändligt mycket mer hotad än sälstammen.

Men nu har det hänt! En fisk har fått centralrollen i såväl media som i den politiska debatten. Torsken är på allas läppar, även om jag vågar påstå att den aldrig varit så illa ute som många av våra vildlaxbestånd. Varför, kan man undra. Ja, det är nog många faktorer som spelat in. Men yrkesfiskarnas numera prisbelönta lobbying har säkert spelat en central roll.

Nu gäller det att hänga på. Kanske kan vi på nytt få fart på vildlaxdebatten och få beslutsfattare och media att förstå det idiotiska i att till exempel återigen hoppa in i den negativa spiral som ett ohämmat garnfiskse i Kalixälvens "fredningsområde" innebär. Få dem att förstå skillnaden mellan en frilekande lax och dess vildlaxälv i jämförelse med en kompensationsodlad terrawattlax från någon av våra av vattenkraft skövlade älvar. Idag är en lax en lax, vild som odlad, och havet är ju fullt av dem – så varför inte fiska? Okunnigheten är vildlaxens största fiende!

Ny ordförande

Detta för mig osökt in på att Sveriges Sportfiske- och Fiskevårdsförbund har fått en ny ordförande. Joakim Ollén blev under Sportfiskarnas stämma i Eskilstuna den 23 november vald till ny ordförande. Joakim Ollén är laxfiskare. Han har till och med köpt den legendariska gamla fiskmästarbostaden i Mörrum för att komma närmare den å som han ofta besöker. Joakim Ollén har den kunskap som vi vill sprida till den breda allmänheten och till de som bestämmer. Han är dessutom en driftig person med en diger meritlista och har ett kontaktnät utanför de vanliga sportfiskekretsarna, såväl i politikens som i näringslivets korridorer.

Vildlaxproblematiken är bara en av de bollar vi nu hoppas ska få en spark rakt in i den svenska debatten. För nu vet vi ju att det går att sätta en fisk högst på dagordningen. FiN hoppas inom kort kunna återkomma med en intervju med den 49-årige trebarnspappa som nu är högste representant för oss sportfiskare.

Flugfiske i Norden - ett bra mediaval

Tidningen grundades 1979 och svarar för hög kvalitet, stil och tradition.
Vi är störst av de fristående flugfisketidskrifterna.
Varje nummer läses av tiotusentals i Norden.
Flugfiske i Norden sparas vanligen och används som uppslagsverk.
Tipsar, vägleder och underhåller.
Är alltid fulladdad med spännande fiskeskildringar, flugbindning, fiskevattensreportage, marknadsnyheter och tester.
Vi har Nordens skickligaste flugfiskare, skribenter, illustratörer och fotografer som rapporterar från hela världen och de nära hemmavattnen.
Annons i FiN når alla kvalitetsmedvetna och köpstarka flugfiskare.
Rimliga annonspriser. Rekvirera nya annonsprislistan.
Deadline för nr 2 är den 24 februari.

Flugfiske i Norden
Annonsavdelningen

Aktuella adresser till Flugfiske i Norden

FiN:s medarbetare sitter på skilda håll, varför material som kommer tidningen tillhanda ofta måste sändas vidare till rätt adress. Här följer aktuella adresser för att Ditt brev inte ska behöva gå omvägen över kansli eller redaktion.

Prenumerationer, beställningar och kassa:
Anne-Marie Skarp, S. Parkgatan 8, S-343 31 Älmhult. Telefon 0476-160 90, fax 0476-160 64.

Annonser:
Pelle Klippinge, Fliskärsvägen 6, S-570 90 Påskallavik. Telefon 0491-913 23, 0708-74 32 26.

Redaktion:
Gunnar Johnson, Box 22, S-571 06 Bodafors. Telefon 0380-37 11 25.

Marknadsnytt:
Erik Erlandson, Barkvägen 13, S-370 10 Bräkne-Hoby.

Boknytt:
Jan Sekander, Pl 2252 Esseboda, S-280 70 Lönsboda.

Nytt från Sverige:
Mikael Frödin, Sjudartorp, S-741 93 Knivsta.

Nyt fra Danmark:
Steen Ulnits, Vejlegade 9 st th, DK-Århus C.

Nytt fra Norge:
Terje Bomann-Larsen, Wigants vei 11, N-3600 Kongsberg.

Rätt adress gör att Ditt brev snabbt når rätt medarbetare!

NYTT PÅ MARKNADEN

Redaktör
Erik
Erlandson

Trout 864 och Attitude 2

Kanske hade jag kommit för sent. Solen var redan långt över horisonten och det röda brinnande gryningsklotet blev blekare för varje sekund. Men ån rann som i går kväll, vattnet slickade toppen av stenen, häggen sträckte ut en av sina grenar långt i vattnet och släpade en klase blommor vita som snö i vattenytan. Där, under häggens blommor stod den när ljuset försvann i går kväll, och nu... hade den redan gått? Den hade kommit genom den nedersta poolen, tyst och försiktigt, men med en avslöjande viftning av stjärtfenan när den gick över den lilla nacken, strax nedströms häggen. Det första kastet bar den lilla läkaren ända ned till roten. En liten ring i vattenytan och så började den ta sig genom strömmen. Man kunde se de röda vingarna under den snöklädda grenen, och så, som i en dröm, steg den store långsamt, långsamt, upp bakom flugan. Så sjönk den ner igen, försvann i djupet – sekunderna blev långa som dagar innan linan förenade oss för evigt.

Guideline har markert seg sterkt i det lavere prissegmentet de siste årene, særlig med Tri-Cast og Pro-Castseriene, som har gitt mye fiskestang for pengene. Trout heter den nye serien 3-delte ørretstenger som i samme lengde og vektklasse ligger ca. tusenlappen over Tri-Cast: NoK 2 899.–. Blå "metallic" klinge og sølvtråder innlagt i surringene røper at man frir til de "jålete" blant oss. Og dette er hva du får i tillegg: Enbente stangringer i titanium, utsøkt (og funksjonelt) snellefeste med treinnlegg, førsteklasses kork, og transportrør i corduratrukket plast. Her er stangposen sydd inn i selve røret, slikt at løs pose blir overflødig. Praktisk når bilen er base camp, men ikke fullt så lurt når du vil spare vekt på fotturen over vidda.

Stor kapasitet kombinert med lav vekt og kurrant lengde gjør Guideline Trout 864 til en letthåndterlig all rounder.

Fiskestang får du også: Trout 864 er en ekte 4-er stang, selv om den også bærer en WF 5 om den må. "Kastekanon" er ikke det første man tenker når man gjør noen prøvende vift. Aksjonen kan kalles progressiv, men absolutt moderat. Derfor er det en positiv overraskelse at den nærmest automatisk setter trange bukter og sender tørrflua langt ut, – lenger enn de aller fleste i denne klassen.

Stor kapasitet kombinert med lav vekt og kurrant lengde og snøreklasse gjør Guideline Trout 864 til en letthåndterlig all rounder til tørrflue- og nymfefiske på alt fra store elver til småtjern og bekker.

Likevel får den et lite minus i protokollen: Stanga har ikke flere ringer enn det må være på en 8 1/2-foter, og da dragringen sitter uvanlig langt nede, blir det stor avstand mellom ringene på nedre del. Dette gjør at snøret har en tendens til å "sagge", – noe som merkes best ved korte kast. Dette er en bagatell som Aktiv Fritid bør rette opp for å få et helt vellykket produkt, og 5 døgnfluer på karakterskalaen. Nå blir det "bare" 4.

Betyg: +

Ovan till vänster: *Med WAECO:s undervattenskamera kan man studera både flugor och fiskar i deras rätta miljö.*
Nedan till vänster: *Pool 12 Attitude 2 i klass 7 har design och styrka för tufft fiske.*
Till höger: *BIO:s midjevadare är lätta och smidiga och har rejäla stövlar.*

Guideline Presentation

Ingen golfspiller går på banen med bare ei kølle. På samme måte blir det mer og mer vanlig å ha et utvalg fluesnører for ulike situasjoner. Det gjelder ikke bare synkehastigheter, men også profiler. F.eks. har snører med lang fronttapering vist seg overlegne til rulle- eller speykast. Men de løser ikke alle problemer i trange farvann, særlig ikke ved tørrfluefiske. Til dette har Guideline lansert serien "Presentation" med en klumplengde på fattige 6,50 meter. Da får du plass til bakkast og kan skyte mange meter løsline fra posisjoner hvor du har problemer med å mate ut klumpen på en tradisjonell WF.

Jeg har testet snøret i klasse 3, og kan love at det fungerer etter hensikten, men selv om skyteegenskapene er ypperlige kan det ikke erstatte en vanlig WF. Med fritt rom for bakkast vil du (som også produsenten presiserer) kaste lenger med "normal" klumplengde, ikke minst når du står utvadet i elva med skytelina i strømmen. Heller ikke presentasjonen blir den samme: AFTM-systemet forholder seg til vekten av snørets første 9,14 meter, og det vil si at ca 2,5 meter av den tynne skytelina kommer med i regnestykket. For å oppnå riktig vekt har man så lagt mer kjøtt på selve klumpen, slik at min 3-er har mage som en 5-er. Så selv om man har kompensert ved å strekke fronttaperingen så langt som mulig,blir nedslaget noe tyngre enn av en tradisjonell 3-erklump. Konklusjonen blir at Guideline Presentation er et suplement som ligger på en reservespole til bruk ved spesielle anledninger. Særlig nymfe- og streamerfiske i skogstjern er en slik anledning: Når flua skal fiskes nesten inn til bredden, er den korte klumpen grei å mate ut igjen for nytt kast.

Men: I katalogen er snøreprofilen tegnet med "Holding line" (en mellomtykk "level section" mellom klump og skyteline). Dette, eller en lang back taper som på toppsnøret Guideline Performance, hadde gjort snøret mer fleksibelt i det man kunne holdt mer snøre i lufta der plassen tillater og kastlengden krever det. Det ville også gi enn slankere klump og lettere presentasjon. Testsnøret har imidlertid en kort overgang direkte fra klump til skyteline, og er derfor ekstra følsomt for hvor mye som kan holdes utenfor toppringen. Pris: NoK 550.–. Farge: fluoriserende chartreuse. (knallgrønt!)

Terje Bomann-Larsen

Betyg:

BIOS midjevadare

Vadarbyxor i neopren har som bekant den något tråkiga vanan att frambringa en ganska obekväm värme under sommarfiske. Ju varmare byxorna är under höst och vårfiske – desto obekvämare blir de under sommaren, och vice versa. Inte minst de armhålehöga vadarna har en tendens att knäcka sina bärare under transporter längs älvar och sjöar. Visst, man kan vika ned överdelen, men då får man ändå en hel onödigt gods att transportera kring

forts på nästa sida

forts från föreg sida

midjan. Obekvämt och irriterande. Om man tänker efter, är det kanske inte så många gånger som man verkligen behöver överdelen av byxorna – i själva verket kanske mindre än 10% av fisket bedrivs med hjälp av denna funktion. Ja, här må varje fiskare rannsaka sig själv, och finner man viss fog för detta resonemang kanske man skall skaffa sig ett par midjehöga vadare i stället, nästa gång en investering skall göras.

Ett par sådana vadare har FiN testat från BIOS i Malung, ingående i deras varumärke Pool 12. Vadarna är i 3 mm neopren försedda med stövlar av gummi, med rejäla filtsulor. De är alltså midjehöga och avslutas därför med rejält bälte. Inga fickor finns. Sömmarna är sydda på utsidan av byxorna, försedda med tejpning på insidan. Själva grenet saknar sömmar och är i stället designat som en UTDRAGEN CIRKEL. Tanken bakom denna konstruktion är sannolikt baserad på erfarenheter av det problem med ständigt läckande grensömmar, som vissa vadarbyxor kan vara behäftade med, när sömmarna sitter just där byxorna sträcks ut som mest.

Redaktören av Marknadsnytt har under de senaste åren kunnat konstatera att många billigare vadarbyxor på marknaden har sin akilleshäl i grenen, för att ta till en hiskelig bild. Problemet med sömfri gren är å andra sidan att neoprenet här kommer att böjas som ett gångjärn mattas, och så småningom börja släppa in vatten på ett diffust, svårlappat, sätt. Men återigen, om man förstärker "gångjärnet" i grenen kommer det att upplevas väldigt obekvämt att röra sig i byxorna. Därför tycks problemet endast kunna lösas med användandet av förstklassig neopren, åtminstone just i denna del av byxorna. Under testet av dessa byxor har vi inte alls kunnat lägga märke till någon sådan egenhet – de har varit torra och bekväma även på denna punkt.

Ett problem med midjebyxor kan vara att få dem att sitta uppe, eftersom ju själva tyngden av byxorna drar dem nedåt, speciellt när man rör sig på land. Därför behövs ett ordentligt, brett bälte som kan spännas åt bra utan att bli obekvämt. Dessa byxor har just ett sådant bälte, starkt och brett med ett lättmanövrerat spänne. Byxornas passform är också av stort intresse, eftersom de ju av naturen måste passa bäraren bättre än fullvadarna som hålls upp med hängslen. De byxor FiN testat erbjöd ganska mycket luft runt midjan. Sannolikt har man tagit till ganska ordentligt i midjemåttet för att få byxorna anpassade till de flesta kroppsformer.

Filtsulorna är en dryg cm tjocka och verkar ordentligt fastlimmade i de korta, kraftiga gummistövlarna. Byxorna sitter infästade i stövlarna genom normal limning, men skarven mellan byxor och stövlar är försedd med en 5 cm bred gummiremsa som är limmad över stövlar och byxor. Denna förstärkning av infästningen är genomtänkt och rejäl. Här hittar vi annars en av vadarbyxors mest ömtåliga punkter, där den oupphörliga vikningen mellan byxor och skarpa stövelkanter åstadkommer kraftigt slitage, och inte sällan större hål. Genom att skyddsskarven är förskjuten nedåt gentemot innerstöveln utjämnas denna skarv något och blir inte så påfallande – en liten detalj som medverkar till längre hållbarhet.

Byxorna är bekväma och lätta att bära och röra sig i – och man bibehåller sin normala kroppsvärme betydligt enklare även under varma dagar. Pris cirka 1 000 kronor.

Betyg:

Med Kalax kan man testa sina flugor i strömmande vatten redan vid bindstädet.

Attitude 2

Attitude 2 heter ett spö i IM9-grafit, också från BIOS. Spöet, som är tredelat, är 9 fot 9 långt, klassat för 7:ans lina, ganska normala och vanliga mått alltså. Dock avviker detta spö från allfartsvägarna, inte minst genom sin design. En fighting butt är inte ovanlig på längre enhandsspön, men förekommer sällan på klass 7 spö i nio–tio fots längd. Butten antyder att spöt har ett något större användningsregister än normala spön i denna klass brukar förfoga över. En viss förstärkning av spöts nederdel, där dimensionen ökar kraftigt de sista fem centimetrarna strax för handtaget ger samma signal.

I övrigt är spöt byggt efter gängse mönster; linföraren på nedersta delen är av lågfriktionsmodell, liksom även nästa ögla, nederst på mittdelen, medan övriga öglor är enbenta metallöglor. Lindningarna inbäddade i kraftiga lack eller limhöljen, snyggt och elegant, liksom klingans färg, sobert mörkblå. Holkarna sitter topp-över. Rullfästet har inläggning av mörkt trä, skruvas underifrån över läckert nickelsilverfärgade gängor med greppvänlig ring. Butten liten, väl avpassad till designen i övrigt, med normalt enhandsgrepp.

Spöts aktion är både större, kraftigare och spänstigare än många andra i denna klass. Det är snabbt, men följsamt, spänstigt utan att vara toppigt – kan kanske bäst beskrivas som progressivt – men med lite gammaldags formulering ungefär halvaktion. Detta innebär att överhandskastningen är

forts på sid 52

Havsöringsfisket i Emån 2003

Idag kan havsöringen och laxen vandra upp till Högsby cirka 5 mil från mynningen. Detta mycket tack vare de nya vandringsmöjligheter som skapats under senare år och som vi berättat om i tidigare artiklar. Tack vare dessa nya möjligheter har även några nya fiskesträckor öppnats upp. Detta är mycket positivt för den som vill ta ett nappatag med havsöringen under vår och höst varför vi ställt samman en liten informationsguide med aktuella adresser mm. Guiden startar längst uppströms i systemet och går sedan i fallande skala nedströms ut mot mynningen. Längst ned finns även adressen till Gustaf Ulfsparres Stiftelses hemsida där det årligen presenteras en sammanställning över de fångster som gjorts i Emån. En utförligare artikel om Emån och dess havsöringsfiske kommer i ett senare nummer av Flugfiske i Norden.

Högsby Fiskevårdsområde
Birger Svanström, Ruda Gård, 570 76 Ruda, 0491-220 66
birger.svanstrom@hogsby.net
Fiskekort kostar 100:-/dygn och kan köpas på Turistbyrån, Föreningssport och Bilisten i Högsby.
Fiskesträckan är dryga milen lång med fiske på bägge sidor. Ingen förhandsbokning.

Fliseryds Sportfiskeklubb
Åbyvägen 27, 380 53 Fliseryd, 0491-925 77
fliseryd.sfk@ebox.tninet.se alt. peder.johansson@alfa.telenordia.se
welcome.to/FSFK
Fiskekort kostar 150:-/dygn och säljs på Algots varuhus, Fliseryds Café m.fl.
Fiskesträckan är dryga milen lång med fiske mestadels på den södra sidan. Ingen förhandsbokning.

Figgölehults gård
Philip Läggeberger, 380 53 Fliseryd, 0491-923 24, 070-654 54 97
Maximerat antal spön/dygn. Fiskekort kostar 100:-/dag. Boende finns i stugor.
Fiskesträckan är 8 km lång på norra sidan mitt emot Fliseryds SFK.
Förhandsbokning.

Grönskog Gård
Bill & Margareta Stensson Helgesson, Grönskog 204, 380 53 Fliseryd
0491-930 16. Fax 0491-930 22
www.gronskogsgard.com
Fiskekort kostar 500:- samt boende 300:- per dygn. Max 10 spön/dygn
Fiskesträckan är, med samtliga flöden inräknade, cirka milen lång med fiske på bägge sidor.
Förhandsbokning.

Emsfors SFK
570 90 Påskallavik, 0733-52 62 26
Bokningstelefonen är öppen i möjligaste mån. Detta endast under tisdag och torsdag kl. 19-21, f.r.o.m. den 15 februari t o m den 15 september. Under semesterperioden är telefonen avstängd.
Max 2 fiskekort/dag á 300:- säljs under perioden 8 mars – 22 september 2003.
Fiskesträckan är cirka milen lång med fiske på bägge sidor. Förhandsbokning.

Ems Sportfiske
Em 1334, 383 91 Mönsterås, 0491-910 83 (15 mars - 30 september)
Övrig tid ansökan om fiske per brev; Vårfisket före 1 feb och höstfisket före 1 juni.
Fiskekort kostar 650:- samt boende 400:- per dygn. Max 15 spön/dag
Fiskesträckan är cirka halvmilen lång med fiske på bägge sidor.
Förhandsbokning.

Gustaf Ulfsparres Stiftelse
Em 1340, 383 91 Mönsterås, 0491-915 35
http://get.to.gustaf.ulfsparres.stiftelse

Fiska harr i ett av landets bästa strömvatten.
Flugfiskesträcka med max antal spön och höga minimått. Fiskekurser & Guide & Fiskeshop mm.
GÖRÄLVEN
Ring Åke på Stötens Camping
0280-850 11 alt 070-571 92 44

Brett sortiment
Bindmaterial
Krok, bra priser. Även hullinglösa och rostfria
GPS navigering
TECNO
Tel 08 531 778 60
www.tecno.se

GLÖM INTE

... att anmäla din nya adress när du flyttar. Då kommer tidningen fram även i fortsättningen.

Skriv till

FLUGFISKE I NORDEN
S. Parkg. 8
343 31 ÄLMHULT
eller
faxa 0476-160 64

Böjda Spön
Proffs på flugbindning, där kvaliten går i första hand.
Beställ 2002 års katalog NU! Ingen kostnad
www.sportfiskaren.nu
Böjda Spön Långgatan 12 686 30 Sunne 0565 - 711 600

www.fiske.sundsvall.se
din guide till fisket i sundsvall

Laxfiske med ytgående fluga

forts från sid 22

solsken, för att lyckas där. Längre ner på "glidet" stod de mindre laxarna mellan ett och fem kilon.

På denna sträcka gjorde jag många kast över fiskar som jag såg. Mestadels använde jag mig av Bombern här. En del fiskar reagerade inte det minsta, en del blev oroade och stack iväg och en del steg lite halvlojt mot flugan utan att ta. Som mest kunde jag iaktta tolv till femton fiskar samtidigt från samma utsiktsplats.

En afton var det något lugnare väder och lättare att kasta. Jag hade sett en lax hoppa på nedre delen av "glidet". Kasten med Bombern lades tvärströms och jag hasade flugan med en till två decimeter långa drag i linan. Plötsligt blixtrade det till under flugan. Jag gjorde dock det gamla felet att göra mothugg, så fisken krokades aldrig. Förnyat kast och några lätta drag i fluglinan. Då kom laxen åter upp och högg momentant! Denna gång behöll jag lugnet och lät laxen vända om. Fisken var inte större än 1,6 kilo, men med tanke på de besvärliga förhållandena så var jag ändå mer än nöjd.

I kulpen där laxen var så aggressiva två år innan, var de nu mycket svårtrugade. På den skarpa nacken hoppade de som vanligt, men vi kom ej närmare fast fisk än några enstaka utfall från dem.

En kväll när kamraterna hade tröttnat på de tröga fiskarna och gått halvmilen tillbaka till tälten, lyckades jag lura upp en fin lax. Vädret denna kväll var som vanligt blåsigt, men korta solglimtar bröt emellanåt igenom skyarna. De

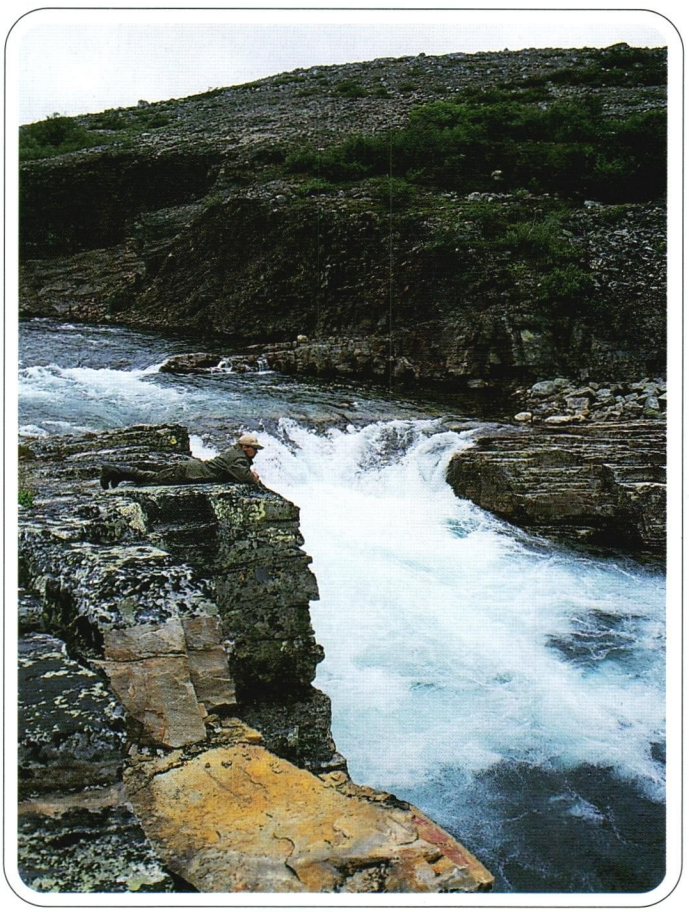

Från klipporna kunde man se laxarna som i ett stort akvarium.

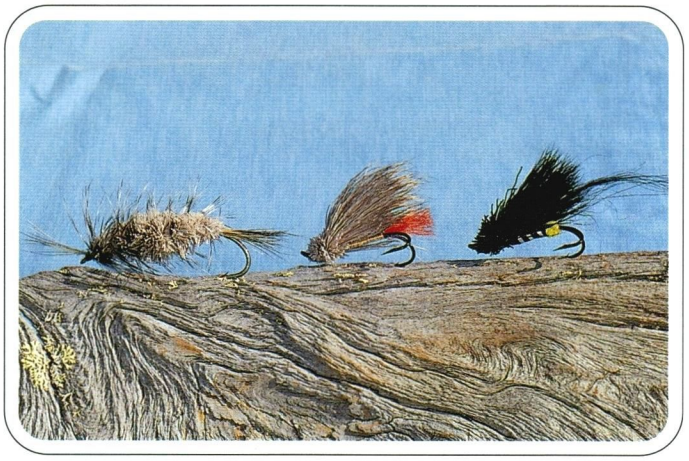

Bomber, Muddlervariant och Skilteskräcken.

hoppande laxarna på nacken var helt omedgörliga och jag satt på en strandsten och funderade.

Ett stort gråsvart moln tornade upp över fjället i väster. Ljuset ändrades och landskapet blev nästan dystert. Älven blev stålfärgad och jag kände att något var på gång. Jag satte på en svart Muddler, som mer gick i ton med ljuset över nejden. Laxarna på nacken brydde sig dock inte om detta.

Jag gick ner till den grundare forsen som föll in i den nedre kulpen. Här var vattenhastigheten så hög att vanlig "hasteknik" inte fungerade. Det blev mest vanliga sneda nedströmskast, då kunde jag få flugan att "fräsa" fram över ytan. Med mendningar åt olika håll gick det även att påverka flugans hastighet över vattenytan.

I tredje kastet högg en lax bestämt och drog i ett nafs ut trettio meter backing från rullen. Laxen hoppade flera gånger, men flugan satt säkert i käkvinkeln och jag kunde snart greppa den kring stjärtspolen och lyfta den iland. Det var en hona på prick fem kilon. Jag band laxen bak på ryggsäcken och vandrade mot tältlägret. Kamraterna satt lite missmodiga vid elden. Håkan undrade om jag dolde något ätbart i säcken? På detta svarade jag genom att vända mig om – och där hängde laxen, lika lång som ryggsäcken. Humöret gick i topp på kamraterna och middagsmaten var räddad för minst två dagar.

Jag skall ge en liten summering av *mina* erfarenheter då det gäller att försöka fånga lax på torrfluga. Även om uttrycket torrfluga kanske är fel, då regelrätt uppströms torrflugefiske för min del endast har gett två laxar. Det har krävts att jag retat laxen mer med "hasteknik" eller liknande metoder.

Älven har extremt klart vatten och ljusa bottenstenar. Den ligger långt i norr med ljus dygnet runt ännu en bra bit in i augusti. Impregnerade hjorthårsflugor har mest använts. Solsken har varit bättre än molnigt väder. Tafslängden har varit dryga tre meter, (jag tycker det är besvärligt med för långa tafsar). Fisket har skett med enhands spö i klass 8–9 och 10 fot långt.

Kasta upprepade gånger över fisk vars ståndplats är känd. Gör vilopauser – upp till en timme – och fresta därefter igen. Om fisken vägrar ta? Variera mellan långa och korta lindragningar och "torrflyt". Grundare partier inklusive forsnackarna är de bästa platserna. Lättare att reta smålax till hugg. Möjligen beroende på att de ofta står grundare?

Använd i övrigt egen fantasi både vad det gäller fisketeknik och flugor. Jag är säker på att det än så länge endast "har skummats på ytan" i ämnet "lax på ytgående fluga".

Fiske med Torstens flugor

Om fiske med "nygamla" flugor

Av Jörgen Svensson

En arbetskamrat berättade att han hade en äldre släkting, som delade min passion för flugfiske. Denne hade fiskat åtskilligt i yngre dar men var nu i nittioårsåldern och bodde sedan flera år på ett servicehus. Han var fortfarande någorlunda klar i huvudet och mindes händelser från sin ungdom bättre än sådant som låg närmare i tiden. Men dagsformen varierade, berättade min arbetskamrat, som endast besökte sin släkting någon gång per år.

Efter att ha läst Rolf Smedmans sista bok "Spelvårar och sländedans", där kapitlet om farfarsfars flugor särskilt fångade mitt intresse, hade jag funderat på att binda och fiska med några allmogeflugor – enkla dunkrokar med ullgarnskropp och endast en ljus gräsandsfjäder som vinge. Min tanke var att testa flugorna i ett försök att "skala av" mitt eget flugfiske och försöka finna dess ursprung.

Därför bad jag att få följa med till den åldrade släktingen. Denne, som hette Torsten, visade sig vara en intressant bekantskap. Han var fortfarande vid gott "komihåg" och berättade gärna om sitt flugfiske i början av förra seklet. Han hade lärt sig konsten av sin morbror, vilket ledde hans berättelse tillbaka till slutet av 1800-talet. Mestadels hade man fiskat öring och flugorna hade oftast bestått av engelska köpeflugor – men också av egentillverkade dunkrokar av samma typ som Rolf Smedmans farfarsfar använde. Med andra ord flugor med kropparna lindade med ullgarn och försedda med en enkel vinge av någon sjöfågelfjäder. Vad Torsten minns försåg han aldrig sina egna flugor med något hackel. Det hade bara köpeflugorna.

Efter besöket hos Torsten kunde ingenting längre hindra mig. Nu skulle jag binda några gammaldags allmogeflugor och testfiska med dem. Kroppsgarnerna hittade jag i min sambos sykorg. Där låg några små nystan med överblivet ullgarn, varav jag valde några i diskreta mörkgrå och svarta färger. Material till vingarna fann jag längs strandpromenaden kring stadsparkssjön i min hemstad, en runda som jag går med vår hund varje dag. Där låg ruggade fjädrar, främst kroppsfjädrar från gräsand, men också från kanadagås samt dessutom några tydligt vattrade fjädrar, vilka jag inte med säkerhet kunde bestämma, men som såg ut att ha tillhört en kricka.

Flugbindningen var av enklaste slag; på våtflugekrok i storlek 8 och 10 lindade jag en kropp direkt med ullgarnet, som jag först tvinnade upp i två trådar. Annars hade kropparna blivit för tjocka. Halva garnet gav flugorna lagom tjocklek och de delvis upptvinnade fibrerna dessutom ett levande utseende. Slutligen band jag in en enkel vinge liggande över flugans rygg. Det var allt.

Jag band sammanlagt ett halvdussin dunkrokar med olika kroppsfärger och vingmaterial till vårens första fisketur. Våren har alltid varit våtflugetid för mig. Visserligen tar jag allt som oftast fram våtflugeasken också under andra tider på säsongen när fisken inte vakar, men särskilt under årets första strömfisketurer då insektslivet ju ännu inte riktigt kommit igång i det kalla och höga vattnet.

Nu känner jag min å sedan många år; det var därför inte särskilt svårt att fånga mina premiärfiskar på de "nygamla" flugorna. Jag ska heller inte trötta FiN:s läsare med några berättelser om rusande och hoppande öringar, sådana skildringar finns det allt för gott om, utan nöjer mig med att konstatera att flugorna fiskade alldeles utmärkt.

Det stämmer till viss eftertanke i en tid, då allt för många "måste-material" med nya superegenskaper lanseras i en ständigt ökande ström. Kanske är det dags att ta en titt i historieboken för att hitta tillbaka till våra rötter. Det är nog bra att se framåt och experimentera med nya material. Men samtidigt kan det vara välgörande att rent bokstavligt bli påmind om hur enkel en fluga kan vara och hur väl en gammaldags våtfluga kan fiska...

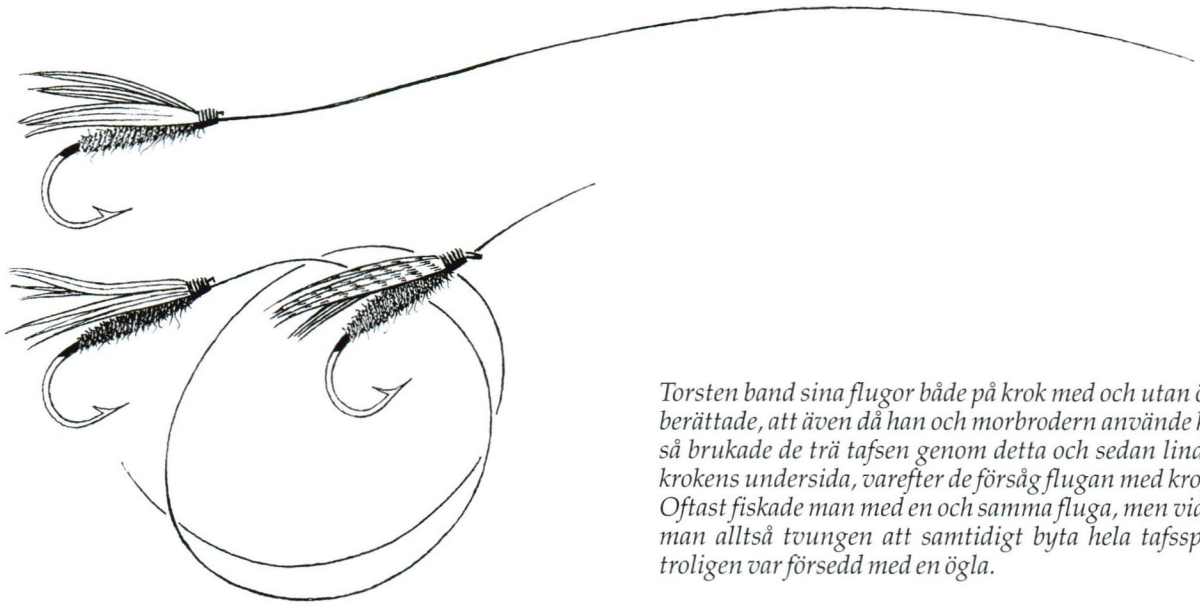

Torsten band sina flugor både på krok med och utan öga. Men han berättade, att även då han och morbrodern använde krok med öga, så brukade de trä tafsen genom detta och sedan linda fast den på krokens undersida, varefter de försåg flugan med kropp och vinge. Oftast fiskade man med en och samma fluga, men vid flugbyte var man alltså tvungen att samtidigt byta hela tafsspetsen, vilken troligen var försedd med en ögla.

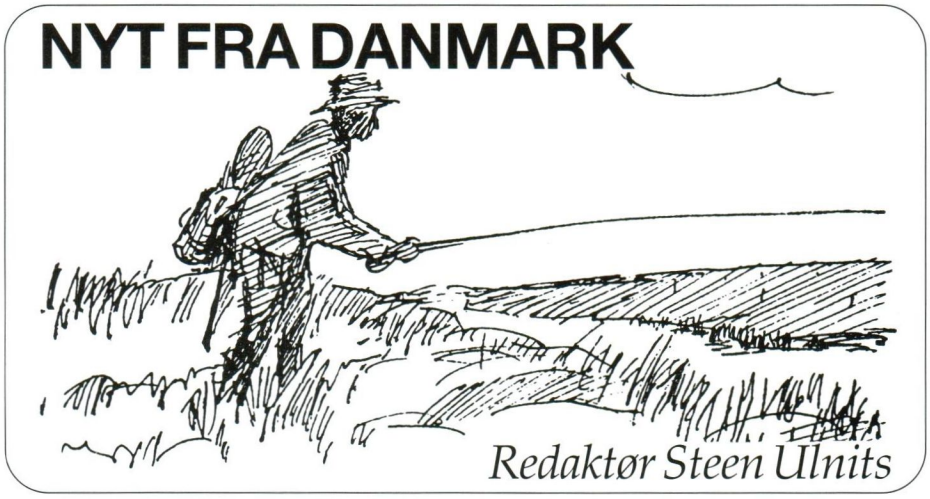

Autenticitet

Det ser nu ud til, at sælpesten er overstået for denne gang – at virusepidemien *Phocine Distemper* nu har sluppet sit tag i pelsdyrene med de store blanke øjne og den glubende appetit.

Sælpesten, der sommeren igennem hærgede kolonier fra Vadehavet til Østersøen, menes at have kostet i alt 21.000 sæler livet. Herhjemme er der registreret omkring 3.350 døde sæler, hvilket svarer til godt 1/4 af den samlede danske bestand.

Denne gang har sælpesten således ikke haft samme voldsomme effekt som i 1980'erne, hvor omkring halvdelen af den samlede bestand afgik ved en langsom og smertefuld død – af lungebetændelse kombineret med sult.

Sønderjyllands Amt, der for årtier siden hørte til de værste naturskændere i dette land, har i de senere år lagt sig helt i spidsen, hvad angår naturgenopretningsprojekter. Det startede i det små med tilbageføringen af Gelså ved Bevtoft og kulminerede siden med retableringen af den langt større Brede Å. Læg hertil et antal mindre projekter, og amtet er med helt fremme med en grøn profil.

Nu har Sønderjyllands Amt så gjort det igen. Denne gang er det "gået ud over" den lille Jels Å, der afvander de smukke Jels Søer. Åen, der blev reguleret for mange år siden, er nu under restaurering på en 3,5 km lang strækning mellem Stursbøl Plantage og Mojbøl.

Om ellers alt er gået vel, er Jels Å i efteråret 2002 blevet 1,1 km længere – på grund af de "nygamle" sving, som åen da er lagt tilbage i. Undervejs er der etableret nye småsøer og anlagt gydepladser for åens laksefisk. Gydegruset er hentet fra lokale grusgrave, så underlaget så vidt muligt bliver autentisk for landskabet.

Det kommer til at koste godt 3 millioner kroner at gennemføre retableringen af Jels Å på stykket mellem Stursbøl Plantage og Mojbøl. Selve anlægsarbejdet sluger 1,5 mio. kroner, mens erstatningen til de 18 implicerede lodsejere løber op i 1,2 mio. kroner. De resterende kroner går til selve projekteringsarbejdet.

Skov- og Naturstyrelsen bidrager med 1,1 mio. kroner, mens Sønderjyllands Amt henter pengene fra de såkaldte "ådalsmidler". Det er en pose penge afsat specielt til nedbringelse af amtets omkostninger til vedligeholdelse af amtets 700 km vandløb – typisk i forbindelse med grødeskæring og oprensning.

Ved at genslynge Jels Å og kompensere lodsejerne for mulige oversvømmelser sparer amtet på vedligeholdelsen og får samtidig mindsket udvaskningen af næringssalte fra landbruget til vandmiljøet. To fluer med ét smæk altså.

Al ære og respekt for sådanne initiativer til gavn for miljøet såvel oven som neden vande.

Karup Å er som bekendt Danmarks ubestridte havørredå nummer ét. Det er her, der hvert år landes flest fisk over 10 kg. Og her, den tidligere Danmarksrekord stammede fra – en fisk på 14,4 kg taget på devon i 1939.

Karup Å er samtidig en af de heldige åer, hvor der stadig findes godt med naturlige gydepladser i såvel hovedløb som sideløb. Åen producerer derfor godt med vilde havørredsmolt, som siden trækker ud i Limfjorden for at vokse sig store.

Danmarks Fiskeriundersøgelser (DFU) har af samme årsager fulgt havørredbestanden i netop Karup Å ganske tæt og ved derfor meget om dens størrelse og sammensætning. DFU har skælmateriale liggende fra fisk fanget i åen fra 1910 til 1950. Dem har man nu undersøgt med de nyeste DNA-metoder og fået overraskende resultater. Det overraskende bestod i, at op mod 90% af åens havørreder tilhører åens naturlige stamme. Overraskende, idet der gennem årene er sat i hundredtusindvis af tamørreder ud i åen – fisk, som derfor burde være i klart overtal den dag i dag. Havde de klaret sig lige så godt i det fri som åens vildørreder, burde de i dag udgøre omkring 60% af åens havørreder – men udgør altså kun 10%.

DFU bruger nu disse resultater til at retfærdiggøre nedskæringer i udsætning af opdrættede dambrugsfisk. Der skal – hvis overhovedet – kun udsættes fisk opdrættet på åens egen stamme af vildfisk. Hvilket man udmærket kan gøre i de vandsystemer, der stadig har en naturlig ørredstamme, man kan avle på.

Det er værre på øerne og helt galt på Sjælland, der ikke længere har autentiske ørredstammer at avle på – endsige naturlige gydepladservis for vildfiskene. Hvis DFU får held med deres planer, må sjællænderne fremover vinke farvel til en stor del af de ørredudsætninger, der har skabt et godt havørredfiskeri på steder som Isefjorden, hvor der er katastrofal mangel på egnede gydepladser.

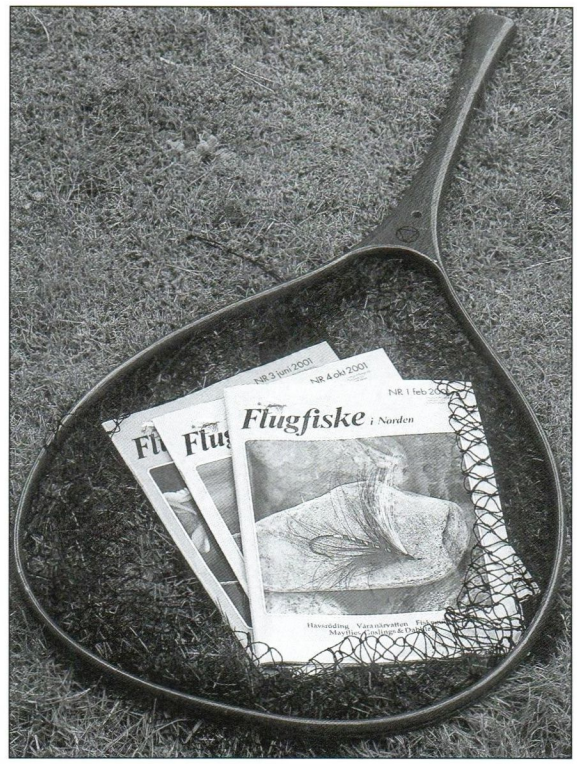

Fånga varje nummer av

Flugfiske i Norden

under år 2003

- FRI LEVERANS HEM
- INGA MISSADE NUMMER
- LÄSA OM "DET" FÖRST
- 352 + 96 SIDOR FLUGFISKELÄSNING
- GRATIS ANNONSERING

Du kan anmäla detta genom att dels ringa Anne Marie på tel +46(0)476-160 90, fax +46(0)476-160 64 eller Pelle 0708-74 32 26 eller e-post: order@flugfiskeinorden.se OBS! Uppge "Ny pren".

Oavsett vad du flugfiskar så bjuder *Flugfiske i Norden* på spännande fiskereportage från när och fjärran. Heta tips på flugfiske i strömmande vatten, sjöar och hav efter bl.a. lax, öring, harr, gädda och regnbåge. I *Flugfiske i Norden* kan du vara säker på att få läsa om de bästa flugorna och smartaste fisketaktiken.

www.flugfiskeinorden.se

Nordens äldsta flugfisketidning

forts från sid 46

spöts absolut bästa egenskap – små pillikande loopar skickar långt och rakt – även genom svår motvind. Modern kastteknik med långa armrörelser passar utmärkt för spöt – och därmed gör det sig speciellt bra för klumplinor eller möjligtvis WF-varianter.

Även konstkast av olika slag, t.ex. vid uppströms nymffiske, fungerar utmärkt – här visar spöt på väldigt fin linkontroll – kurvkast och reachkast bli lätta och roliga med detta spö. Kanske är det något snabbt för regelrätta speykast, men underhandskasten går klanderfritt.

Spöet har många användningsområden, men för sjöflugefiske, eller kustfiske efter havsöring, är det utan tvekan ett mycket tänkvärt alternativ. Genom sin aktion tröttar det inte fiskaren att under långa fiskepass dra en klumplina 30–40 meter genom luften i varje kast – och det är ganska ovanligt.

Spöt är däremot kanske något stort för det traditionella öringfisket i småbäckar, men utan tvekan ett alternativ för den som vill kombinera kustfiske efter havsöring med å-fisket efter samma fisk. Pris cirka 2 000 kronor.

Betyg:

Avancerad teknik

Vem har inte önskat att man kunde testa sina nybundna flugors uppförande i vattnet direkt hemma vid städet? Så mycket lättare skulle det inte bli att åstadkomma alla möjliga sorters varianter! Nu tycks denna möjlighet ha uppenbarat sig i form av ett portabelt strömakvarium från en finsk tillverkare, Kaustmark Oy, som med sin uppfinning Kalax försöker råda bot på våra fåfänga försök att uppskatta flugans rörelser ute vid vattnet.

FiN har erhållit en intressant produktbeskrivning av akvariet som sägs visa flugan i dessa rätta omständigheter genom att placeras i ett genomskinligt rör där en vattenström passerar. Genom att denna stråles hastighet anpassas, kan man studera alla möjliga förhållanden. För den som är intresserad av denna nya möjlighet till kreativitet vid flugbindarstädet finns möjlighet till mer information via nätet: *www.kalax.net*

Ytterligare ett steg på denna väg att studera sina flugor under verkliga förhållanden kan den ta som vill investera i en undervattensvideokamera från WAECO, kallad RV-Marine. Systemet består av en 5 tums svartvit monitor, en undervattenskamera med 18 meter fast kabel och går på 12 volts batteri. Genom inbyggda lysdioder är det ingen svårighet, enligt tillverkaren, att studera undervattensvärlden även i mörker. Genom ett vidvinkelobjektiv med 90 graders vinkel får man en god uppfattning om det mesta i närheten av kameran. Nog skulle det vara spännande att stoppa ned kameran vid en ståndplats, och sedan studera fiskens reaktion på olika flugor och manövrar? Eller kanske ännu hellre studera fiskens beteende i allmänhet i vattendragen, t.ex. vid leken. Ja, användningsområdena är många, och den som vill veta mera kan gå in på *www.waeco.se* eller ringa 031-734 11 10.

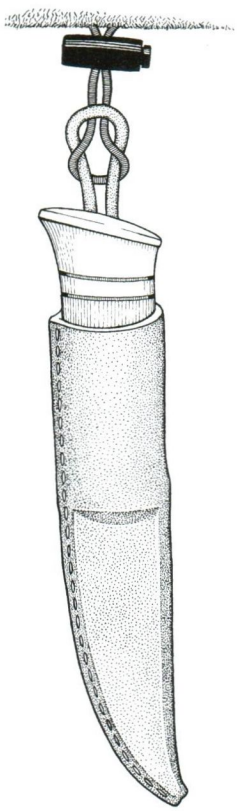

TIPSRUTAN:

Fäst kniven i fleecetröjan

Många fleecetröjor har nedtill en dragsko med en rund gummicord som regleras med snörlås och bildar öglor i tröjans sidor. Dessa öglor kan med fördel användas som ett alternativ till bältet för att fästa fiskeknivens slida, till exempel när man vandrar med en stor ryggsäck, eftersom höftbältet då trycker mot en kniv som bärs i byxbältet.

Gör så här:

Dra ut en cirka 15 centimeter lång ögla av gummicorden på den sida av fleecetröjan du vill ha kniven hängande. Trä gummiöglan genom öglan på knivslidan och sedan runt hela slidan. Minska därefter öglan med snörstoppet och dra åt.

Nu hänger kniven lätt åtkomlig. Denna fästmetod är betydligt snabbare och enklare än att öppna bältet, dra ur det genom hällorna på byxorna, fästa knivslidan i bältet, dra tillbaka bältet genom hällorna på nytt och låsa bältspännet.

Att det är enkelt att fästa kniven är dessutom kanske viktigare idag än tidigare, eftersom det numera råder förbud att bära kniv på allmän plats. Man får alltså inte ta på sig kniven redan när man åker hemifrån, om man ska stanna till för att tanka bilen eller för att köpa fiskekort. Kniven får tas fram först ute vid vattnet. Även här är visserligen allmän plats, men nu anses kniven bäras i anslutning till en verksamhet där den är tillåten.

Ragnar Svensson

Dan-Tackel Sweden

Neoprenvadare

Lagoon RT	Ord. 999:-	NU 849:-
Dakota RT	Ord. 1299:-	NU 1199:-
ABU	Ord. 995:-	NU 899:-

2:a sorterings fluglinor

Flyt	WF/DT 2-13
Interme.	WF/DT 2-13
Sjunk	WF/DT 2-13
Sink Tip	WF/DT 5-12
Fast Sjunk	WF/DT 4-13
U Fast Sjunk	WF/DT 4-13

Även shootingheads!
Finns där fel på linan byter vi!
Från 90:- st vid köp av 5 st.

Flugor

25 olika Torr	85:-
25 olika Nymf	85:-
25 olika Våt	85:-
25 olika Stream.	99:-
50 st P&T i box	225:-

Vi har många olika mönster i katalogen.
Över 300 olika dussin!

www.dan-tackel.com
Nu med kundvagns-system!

TEL. 042-340601
Borgmästaregatan 4-6
263 54 Höganäs
Öppet: Mån-Fre 10:00-18:00
Lördag 10:00-13:00

Ring och beställ vår postorderkatalog.
Den är gratis!

KIRUNA FLYG SWEDISH LAPLAND

Sport, flugfiskeresor

info och bokningar
0980-150 00
www.kirunaflyg.nu
<http://www.kirunaflyg.nu>
email: info@kirunaflyg.nu

Annonser till FiN nr 2 som kommer i början april bokas senast den **24 februari** Detta format 28 X 59 mm kostar 750 SEK

Marryat LAR
rek. 3295:-

Dan Öhman, Eskilstuna fångade den här fina larraälvsöringen på 3,2 kg, med sitt enhandsspö i AFTM 5/6 under en av sommarens nybörjarkurser i jokkmokksfjällen.

Nytt för i år är en 7 dagars guidad fjällfiskeresa till Jokkmokksfjällen. I priset ingår guide 1:6 - 6 dygns kost och logi i två olika fjällstugor - flygresa mellan Arlanda och Luleå - transfer t & r Kvikkjokk - tre helikopterlyft och fiskekort. Vi kommer att fiska i landets bästa fjällfiskevatten efter trofeöring och röding. Mer info på hemsidan! FLUGOR handlar du som vanligt till landets lägsta priser hos oss. Vi har över 1300 olika mönster i vår shop! Prisexempel: Europa 12:an 4,50:-/st. Välkommen!

www.tightlines.nu Ring: 013 - 13 30 87

Vi har Regnbågsfiske i flera sjöar i vild och vacker Smålandsnatur.
Exklusivt med grov fisk & enbart flugfiske.
Camping, Stugor, Vindskydd, Grillplats.
OBS! Premiär när isen gått - kolla hemsidan

BERGETS SPORTFISKE
www.go.to/bergetssportfiske
bergets.sportfiske@swipnet.se

Bergets Sportfiske
575 21 Eksjö

Ring Edel 0381- 830 43

www.elgeco.com heter vår hemsida. Ta en titt, det kan löna sig!!

ALLTID MYCKET HEMMA FÖR
SPÖBYGGAREN !!
KLINGOR, RULLFÄSTEN RINGAR MM.

MYCKET FLUGBINDNING
Bl.a den bästa kroken till bästa priset, SPRITE
OCH MYCKET MERA !!

MILL END LINOR.
2:A SORTERING FLUGLINOR MED OFTAST OBETYDLIGA SKÖNHETSFEL.
88:- / st., 240:- / 3, 380:- / 5, 650:- / 10.

NYA MYCKET BRA STARTSET
TILL MYCKET BRA PRIS!!
9' spö för lina 4-5, 5-6 eller 6-7, rulle lina och tafs med c:a 30% rabatt!!

REA!
PÅ MYCKET, MINST 30%!!
KOLLA HEMSIDAN!!

ELGECO

Box 8012
421 08 Västra Frölunda
Tel. 031 - 473560
Fax. 031 - 493581
E-mail. elgeco@algonet.se

SPORTFISKARN
i Strängnäs

Din närmaste fiskebutik!

Störst i sverige på flugor & flugbindning

www.sportfiskarn.com

Coho laks i Tsiu River

forts från sid 37

Bestandsanalyse og fisketælling sker fra fly, og flere biologer mener faktisk, at der burde være et erhvervsfiskeri efter overskydende laks i denne flod. Ellers vil de senest ankomne laks blot grave de først ankomne laks' gydegruber op.

Men der er lige nu ikke økonomi i at erhvervsfiske efter sølvlaksene. Det enorme norske opdræt af tamlaks har presset verdensmarkedsprisen på laks så langt ned, at lokale indianere kun kan få 10 cent per pound sølvlaks – langt fra nok til at gøre selv det simpleste netfiskeri i floden rentabelt. Dette til trods for, at de vilde sølvlaks i kvalitet så langt overgår de norske tamlaks. Men det ved forbrugerne blot intet om. For dem er en laks en laks.

I tilgift til de mange sølvlaks er der en årlig opgang af 1.000 sockeyes i juni – lidt pinks i juli samt nogle få steelheads i oktober.

Greg Dierick og hans far Ed, der også er mangeårig pilot, ejer og driver sammen Dierick's Tsiu River Lodge. Ed begyndte at fiske Tsiu River allerede i 1969, og i 1978–79 begyndte sønnen Greg selv at erhvervsfiske sølvlaks i Tsiu. Ed's øvrige børn tjente til college ved at garnfiske i Tsiu.

I 1990 ervhvervsfiskede Ed & Greg forsøgsmæssigt i Tsiu River, men arbejdet med at hale garn fyldt med sølvlaks i land var for tungt. Derfor valgte familien Dierick at satse på sportsfiskeri i stedet!

Området er beliggende i Yakataga State Game Refuge, hvorfor der krævedes en del godkendelser, før en ny lodge kunne oprettes. Ed havde i mange år arbejdet ved transportministeriet og kendte derfor lidt til de interne arbejdsgange.

De første planer blev lagt i 1994, men de endelige godkendelser kom alligevel først i 1997. Bygning af selve lodgen startede i foråret 1997 og tog 7 mand to måneder at fuldføre. Det tog 14 fulde flyvninger med en DC3'er fra Yakutat, men først måtte alle materialer bestilles fra Seattle og flådes ud til Yakutat.

Der er plads til 15 gæster i 6 hytter med alle moderne faciliteter. Første gæster kom i efteråret 1997, og siden har lodgen faktisk været fuldt booket. Bombningen af World Trade Center den 11. september halverede dog antallet af klienter, hvoraf mange kom fra nuværende konkursboer som Enron og WorldCom.

Sæsonen er august og september, og der er knap 7 km flod at fiske i.

Nærmere oplysninger fås på følgende adresser:

Dierick's Tsiu River Lodge
P.O. Box 421
Yakutat
Alaska 99689
U.S.A.
Telefon: +1 (907) 784-3625
Telefax: +1 (907) 784-3969
Hjemmeside:
www.alaskaoutdoors.com/diericks
E-mail: diericks@ptialaska.net

Det norske laksefluefisket 2002

forts från sid 12

stressfaktor og unngå ulovlig krøking, tjuvfiske og jaging av laksen. Forskere påviste også en overdødelighet på årets laksyngel på helt opp i 80% fordi elvene tørket inn og yngelen strandet og døde mellom steinene. Dette vil vi fiskere høyst sannsynlig få merke om fire–fem år i de mest utsatte elvene. Mest skadd er nok produksjonen i de minste elvene.

Eventyrfiske i september!

Ikke før de to siste dagene i august kom det regn i deler av Nord-Trøndelag. De som hadde fiske i for eksempel Namsen disse siste timene av sesongen, fikk en liten smak av hvordan sesongen kunne blitt med mer regn, med gode fangster av laks i alle størrelser. De få elvene, hvor det også er laksefiske i september, kunne i enkelte tilfeller oppvise helt eventyrlige fangster. Et slikt eksempel er Mo elv ved Salsnes i Namdalen. Der opplevde en fiskergjeng på seks stykker en fangst på 91 laks på en uke...

Fremover

Lakseforskerne mener at de siste årenes trend med gode overlevelsesforhold i havet vil fortsette også fremover. Men et negativt tegn i år på forholdene i havet var den store andelen av små grils. Selv i elver der disse ofte er 2–3 kg, var mange i år mellom 1 og 1,5 kg. Det kan være et litt dårlig tegn. Men inntill videre tyder mye på at det også neste sesong vil kunne bli en god lakseoppgang i Norge, om bare ikke været slår krøll på seg slik det gjorde i store deler av lakse-Norge i 2002. Og for de som liker å ta noen sjanser; det er tegn som tyder på at det ikke bare var i år at fisket kom tidlig i gang – klimaovervåkning i Trondheim viser at vekstsesongen nå starter over 14 dager tidligere enn for 20 år siden.

Det betyr at vannstand og vanntemperatur over tid også har utviklet seg i en retning som gavner både lakseoppgang og laksefiske tidlig i juni. Kanskje noe å tenke på når du planlegger fiskeferien i 2003?

Hallmanpriset till Gunnar Johnson

Gunnar Johnson har tilldelats Hallmanpriset 2002 för sina framstående insatser att öka kunskap, insikt och intresse för svenskt sportfiske och dess villkor. Ur juryns motivering saxar vi:

Gunnar Johnson har som framstående författare, konstnär och illustratör sedan början av 70-talet medverkat i en mängd böcker och publikationer om flugfiske och fiskevård både i Sverige och internationellt och har genom sitt breda kunnande förklarat komplicerad ekologisk och biologisk vetenskap på ett enkelt och pedagogiskt sätt.

Jan Sekander

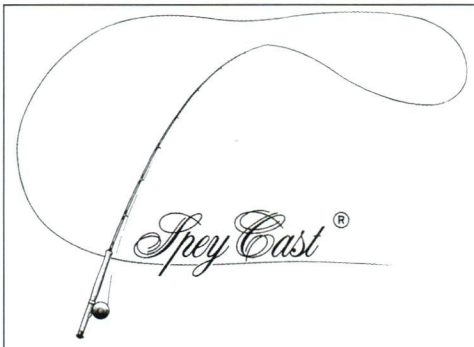

Stark upplevelse...

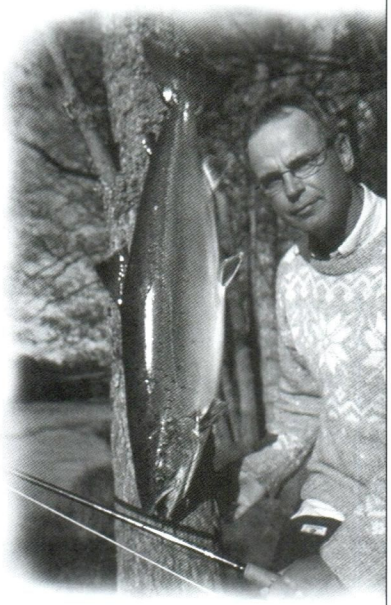

Flugfiskekurser vid Emån
För femtonde året!
Havsöring & Lax
Helpension

Driftfiske på kusten
Flugfiske efter havsöring i Kalmarsund

Boken om Emån
"Emån med flugspö längs världens förnämsta havsöringsvatten". Inb. 208 sidor, 290:-

Bildprogram för klubbträffar
"Havsöringskust", "Emån", "Norgelax" m.fl.

Pelle Klippinge • 570 90 Påskallavik • Sverige • 0491-913 23
klippinge@ebox.tninet.se • www.cinclusc.com/speycast

Välbundna flugor från
SANDELL FLIES
Binder Ditt favoritmönster på krok & tub för
LAX & HAVSÖRING

För Er som ska åka till flugfiskemässan, kom till Wittlock's monter för ett besök

www.sandellflies.com
Tfn: 0431-432 310, 070-335 93 70

MP-vise

Gör allting möjligt.

Livstids garanti
2 chuckar + tubchuck
Instruktion på CD
rek: 4195:-

Marryat
FLY-DRESSING

Grönskog Gård
www.gronskogsgard.com

Vi kan erbjuda **privat havsöringsfiske i Emån**
Området är av **vildmarkskaraktär** med boende i stugor på gården

För mer info: 0491-930 16
eller fax 0491-930 22
info@gronskogsgard.com

WWW.JKFLUGFISKE.COM
MASSOR AV NYA PRODUKTER I VÅR WEBBUTIK, VÄLKOMMEN!

- ✓ **Flugfiske**
- ✓ **Flugbindning**
- ✓ **Friluftsutrustning**
- ✓ **Kursprogram 2003**

NYHET! VECKANS VARA
Tfn 0152-13355, E-post info@jkflugfiske.com
JK FLUGFISKE
www.JKFLUGFISKE.com

Lax- & Havsöringsflugor & Spön
Spey, Dee, Eagles, Prawns, Bombers med vingar av ex. Tempelhund. Alla flugor på bild. Nu även Saltvattensflugor & Customspön med renhorn, masur mm. Allt efter önskemål.
www.ppsalmonflies.com
070-595 54 84

BRODERADE TYGMÄRKEN
Skriv/ring för info och priser.
Tel/Fax 040-49 65 33
E-mail: carrek@b4.nu www.b4.nu
Carrek
Vikingagatan 100 A, 217 75 Malmö

Se hit!!!
– alla läsare som bor utanför landets gränser.
Vi har nu möjlighet att ta emot betalning för prenumerationer via betalkort såsom:
• Eurocard • Mastercard • Visa
Även varor som Du beställer från vår postorderavdelning kan vi hantera på samma sätt. Sänd eller faxa ett brev där du uppger följande:
• Ditt ärende
• Kortets namn, ex. Visa
• Kortets giltighetstid • Kortets nummer
• samt Din underskrift
Flugfiske i Norden, Södra Parkgatan 8, S-343 31 ÄLMHULT, Fax 0476-160 64
AnneMarie Skarp

Vatten- och Fiskevård
med sportfiskeinriktning
Ettårig kurs med bl.a.
- elfiskeutbildning
- fiskodling
- biotopvård
- marinbiologi
- utlandsresa

Blekinge Läns Folkhögskola tel 0457-800 60
http://www.ltblekinge.se/utbildn/fhskola

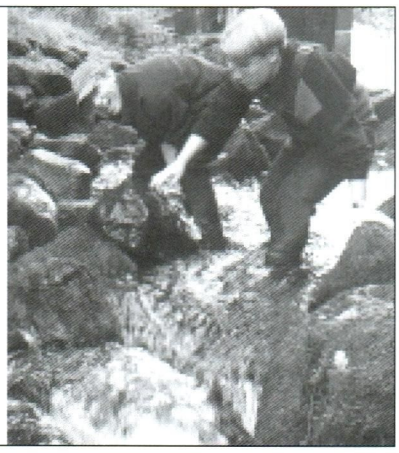

Köp, Sälj & Byt

De första fem raderna under denna rubrik är gratis för FiN:s prenumeranter. Ytterligare rader debiteras med **30:–/rad** som bifogas med beställningen. Varje rad består av ca 35 nedslag. OBS! Mellanslag, kommatecken och dylikt räknas också. Köp, Sälj och Byt marknaden avser endast PRIVAT annonsering och gäller ej affärsdrivande verksamhet.

Annonser vars innehåll tyder på kontinuerlig verksamhet i inkomstsyfte tas endast emot av FIN prenumeranter såsom betalda radannonser där 30:–/rad bifogas manus.

Skicka eller maila Ditt annonsmanus (maskinskrivet eller *tydligt* textat) till Flugfiske i Norden, Fliskärsvägen 6, 570 90 Påskallavik, *klippinge@ebox.tninet.se*. Uppge namn och fullständig adress!

Deadline för nästa Köp, Sälj & Byt är den 24 februari.

SÄLJES

Flugrulle Marryat strl. 9 bronzefärgad. Ej använd. Pris: 1 200:– + postförskott. Per-Arne, tel (S) 036-14 58 20.

Splitcanespö Orvis "Battenkill" 71/2', #5, nr 86872. Extra originaltopp. Toppskick. Tel (S) 070-621 19 77 efter kl 18.

Splitcane, Orvis Limestone 8'6", #6, impregnated cane, två toppar, original aluminiumtub, oanvänt, endast provkastat. Pris 5 000:–. Hardy Smuggler 8'3", #6, använt 2 ggr, aluminiumtub. Pris 2 500:–. Ludwig, tel (S) 08-37 13 37.

Fluestang, Guideline XTS 12'3", #8/9. Pris: 3 000 NoK. Power Taper F/S fluesnøre 8/9 inkludert. Henv. (N) +47 97 11 42 36.

Kanonfint långhårigt vingmaterial. Jämna längder o mycket hår per bit. Utan stickelhår. Många färger. 40 kr per bit. Över 10 bitar 35 kr/st. Tel 070-734 33 26, 070-915 33 06, 070-527 14 43.

Fenwick Techna av 9'0", #5, 4-del, uttaget i år, använt två gånger. Pris: 3 000:–. Roger, tel (S) 0651-251 04.

G. Loomis nya IMX Slate 13', #9–10. Nytt! Endast provkastat. Kastkanon! 4 800:–. Tel (S) 0454-512 92.

Penn Laxrulle Gold Antireverse ny, 4 000:–. Fenwick Laxspö WC, 12', #9–10, 1 500:–. Marquis Flugrulle Disc-8 ny, 800:–. Don Philips Boron 9', #5, 1 500:–. Flugrulle i magnesium, 400:–. Rune, tel (S) 08-645 86 22, 070-721 41 32.

Fluglinor: samtliga lite använda. S.A. Ultra3 DT5 F. S.A. ultra3DT4 F 9.7 m + skjutlina. Masterline DT7 F. S.A. Wet-Cel 2 WF7. Masterline U.F.S. DT7 12 m + skjutlina. S.A. Ultra3 DT4F 15 m. 175 kr styck. Har även flera kapade DT linor i klass 10–11. Kent, tel (S) 0454-508 76.

Fenwick "Blacknighthawk" 14', #9–10. Guideline rulle "Reelmaster", samt en Scierra "multitiplina", #11. Allt oanvänt. Nypris på allt är 4 300:–, jag vill ha 3 100:– + frakt. Roger, tel (S) 0650-56 75 06.

Sage DS2 9', #5, Loop Longdist + grafitrulle 2 500 kr, Guideline LPX 15', #10–11, Loop Adapted kit + Vision Extreme 11, 6 500 kr. Allt mkt bra skick. Tel (S) 0706-55 58 40.

2 st Loop Traditional 3W med backing. Genomgångna av Danielssons Innovation AB. En rulle LOOP Salmon äldre modell. Tel (S) 060-56 03 60, 070-675 00 83. e-post: leo.oras@skola.sundsvall.se

Flugrulle Hardy Sovereign strl 5/6/7, guldfärgad. 1 org. kartong, som ny. Pris 2 000:– + frakt. Tel (S) 0142-182 20 alt 070-634 12 86 dag.

Flugspön Rackelhanen 9,6', #4–6 med extra handtag och tub. Kenneth Boström Split cane 3-del 8', #4–6 med tub. Hardy's Palakona Riccardi 7' #6. Flugrulle Mohlin/Öring med läderfodral. Jan, tel (S) 090-434 00.

LOOP Gore-Tex vadare strl XL. Inköpta sommaren -02. Pris 3 200 kr. Pär, tel (S) 0278-153 08, 070-595 54 84.

KÖPES

Har någon en begagnad hyvelform før splitcanebygge? Kjetil Helle, tel (N) +47 55 10 03 81, e-post: helleskar@c2i.net

Toppdel til Vangen fluestang i splitcane, modell Nye Ketilbu. Velholdt Eksemplar av modell Høljabu også av intr. Øystein Nord, Maurtuvn. 40, 1291 Oslo. Tel (N) 22 61 24 93.

Spötopp passande till Zebco "Thunderbird" 4-del, 9', #6–7. Holkdiameter 3.9 mm. S-E Åberg, tel (S) 0589-125 76, 070-560 75 10.

Inbundna årgångar av Flugfiske i Norden. Bo Olsson, tel (S) 031-26 85 95, kvällstid, 070-819 01 20, dagtid, e-post: 710olsson@telia.com

Bruce Hexagraf 16,6', #10–11. Lars Sundström, tel (S) 08-545 157 57, 070-699 85 22.

15' Gary Loomis GLX. Plueger Medalist 1498 USA samt Daiwa 12' (bruna modellen). Tel (S) 0705-54 00 93.

En Hardy LRH Golden Lightweigt och Hardy Marquis Laxrulle med eller utan disc-broms, i bra skick köpes. Tel (S) 0500-48 65 37.

Förkortningar:

AFTM-klass	**= #**
Fot	**= '**
Tum/inch	**= "**
2-delat	**= 2-del**
3-delat	**= 3-del**
Reservspole/extra spole	**= res.spole**
Dubbeltaperad lina	**= DT**
Weight	
Forward-/klumplina	**= WF**
Long Belly-/Speylina	**= LB**
Shooting Taper lina	**= ST**
Flytande	**= F**
Sjunkande	**= S**
Snabbsjunkande	**= FS**
Intermediate	**= I**

Böcker från FiN

	Pris	Pris,ej pren
Emån – med flugspö längs världens förnämsta havsöringsvatten av Pelle Klippinge	Kr 300:–	
Spelvårar och sländedans av Rolf Smedman	Kr 145:–	
Dagsländor i öringvatten av Boström / Bengtsson	Kr 220:–	
Flugbindning på mitt sätt av Lennart Bergqvist	Kr 430:–	450:-
Flymfer och andra mjukhacklade flugor av Johnson / Forsling	Kr 140:–	
Från fjäder till fluga av Anders Isberg	Slutsåld	
Konsten att kasta med fluga av Mel Krieger	Kr 225:–	250:-
Lax- och havsöringsälvar i södra Norge av Alf G Johnels	Kr 190:–	205:–
Lax på fluga av Göran Clareus	Kr 250:–	270:–
Laxflugor på mitt sätt av Lennart Bergqvist	Kr 410:–	430:–
Streamside Book fiskedagbok i fickformat	Kr 130:–	
Sportfiske i Spanien av Ch. Johansson	Kr 200:–	220:–
Dagsländor från nymf till spent spinner av Sören Lindroth	Kr 205:–	225:–
En fjällfiskares vandring av G. Westrin	Kr 275:–	300:–
Torrflugor, Nymfer, Våtflugor, Havsöringsflugor, Laxflugor		
Flugor för gädda, abborre av Morten Valeur	Kr 56:–/st	60:–/st

Postens avgifter tillkommer. Ny moms ingår.

Böckerna beställs från FLUGFISKE I NORDEN, AnneMarie Skarp, S Parkgatan 8, 343 31 ÄLMHULT. Telefon 0476-160 90. Fax 0476-160 64

Foxford Shrimp

Irske rekefluer

Irske rekefluer har ingen lang historie. Men min kontakt med fluebinderen Dave Matthews fra Crossmolina i County Mayo førte til introduksjon av disse sjarmerende fluene

Text & foto: Gerben Groustra

Irske rekefluer har ingen lang historie, de kan faktisk bare etterspores til trettiårene, til den nå avdøde Pat Curry fra Coleraine i Nord-Irland. Han førte dagbøker der han registrerte sine årlige fangster. De viste at han tredoblet fangsten etter han begynte å fiske med disse reke-kreasjoner. Hele 95% ble tatt på Curry Red Shrimp. Dagens suksess skyldes nok mye markedsføringen av en av Irlands lakseguruer, Robert Gillespie. Hans meninger om flytelinefiske i sommerelv går ut på at laksen tar i de øvre vannlag i elven, og at de tunge lakseelver er svært sakteflytende, i motsetning til våre nordiske elver som ofte er kalde og strie.

De irske fargene

Gjengangere i de irske fluene er de varme fargene, med dominans i oransje, rødt og claret. Røde gullfasan kroppsfjær er som oftest standard til hale. At rødt er en så dominerende farge har en tydelig sammenheng med fargen på de irske elvene, som ofte er tefarget på grunn av høyt humusinnhold.

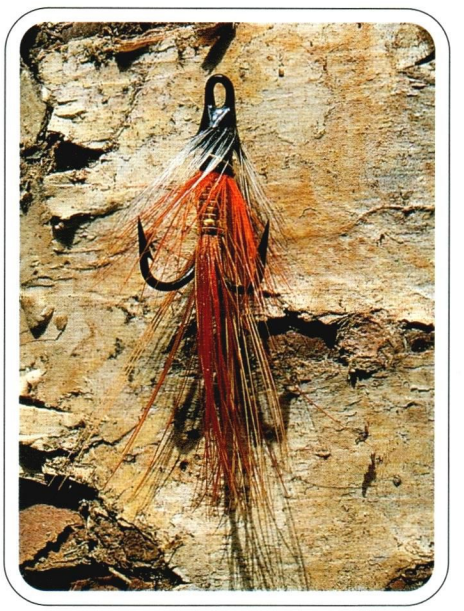

Orange and Gold Shrimp

Hemmeligheten bak disse fluene er deres bevegelighet, med en hale av gullfasanfibre og de to sett hanehackle som beveger seg og pulserer. Fluene stiger og synker som små blekkspruter. Halens lengde gjør at flua holdes høyt flytende. Fluekroppen deles på midten med det andre hacklet, begge bundet som "dobbelt hackle" med bakoverliggende fibre. Hele kombinasjonen gir ei godt svømmende flue.

Jungle Cock et minus?

Da jeg nevner Jungle Cock for Dave

forts på nästa uppslag

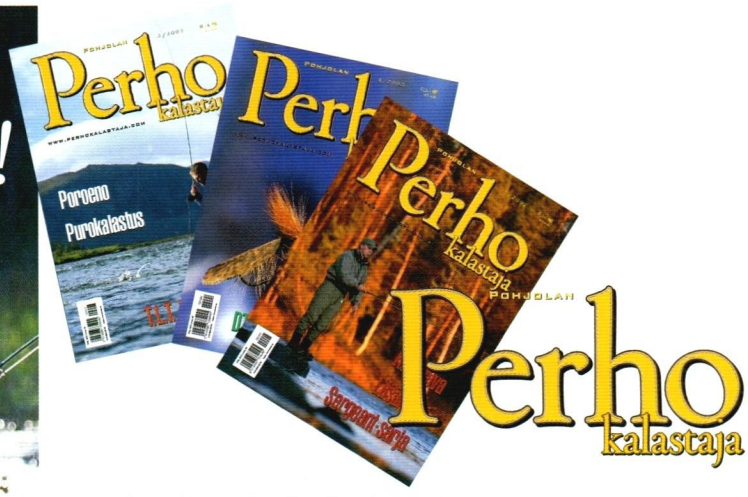

Pohjolan Perhokalastaja är den ledande finska flugfisketidningen för Nordens flugfiskare. I varje nummer finns minst 76 sidor fyllda med artiklar om flugmönster, fisketeknik, fiskevatten, natur, insekter, fiskedon, böcker – allt som intresserar flugfiskaren. Pohjolan Perhokalastaja utkommer med sex nummer om året.

Prenumerera nu! Helår kostar 43,50 • (395 SEK).
Sänd din prenumeration med post till: Pohjolan Perhokalastaja, PL 106, 40101 Jyväskylä, Finland.
Eller via e-mail: tilaukset@perhokalastaja.com
Kreditkort behövs inte vi skickar faktura efteråt.

Flytringsfestival 12-15 juni

Spännande fiske efter öring, harr, gädda och röding, föredrag, smaskiga måltider och härlig gemenskap var fjolårets signum - det blir ännu bättre i år! Följ med på årets fiskeäventyr!

- Transporter från Luleå eller Boden
- Logi, Måltider, Aktiviteter & fiskekort
- Pris 5 300 kronor per person.

www.paap.nu/flytringsfestival

www.flugfiskeinorden.se

Nordens vassaste flugfiske

Jungle Cock har lenge irritert Dave Matthews. De harde og negleaktige sidefjær virker som små hydrofoiler, som gjør at fluen begynner å plane i vannskorpa. En god shrimpfly skal bevege seg, dyke og stige med hjelp av stangtuppens bevegelse

forts från föreg uppslag
svarer han irritert:

"Ja, det vil mange ha, men jeg personlig misliker dem sterkt. Disse harde og neglaktige sidefjær virker i mine øyne som små hydrofoiler, som gjør at fluen begynner å plane i vannskorpa. En god shrimpfly skal bevege seg i elvens toppsjikt, der vi kan la den dykke og stige med hjelp av stangtuppens bevegelse".

Ja, Jungle Cock har irritert Dave lenge, det er tydelig. Men å forandre folks tro på fjær fra disse utrydningstruede fugler er ikke lett. Som en mer miljøriktig alternativ foreslår han sparsommelig bruk av crystal-flash som et minst like bra. For dere som fortrekker Jungle Cock i fluene, blir de bundet parvis på toppen av flua dekket over av framhacklet, dette for at forsterke dem mot bitt fra fiskens tenner.

Fluene blir som oftest avsluttet med fine røde eller svarte hoder. Robert McHaffie brukte sjokkrosa på sine sjøørret- og smålaksfluer, noe han begrunnet med at fisken trenger et blikkfang i de irske fargede elver.

De mest brukte krokene er Esmond Drury eller Partridge x2b treble i størrelse 10.

Fluemønster

Curry Red Shrimp

Dette er originalmønsteret utviklet av Pat Curry. Alle andre Shrimpfluer er utviklet ut fra dette Curry Red Shrimp. Basismodellen hadde "veilinger" på sidene, dagens fluer har dem bundet under og over.

Curry Red Shrimp er en kanonflue for nyankommet laks og er en god loughflue – kanskje noe vi kan prøve i våre nordiske elvemunninger?

Tag: *Oval eller flat sølvtinsel.*
Hale: *Rød gullfasan brystfjær.*
Bakkropp: *Rød floss eller rød selull subs.*
Rib: *Oval sølv.*
Veilings: *Rød svane eller hacklespisser. Originalen hadde Indian Crow.*
Midthackle: *Badger hanehackle.*
Framkropp: *Svart floss.*
Vinger/cheeks: *Jungle Cock subs.*
Framhackle: *Badger hanehackle.*
Hode: *Rød.*
NB: Vi klipper en V i gullfasanfjærene som får ekstra sprett fra det underliggende sølvtinselet når vi binder inn halen.

Bann Special Shrimp

Også denne kommer fra Nord-Irland, fra eleven Bann. Den er allsidig og er den nest mest populære Shrimp, foruten Foxford Shrimp.

Tag: *Flat eller oval sølvtinsel.*
Hale: *Rød gullfasan brystfjær.*
Bakkropp: *Gul floss eller gul selull subs.*
Rib: *Oval sølvtinsel.*
Midthackle: *Sterk oransje hanehackle.*
Framkropp: *Svart floss eller svart selull subs.*
Vinger/cheeks: *Jungle Cocks subs.*
Framhackle: *Badger hanehackle.*
Hode: *Svart.*

Foxford Shrimp

Denne rekeflua regnes som "gudfaren" bland rekefluene. Flua ble fra starten av laget til den midtre delen av elva Moy i county Mayo, men har spredd seg over hele Irland. Den bindes med et sparsomt hackle till sommerelv eller med et fyldig hackle ved bruk med synke- eller sinktip-line.

Foxford Shrimp fungerer like bra ved klar elv som ved kraftig farget vann, og har rykte på seg å være ei flue som til og med klarer å lure noen lakser på disse umulige varme sommerdager. Med andre ord en sikker flue å ha i boksen.

Tag: *Oval eller flat sølvtinsel.*
Hale: *Gullfasan kroppsfjær.*
Bakkropp: *Svart selull subs.*
Rib: *Oval eller flat sølvtinsel.*
Midthackle: *Badger høne- eller hanehackle.*
Framkropp: *Fiery brown selull subs.*
Vinger/cheeks: *Jungle Cock subs.*
Framhackle: *Fyldig ginger eller fiery brown hanehackle.*
Hode: *Rød.*

Curry Red Shrimp

Ballina Grey Shrimp

Ballina er flua for grå og regnfulle dager, som er så vanlige på tidlig sommer i Irland. Flua ble utviklet i de lavere deler av elven Moy. I den senere tid er det en utvikling fra et badger til et grizzle framhackle. Om slike subtile forandringer er merkbare under praktisk fiske kan man jo gjerne spørre seg...

Tag: *Flat eller oval sølvtinsel.*
Hale: *Gullfasan kroppsfjær.*
Bakkropp: *Oransje floss.*
Rib: *Kopper tinsel.*
Midthackle: *Mørk cream hanehackle.*
Framkropp: *Blå floss.*
Framhackle: *Badger eller grizzle hanehackle.*
Hode: *Svart.*

Ballina Grey Shrimp

Orange and Gold Shrimp

Her har vi flomelv-spesialisten; den glittrende gullfarge i kroppen er en god blikkfanger for laks hele sesongen igjennom.

Bundet på en litt tyngre krok fisker den litt dypere. Med sin gylne glans er Orange and Gold Shrimp ofte suksessfull i elver med mye humusinnhold. Den "skikkelig glør" i vannet, forklarer Dave. Spesielt på overskyete dager.

Tag: *Flat eller oval sølvtinsel.*
Hale: *Gullfasan kroppsfjær.*
Bakkropp: *Tette turn med oval gulltinsel.*
Midthackle: *Sterk oransje hanehackle.*
Framkropp: *Svart floss eller selull subs.*
Rib: *Oval gulltinsel.*
Framhackle: *Badger hanehackle.*
Hode: *Svart.*

Swinford Blue Shrimp

Når vi beveger oss opp fra elvemunningen i elva Moy, kommer vi forbi Foxford og Swinford. Derfra og opp er elva bare fiskbar i regnperioder. Swinford Blue er tenkt til flomstor elv, men har nå spredd seg over hele Irland som en god allrounder – men spesielt god på vårlaks og grilse/smålaks.

Tag: *Oval eller flat sølv tinsel.*
Hale: *Gullfasan brystfjær.*
Bakkropp: *Rød floss eller ull.*
Rib: *Oval sølvtinsel.*
Midthackle: *Sterk oransje.*
Framkropp: *Svart floss eller ull.*
Vinger/cheeks: *Jungle Cock subs.*
Framhackle: *Blå etter binderens smak.*
Hode: *Rød eller svart.*

Orange and Gold Shadow Shrimp

Dette er en moderne utvikling på rekeflue-siden av Paddy Bonner, fra county Tyrone i Nord-Irland. Mye eksperimentering ble foretatt i Ridge-poolen i elven Ballina, der det viste seg at shrimp-mønstre fungerte bedre enn de vanlige hårvingene.

Hårvingene fungerte bra på de litt mer strømsterke deler av elven, men i de riktig stilleflytende deler var det rekefluene som gjorde lykken. Så tanken var å forene det beste fra begge fluetypene. Ordet shadow er hentet fra en type tamrev, en såkalt shadow-rev. Den skal ha stivere hårfibre og mindre underull enn vanlig sølvrev.

Hale: *Sølvrev farget fiery brown med noen tråder oransje crystal hair.*
Bakkropp: *Brassy gold tinsel.*
Rib: *Fin gulltinsel eller wire.*
Veilinger: *Gullfasan med V-klipp, lakket i tuppene.*
Midthackle: *Rød bløt hanehackle.*
Framkropp: *Rød floss.*
Vinge: *Shadow eller sølvrev.*
Framhackle: *Lys furnace eller badger farget oransje.*
Hode: *Rød.*

forts på nästa sida

Orange and Gold Shadow Shrimp

Bann Special Shrimp

forts från föreg sida

Noen avsluttende ord om fluestørrelse. Dave forteller at fluestørrelsen ofte er avgjørende under fiske i de irske elvene. Tilreisende fluefiskere kommer med alt for store fluer. Han mener at størrelse 8 og 10 nesten alltid er for store, og at 12–14 som oftest er det som kreves for å ha et godt fiske.

Videre forteller han at originalmønstrene ble bundet på disse små krokene, og med et smil rundt munnen sier han videre at det er mye sannhet i det gamle utsagnet at "mange fluer er laget mest for å fange fiskere og ikke fisken..."

Tidigare artiklar av Gerben Groustra

I två tidigare artiklar har Gerben Groustra berättat om irländska flugor i FiN. Den första artikeln finns i nummer 5/6 2000 och handlar om "Bumbles", som är komponerade för det speciella irländska loughfisket från båt med flugorna dansande på vågtopparna.

Den andra artikeln återfinns i nummer 1 2001 och handlar om "Mayflies, Goslings & Dabblers" – också de flugor med sitt ursprung i den irländska flugfisketraditionen. *Red*

Swinford Blue Shrimp

Flugfiske i Norden

Nr 1 feb 2003
Årgång 25

Redaktör:
Gunnar Johnson

Ansvarig utgivare:
Nore Sundin

Prenumerationer, beställningar, kassa:
Anne-Marie Skarp
Södra Parkgatan 8, 343 31 Älmhult
tel. 0476/160 90, fax 0476/160 64
order@flugfiskeinorden.se

Annonser:
Pelle Klippinge
Fliskärsvägen 6, 570 90 Påskallavik
tel 0491/913 23 eller 0708/74 32 26
klippinge@ebox.tninet.se

Redaktion:
Gunnar Johnson
Box 22, 571 06 Bodafors
tel 0380/37 11 25

Prenumerationspris för kalenderår: SEK 280 i Sverige, NOK 330 i Norge, DKK 330 i Danmark, EUR 43 i Finland, SEK 430 i Europa och SEK 495 i övriga världen.

Konton för inbetalningar till oss:

Postgiro i Sverige nr: 10794-6
Konto i Danmark nr: 5 00 21 33
Konto i Finland nr: 800015-7084 5389
Konto i Norge nr: 9046.10.42022

IBAN SE60 6000 0000 0001 0696 6502
SWIFT:HANDSESM
Används som bankförbindelseuppgift vid utlandsbetalningar.

Payment from abroad by e.g. Eurocard, Visa, Mastercard or international money order in Swedish crowns.

Glöm ej att adressändra **skriftligt** när du flyttar. Uppge också alltid gamla adressen.

Redaktionen tar gärna emot artiklar, reportage och bilder från läsarna. För ej beställt material ansvaras icke. Eftertryck eller annat mångfaldigande av innehållet i denna tidning, helt eller delvis, är ej tillåtet enligt lagen om upphovsmannarätt.

Flugfiske i Norden *utges av Förlagsaktiebolaget Flugfiske i Norden. Tidningen utkommer med sex nummer om året: febr, april, juni, okt och dec (dubbelnummer).*

Sättning: Art Graphia AB.
Repro: Reprografen AB.
Tryckt 2003 hos Abetryck, Helsingborg.
ISSN 0349-3849.

Nummer 2 av Flugfiske i Norden 2003 beräknas utkomma i april.

Presenttips från FiN

– Naturen är den största av gåvor och en evig källa till glädje –

Så skriver författaren och fotografen ***Leif Milling*** *i sin nya bok* ***Tusen vak – Drömfiske på Nordkalotten****.*

NYHET!

Vi får möta kända och okända flugfiskeprofiler och då och då avslöjas både egenheter och svagheter med glimten i ögat. Kort sagt en underhållande bok från – kill eat and relax till catch and release –.
134 sid, inbunden, 245x175 mm.

Pris: SEK 250:–
270:– till icke FiN-prenumeranter

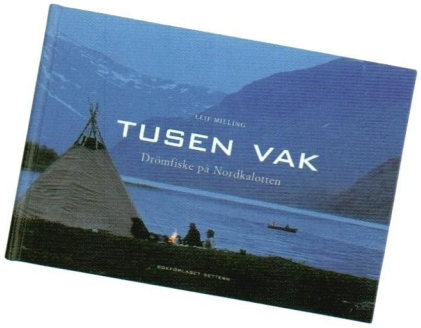

FiNs Tygmärke m gyllene slända, oliv	Kr 20:–
FiNs Dekaler	
gul (fästes utanpå spötub el bil)	Kr 10:–
rund (fästes på insidan av rutan)	Kr 10:–
FiNs Brevmärken sign Gunnar Johnson	
1 ark om 20 märken	Kr 15:–
3 ark	Kr 40:–
FiNs emaljmärke nål	Kr 35:–
Vykort	
5 dubbla kort m kuvert (Öring av T Gustavsson)	Kr 20:–
9 olika motiv m kuvert (av G Johnson / A Forsling)	Kr 25:–
ark om 16 flugor	Kr 40:–
Boken: Dagsländor i öringvatten av Boström / Bengtsson i fickformat och skinnomslag 3:dje uppl	Kr 220:–
FiNs Pärmar vinröda m guldskriften "Flugfiske i Norden" på ryggen, ej årtal	Kr 40:–
FiNs årgångar äldre / år	Kr 175:–
2 årgångar, best samtidigt	Kr 300:–
3 årgångar, dito	Kr 405:–
FiNs årgångar äldre inbundna / år	Kr 400:–
2 el fler, best samtidigt	Kr 370:–
FiNs Självhäftande vykortsetiketter 20 st / förpackning	Kr 25:–
FiNs Lösnummer äldre årgångar / nr enkel	Kr 35:–
Dubbelnummer gäller ej 79–81 dubbel	Kr 50:–
Mörrums alla Pooler Poolförteckning och beskrivning av Domänverkets fiske i Mörrum FiN-pris	Kr 60:–
FiNs 15-års Index en innehållsförteckning över samtliga nummer av FiN 1979–1993	Kr 40:–

Ang beställningar till: FLUGFISKE I NORDEN, Södra Parkgatan 8, 343 31 ÄLMHULT.
Varorna sänds mot postförskott. Porto tillkommer.
Har Du några frågor är Du Välkommen att ringa på tel 0476-160 90 el fax 0476-160 64.
e-post: order@flugfiskeinorden.se
www.flugfiskeinorden.se

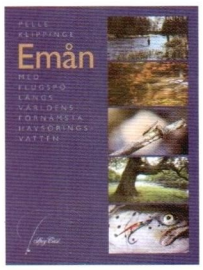

Pelle Klippinge: "EMÅN – med flugspö längs världens förnämsta havsöringsvatten". *Behandlar det mesta om havsöringsfiske, kastteknik, flugor m.m. 208 sidor fullspäckad med färgbilder och illustrationer av Thommy Gustavsson.*
Pris: SEK 300:–

Rolf Smedman: "Spelvårar och sländedans". *En skildring, postumt utgiven, där författaren och konstnären beskriver naturen och en svunnen tid på sitt karaktäristiska sätt.*
72 sidor rikt illustrerad.
Pris: SEK 145:–

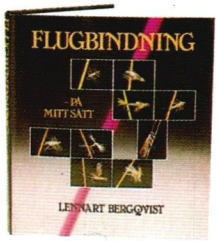

Lennart Bergqvist: "Flugbindning på Mitt Sätt". *- flugbindarnas "Bibel". Den klassiska boken med färgbilder som visar flugbindning - steg för steg-. En ny uppdatering som innehåller fyra nya flugmönster samt det senaste på materialsidan. Utökad till 240 sidor totalt.*
Pris: SEK 430:–
450:– till icke FiN-prenumeranter

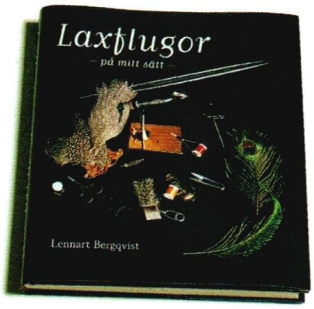

Lennart Bergqvist: "Laxflugor – på mitt sätt –. *24 olika typer av laxflugor, bundna och steg-för-steg fotograferade i 300 färgbilder. Ytterligare ca 800 mönsterbeskrivningar. 285 sidor totalt.*
Pris: SEK 410:–
430:– till icke FiN-prenumeranter

Exklusiva konsttryck från FiN

Den mäktiga svenska fjällvärlden inspirerade konstnären **Rolf Smedman** då han målade dessa tavlor som blivit konsttryck från FiN.
Föreställ er hans fantastiska fiskeminnen bakom dessa målningar. Från septemberfiske vid Storselforsen i Gimån till de skummande forsarna vid Stor Sjouten och fjällvidderna kring norska Rostaelv.
På bilden ovan är originalen vackert inramade med guldram och mossgrön passepartou.
Konsttrycken säljes i hel mapp om 3 motiv, kronor 1 450 inklusive porto eller separata motiv, kronor 550 per styck inklusive porto.
Översta tavlan i bilden är Storselforsen i Gimån, bredvid Stora Sjouten och framför ligger motiv från Rostaelv.
Konsttrycken mäter 38x50 centimeter och varje bild är individuellt numrerad och signerad av Rolf.
Observera att upplagan är begränsad. Beställ direkt från FiN.

FLUGFISKE I NORDEN, S. Parkgatan 8, S-343 31 ÄLMHULT
Telefon +46-0476-160 90. Fax +46-0476-160 64
order@flugfiskeinorden.se